

Giới thiệu Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn

Thể loại: Hiện đại, sủng, thanh mai trúc mã

Editor: Khang Vy

Nhân vật chính: Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất

Nhiều năm về sau, khi đã trở thành vợ chồng, Cố Duy Nhất nằm trên lưng Ngôn Mộc, cười đến xán lạn hỏi: "Ngôn tiên sinh yêu mến, có phải anh đã sớm động tâm với em không?"

Người đàn ông bên dưới liền khinh thường hừ nhẹ: "Cố Duy Nhất em nhớ kỹ, anh chính là bị em cưỡng gian"

Người phụ nữ trên lưng cười khoe khoang, ôm chặt lấy cổ anh nói: "Cho dù là thế thì anh cũng là của em và chỉ có thể là của em"

Từ trước đến nay không biết đến tình yêu

Từ tình yêu đến hôn nhân

Sủng lâu sẽ thành hôn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

7h tối, trong thành phố còn có chút ánh sáng len lỏi, qua phố Ngọc Thanh là đại học thuộc khu vực phồn hoa nhất, xa xa xe taxi ngừng lại: "Cô bé, xuống ở chỗ này đi, bên kia kẹt xe, còn có vài bước, cô tự mình đi đi"

Cố Duy Nhất gấp rút móc tiền trả cho tài xế, mở cửa xe chạy ra ngoài, bầu trời đang có tuyết, gió phả phát hơi lạnh, vừa mới qua đông chí, đây là trận tuyết đầu tiên trong năm

Hôm nay là thứ sáu, Cố Duy Nhất nhận điện thoại của Thai Từ Vũ khi vừa từ trường trở lại Cố gia, thấy cô lo lắng lập tức khai hết.

Lúc Cố Duy Nhất tới chỉ kịp mặc áo khoác rồi vội vàng chạy ra cửa, khăn quàng cổ, mũ, bao tay cũng không kịp mang, hiện tại chỉ cảm thấy gió lạnh như muốn chui vào trong người, tay muốn đông cứng lại.

Cố Duy Nhất qua đường, chưa kịp tìm Thai Từ Vũ, liền biết rõ không cần nữa, bởi cô đã thấy Thai Từ Vũ trong quán ăn nhỏ họ thường tới liên hoan, bốn năm người trẻ tuổi ăn mặc thời thượng cùng đánh nhau nhưng hiển nhiên người bị đánh chính là tên lớn lên cùng cô từ nhỏ suốt ngày gây họa, Thai Từ Vũ.

Mất thấy Thai Từ Vũ đang ở thế hạ phong, cánh tay, eo đều bị đánh, trên mặt tím xanh một mảnh, xung quanh đều có người tới xem náo nhiệt, nhưng chỉ nhìn dám đứng xa, không dám tiến lên ngăn cản, Cố Duy Nhất oán hận dậm chân, Thai Từ Vũ này thật khiến người ta không thể bớt lo lắng.

Trước hết lấy điện thoại ra báo cảnh sát, sau đó hướng đến nơi đánh nhau mà đi đến, đi ngang qua thùng rác, trên đó còn dư lại nửa chai bia, Cố Duy Nhất thuận tay cầm lên, ngẩng cao khuôn mặt nhỏ đi về phía trước, cảnh tượng trắng lệt.

Thấy sau lưng Thai Từ Vũ có một người không biết tìm được từ chỗ nào một cục gạch định đập vào đầu Thai Từ Vũ, đúng lúc chỉ mình treo chuông, "Ầm" một tiếng, mảnh vụn thủy tinh rơi xuống bốn phía.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngừng động tác, một mảng yên tĩnh bao phủ, người nọ ôm đầu đôi mắt không thể tin nhìn Cố Duy Nhất, một tia máu tươi thuận theo khe hở trong lòng bàn tay chảy xuống.

Thai Từ Vũ há to mồm ngạc nhiên nhìn Cố Duy Nhất, hiển nhiên không nghĩ tới Cố Duy Nhất sẽ lớn gan như vậy, Cố Duy Nhất nhìn cổ chai bia còn lại trong tay, nháy mắt kéo Thai Từ Vũ, đẩy mọi người ra, bỏ chạy thực mạng: "Đồ ngốc, còn không mau chạy..."

Người phía sau không đuổi theo, bởi vì kia đầu người kia còn đang chảy máu, vội vàng gọi điện thoại cho xe cứu thương đến. Cố Duy Nhất cùng Thai Từ Vũ chạy được vài bước liền dừng lại, còi cảnh sát ngày càng to, cảnh sát đến.

*

Trong cục cảnh sát, Cố Duy Nhất thở dài lần thứ n, tại sao cô lại gọi cho cảnh sát chứ? Thật đúng là tự nâng đá đập chân mình.

Cảnh sát đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn hai người bọn họ: “Có muốn gọi tìm người bảo lãnh không? Đừng trách tôi không nói với hai cô cậu, hai người có thể phải qua đêm ở chỗ này. Tuổi còn trẻ không lo học, cả ngày chỉ biết đánh lộn, cô gái nhỏ này thoạt nhìn trắng trẻo, lớn lên cũng rất xinh xắn, mà ra tay cũng thật ác.”

Cố Duy Nhất nhìn về phía Thai Tử Vũ đầu tóc rối bời và mặt tím xanh, bĩu môi ghét bỏ: “Cậu muốn gọi cho chú Thai không, để ông ấy đến nộp tiền bảo lãnh chúng ta ra.”

Thai Tử Vũ trừng to mắt: “Cha tôi mà biết tôi ở bên ngoài đánh lộn không giết chết tôi mới là lạ.”

Suy nghĩ một chút, Thai Tử Vũ xoa xoa khoé miệng: “Bằng không cậu gọi mẹ tôi? Dì Kiều tính tình hiền dịu, chắc không có việc gì đi?”

Cố Duy Nhất liếc một cái, tức giận nói: “Cậu mà dám, tôi sẽ không để yên cho cậu. Nói mẹ tôi biết, chắc chắn cha tôi cũng biết, vậy thì con đường đứt chân của cậu cũng không xa!” Cố gia và Thai gia là hai gia đình có giao tình cực kì sâu đậm a!

“Vậy cậu nói xem phải làm sao? Cũng không thể ở trong cục cảnh sát qua đêm? Người trong nhà đều chờ đợi, nếu không thể về, hai người chúng ta chờ bị chửi đi...” Thai Tử Vũ thở hắt ra, chân dài nhấc lên, đặt ở trên ghế.

Cố Duy Nhất gục xuống bàn, nhìn Thai Tử Vũ lý sự: “Thai Tử Vũ, cậu thật là một chút tiền đồ cũng không có, vì một người phụ nữ mà đi đánh người!” Thai Tử Vũ này, chỗ nào cũng tốt, lớn lên đẹp trai, học giỏi, gia thế tốt, có nghĩa khí, chỉ có một khuyết điểm có thể giết chết các ưu điểm của hắn chính là tình cảm quá sâu nặng, khi thích một người, tất cả tế bào thần kinh đều đi phục vụ hormone, dùng ở nơi khác, đại não lập tức tuyên bố trạng thái nguy hiểm.

Thai Tử Vũ liếc mắt: “Tôi vốn muốn cho cậu nhìn tôi thể hiện khí thế anh hùng, ai mà ngờ được cái tên kia dẫn theo nhiều người như thế, một mình tôi đánh bốn, nhưng mà cũng không có roi vào thế hạ phong...”

Cố Duy Nhất mặc kệ hắn tự biên tự diễn, lờ mờ một cái, nói móc: “Đúng vậy, thật sự là lợi hại, bị người ta đánh thành đầu heo, còn có mặt mũi như thế, đúng là không có ai!”

Hai người thế nhưng không coi ai ra gì tán gẫu không kể thời gian địa điểm, vì cảnh sát kia đen mặt, tay dùng sức gõ mặt bàn: “Hai cô cậu cuối cùng có muốn về nhà hay không?”

Cố Duy Nhất gạt mình đến mức bồng chốc ngồi ngay ngắn, cười ha hả: “Rất muốn, rất muốn...”

“Cố Duy Nhất, hay là cậu gọi cho lão đại đi.” Thai Tử Vũ ngồi thẳng nhìn Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất ôn nhu nhìn Thai Tử Vũ, đưa điện thoại di động đưa cho hắn, về mặt vô hại: “Người gọi đi...”

Thai Tử Vũ gấp rút khoát tay, mặt mũi tràn đầy sợ hãi: “Coi như quên đi, xem như tôi chưa nói gì...” “Từ nhỏ đến lớn Ngôn Mộc là con ác mộng của hắn! Xem ra đầu óc hắn thật sự bị đánh hỏng rồi nên mới có đề nghị như vậy.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thở dài một hơi, không hên mà cùng nằm sấp trên bàn, trên đời này chộc ai cũng được, chỉ cần không phải là Diêm Vương trong nhà Cố Duy Nhất.

Mặt viên cảnh sát cứng lại, con giận như sắp bộc phát, bỗng, di động Cố Duy Nhất trên bàn vang lên, cô cầm điện thoại nhìn, về mặt hoảng sợ đem điện thoại ném đi: “Xong rồi, xong rồi, Thai Tử Vũ, anh tôi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Thai Tử Vũ theo bản năng hít một hơi khí lạnh: “Kia, cậu mau nghe đi!”

Cố Duy Nhất nhảy dựng lên đem di động nhét trong lòng Thai Tử Vũ: “Cậu nghe đi nói cho anh ấy biết cậu dẫn tôi ra ngoài ăn khuya...”

Thai Tử Vũ né tránh Cố Duy Nhất, nhảy xa ba thước: “Tôi làm gì cũng không dám nói dối lão đại!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Cố Duy Nhất hai tay run sợ cầm lấy di động không ngừng kêu, trên màn hình viết “Anh Ngôn Mộc”.

Không đợi Cố Duy Nhất nghĩ xong điện thoại trên tay đã không còn.

“Xin chào, cho hỏi anh là người nhà Cố Duy Nhất sao? Nơi này là xx hy vọng anh sẽ tới một chuyến!”

Cố Duy Nhất nhìn về mặt chính trực của người cảnh sát nhân dân kia, ý nghĩ giết người cũng muốn có.

*

Lúc Ngôn Mộc được cảnh sát dẫn vào, Cố Duy Nhất cùng Thai Tử Vũ đã trốn đến góc tường, có vài người trời sinh đã có một khí thế làm cho người khác không thể khinh thường! Trên thân thể cao to là bộ quần áo màu đen bên ngoài là áo khoác lông, trên cổ là khăn quàng cổ màu xám nhạt bằng lông dê, một thân trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang cho người đứng gần cảm giác lạnh buốt.

Con mắt lạnh như băng chuẩn xác đụng đến Cố Duy Nhất sắp co lại dưới bàn, mắt anh khẽ nheo lại, trầm giọng: “Lại đây.”

Cố Duy Nhất cúi đầu không động đậy, Thai Từ Vũ lặng lẽ nhìn Ngôn Mộc, vừa vặn một đôi mắt lạnh lẽo phảng phất như hồ băng tháng 12 lướt qua, dọa hấn từ trên ghế té xuống, mau chóng né tránh mắt Ngôn Mộc, đưa tay túm lấy Cố Duy Nhất, “Nói mau lão đại gọi cậu đấy.”

Cố Duy Nhất đẩy ra hấn tay, lặng lẽ trừng hấn, “Câm miệng cho tôi!”

Thấy Cố Duy Nhất núp ở chỗ đó như con đà điểu, Ngôn Mộc bước đến, trên cao nhìn xuống đỉnh đầu cô, “Cố Duy Nhất, còn cần anh lặp lại lần nữa sao?”

Cố Duy Nhất rùng mình một cái, đứng lên, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người trước mặt, thanh âm run sợ, “Anh đã đến rồi...”

Ngôn Mộc hừ lạnh một tiếng, đôi mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, thản nhiên nói, “Bị thương chỗ nào?”

Cố Duy Nhất nuốt nước miếng một cái, khoe mắt lạnh lẽo liếc anh, cẩn thận, “Em không sao, là em cầm chai bia đập người ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sự tình giải quyết rất đơn giản, dù bị Cố Duy Nhất đập chai bia vào đầu, người nọ cũng không truy cứu, nói là ân oán cá nhân, không cần pháp luật can thiệp, cảnh sát thấy hai người cũng không phải là loại thiếu niên hư hỏng nên cũng làm khó. Hai bên đã không có ý kiến liền không truy cứu, để Ngôn Mộc ký kết rồi đưa họ đi.

Ra đến bên ngoài, một cổ gió lạnh thổi đến, Cố Duy Nhất rùng mình ôm lấy cánh tay, Ngôn Mộc liếc một cái rồi đem khăn quàng cổ ném cho cô. Cố Duy Nhất nhận lấy choàng quanh cổ, khăn còn giữ nhiệt độ cơ thể của Ngôn Mộc, có chút ấm áp nhưng vẫn khiến hàm răng cô run lên cảm cập.

Cố Duy Nhất cùng Thai Từ Vũ cúi gằm người đi về xe Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất nhìn thấy xe anh liền lui về phía sau chuẩn bị chạy. Ngôn Mộc thấy thế túm lấy cổ áo cô ném vào ghế phụ, Cố Duy Nhất không dám oán hận, ngoan ngoãn ngồi im.

Thai Từ Vũ xoa xoa khuôn mặt hướng Ngôn Mộc cười hắc hắc: “Em có ý kiến, lão đại, với bộ dạng này về nhà em nhất định sẽ bị cha mắng chết, bằng không để em đến nhà anh ở qua đêm nay đi.”

Ngôn Mộc nghiêng người liếc hấn một cái, thản nhiên nói: “Lên xe!”

Thai Từ Vũ được Ngôn Mộc đáp ứng, liền cao hứng lên xe, đợi đến khi phát hiện ra đường đi không đúng đã quá trễ. Nhà hấn ở cửa tiểu khu, cha hấn đã cầm theo cây chòi chờ trước cửa. Thai Từ Vũ ảo não vỗ đầu, hấn thật ngu ngốc, sao lại có thể tin tưởng Ngôn Mộc như thế?

Cố Duy Nhất tro mắt nhìn Thai Từ Vũ bị cha của hấn vặn vẹo tai, vừa lòi vừa kéo vào trong nhà, về mặt càng thêm hoảng sợ, thân thể dính sát vào cửa xe.

Ngôn Mộc im lặng mím môi thành một đường, ánh sáng ngoài cửa xe hắt vào khuôn mặt tinh xảo, trông vô cùng quý mỹ.

Tinh xảo nhất trên đời không phải phụ nữ, dùng từ như vậy để tả anh cũng không quá đáng. Khuôn mặt góc cạnh, làn da trắng nõn, mũi cao, môi mỏng, đường cong có thể coi là hoàn mỹ, trên mặt còn có đôi mắt khiến người ta hâm mộ và ghen tị, đen nhánh lại sâu thẳm. Như vậy phải tính là gay, nhưng hết lần này đến lần khác đi theo cha luyện tán đả, teakwondo, luyện được một thân tình tráng, cứng rắn, làm khuôn mặt xinh đẹp thêm lạnh lùng.

Cố Duy Nhất chep cái miệng, ông trời đem những cái tốt đẹp hậu đãi anh, sau đó đem cái không đẹp đem đến trên một người khác, mà người đó chính là cô!

Vốn 1m63 không cao không thấp, dáng người không mập không gầy, muốn trước sau vênh lên không khó, nhưng là, mẹ Cố thân thể không tốt, Cố Duy Nhất vất vả lắm mới bảo vệ được cái mạng, sáu tháng sinh non, người ta nói sinh non sáu tháng đứa con có thể sống được là kì tích, cho dù có lớn lên không hoàn thiện, thiếu tay ngắn chân đều bình thường, may mắn những thứ tàn tật này Cố Duy Nhất không có, đáng người nàng hiện tại như mầm đậu nhỏ, dĩ nhiên là không có yêu cầu xa vời, đương nhiên cũng đừng hi vọng trước sau vênh lên!

Cố Duy Nhất càng nghĩ càng uất ức, cúi đầu nhìn sân bay trước ngực, nhìn không được thở dài một hơi, Ngôn Mộc liếc mắt đến, Cố Duy Nhất lập tức cười lúng túng, mắt nhìn lên phía trước.

Mỗi thứ sáu, Cố Duy Nhất đều trở về Cố gia, Cố gia đại trạch ở vùng ngoại thành. Từ nội thành ra, xe càng ít, bão tuyết ngày một dày đặc, đường trơn nên Ngôn Mộc lái xe rất chậm.

Qua cầu vượt, gặp đèn đỏ, Ngôn Mộc dừng xe, hơn 70 giây đèn đỏ làm Cố Duy Nhất đứng ngồi không yên bởi ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn cô chằm chằm.

Cố Duy Nhất trái nhìn, phải sờ, cuối cùng về mặt đưa mắt nhìn về phía Ngôn Mộc: “Anh, em sai rồi, em thấy Thai Từ Vũ bị người ta đánh liên không nhìn được, đầu óc hẳn vốn không dùng được, nếu não tàn luôn thì làm sao, cho nên em liền đem chai bia kia...” Bởi vì chột dạ, thanh âm Cố Duy Nhất ngày càng nhỏ.

“Em cũng không phải cố ý, lúc ấy đầu óc em trống rỗng...” Cố Duy Nhất bày ra vẻ mặt đáng thương.

Đèn xanh bật sáng, Ngôn Mộc đạp chân ga, xe tiếp tục chạy, Cố Duy Nhất thấy sắc mặt anh khó coi, le lưỡi một cái không dám nói nữa.

Xe dừng trước cửa Cố gia, lúc này đã hơn mười hai giờ đêm, trong nhà chỉ còn lại ngọn đèn nhỏ ở phòng khách và đèn tường trên cầu thang để phòng ngừa buổi tối không rõ đường. Trong nhà im ắng, xem ra đã nghỉ ngơi. Cố Duy Nhất về đến phòng ngủ định xoay người đóng cửa lại bị Ngôn Mộc ngăn cản, chân bước một bước tiến đến.

Về đẹp trên mặt hẳn khiến Cố Duy Nhất rung mình một cái, cô biết anh không thể dễ dàng cho qua liền lặng yên đến góc tường quyết tâm đứng vững.

Ngôn Mộc nhìn điệu bộ của cô hừ một tiếng trào phúng: “Cố đại tiểu thư, thật tự giác!”

Cố Duy Nhất cười khan hai tiếng, nhìn Ngôn Mộc lạnh như băng trước mặt, dần dần mất đi âm thanh, tự giác ngẩng đầu ưỡn ngực.

Ngôn Mộc đến mặt bàn ngồi xuống, vẻ mặt đạm bạc, thanh âm lạnh lùng: “Cố Duy Nhất, anh thật là đã xem nhẹ em, cầm chai bia đập người mà cũng dám?”

Cố Duy Nhất khẽ cong eo, vẻ mặt buồn bực: “Anh, em chẳng phải giải thích rồi sao? Em mà biết rõ sự việc sẽ ra như bây giờ, đừng nói Thai Từ Vũ nào tàn, kẻ cả não hẳn có cơ hội hay gì đi nữa em cũng mặc kệ...”

“Đừng thẳng...” Ánh mắt Ngôn Mộc lạnh lẽo: “Biết rõ sai thế nào sao?”

Cố Duy Nhất đứng thẳng sống lưng, mắt nhìn thẳng đầu hơi nghiêng, cẩn thận: “Ý của anh là cần phải để người ta đánh chết Thai Từ Vũ sau đó đi nhật xác?”

Ngôn Mộc đứng dậy đi ra ngoài, trước khi ra cửa ném xuống mấy chữ: “Đừng hai giờ.”

“Anh...”

Sau lưng truyền đến tiếng nói: “Anh, em đói, buổi tối em còn chưa được ăn cơm...”

Ngôn Mộc liếc một cái, sau đó mở cửa ra ngoài.

Cố Duy Nhất lè lưỡi sau lưng Ngôn Mộc, đưa tay kéo cục bông husky xám trắng ôm vào ngực tiếp tục đứng trong góc, cái miệng vênh lên: “Tiểu Bảo a, tiểu Bảo, chị đây là trêu ghẹo ai chứ? Thật là nằm cũng trúng đạn mà...”

Ngôn Mộc không phải là do cha Cố và mẹ Cố sinh ra, cha Cố lúc trước tham gia quân ngũ, chiến hữu mất sớm để lại một đứa con trai, Cố gia nuôi dưỡng anh, người nhà Cố gia đều rất yêu thương anh. Bởi vì sinh Cố Duy Nhất, thân thể mẹ Cố ngày càng không tốt, cha Cố đương nhiên phải chiều chuộng, nên trước đây Cố Duy Nhất thích bám theo sau Ngôn Mộc, phần lớn thời gian đều cùng một chỗ.

Vốn là hình ảnh anh trai yêu thương em gái, nhưng đến lần này, tất cả đều thay đổi, nghĩ lại những thứ trước đây, Cố Duy Nhất khóc không ra nước mắt.

Nếu nói trên đời này cô sợ ai nhất thì trừ Ngôn Mộc ra cũng không tìm được người thứ hai, giống như mèo với chuột, đương nhiên, Cố Duy Nhất chính là con chuột bị mèo trêu chọc, lừa gạt, lúc cao hứng nữu lại vuốt ve, lúc mất hứng lại đá đi xa.

Tính cách Ngôn Mộc biến hoá không ngừng, biến thái đến cực điểm, Cố Duy Nhất sống đến giờ coi như là kỳ tích.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Duy Nhất bị phạt đứng đã thành thói quen, chán nản ôm husky vào lòng cọ cọ, lông mềm mại làm cô nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Mùi thơm nồng đậm từ ngoài cửa truyền vào làm con sâu ngủ Cố Duy Nhất phải đi xem. Ngôn Mộc bê một chén mì tiến đến, thấy đôi mắt chờ mong của Cố Duy Nhất nhìn anh, hừ nhẹ một tiếng: “Tối dùng cơm!”

Cố Duy Nhất ô một tiếng rồi nhào tới bụng bát mì ăn như lang hổ, cả đêm chưa ăn gì, thật đói!

Ngôn Mộc ngồi bên lẳng lẳng nhìn, Cố Duy Nhất bên cạnh đã ăn trứng trần nước sôi trong bát, mơ hồ nói: “Anh, anh không đi làm đầu bếp thật đáng tiếc!”

“Cố Duy Nhất, em không làm heo thật đáng tiếc, ăn cơm giống với heo, như quỷ chết đói đầu thai!” Ngôn Mộc thấy tương ăn của cô, giễu cợt nói.

Đối với việc độc mồm của anh, Cố Duy Nhất đã quen bao, hoặc đã tạo thành một hệ thống lọc, hiện chỉ làm mà không nghe, tự nhiên càng ngon miệng.

Đợi đến lúc Cố Duy Nhất ăn xong, Ngôn Mộc bê chén không ra ngoài, thần chết cuối cùng cũng đi, Cố Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, bất thành linh Ngôn Mộc quay đầu lại, nhìn cô, con mắt híp lại nguy hiểm: “Cố Duy Nhất, nói một chút chuyện kia, bằng không đứng tiếp.”

Đầu óc Cố Duy Nhất nhanh chóng linh hoạt, cười nói: “Về sau nếu còn gặp chuyện như vậy, tiểu nhân nhất định báo với ngài trước, không có sự cho phép của ngài, tiểu nhân sẽ không đi đâu hết, có được không?”

Con mắt Ngôn Mộc hiện rõ vẻ khinh bỉ: “Mau đi ngủ!” Nếu lời nói mà Cố Duy Nhất có thể nghe được thì heo mẹ cũng không chỉ treo cây đơn giản như vậy mà là có thể sống được trên cây!

“Dạ, tiểu nhân tuân mệnh, ngài đi thông thả...” Cố Duy Nhất cười nhìn theo Ngôn Mộc.

Thấy cửa phòng đóng lại, Cố Duy Nhất vuốt đã gương mặt đang cười, liếc mắt nhìn cánh cửa!

*

Sớm tinh mơ, Doãn Huyền Huyền gọi điện hẹn cô cùng đi thử vai quảng cáo cho một hãng dầu gội đầu, Cố Duy Nhất học biên kịch ở học viện điện ảnh, mà Doãn Huyền Huyền học biểu diễn chuyên nghiệp. Vốn là hai người không liên quan, nhưng bởi vì cùng được phân đến kí túc xá thứ nhất, nên trở thành bạn.

Mới xuống lầu, vừa hay thấy Ngôn Mộc sửa sang lại cả vật đi ra ngoài, Cố Duy Nhất vội cảm ví đi theo, Ngôn Mộc nhìn cô: “Em đi đâu vậy?”

“Em vào nội thành

, buổi sáng khó bắt xe, anh cho em đi một đoạn được không?” Về mặt Cố Duy Nhất xem đây là chuyện đương nhiên, Ngôn Mộc từ trước đến nay là người mà khi sự tình phát sinh thì hết sức khùng bố nhưng khi qua đi sẽ không nhắc lại.

Ngôn Mộc cầm lấy chìa khóa xe, thuận miệng hỏi: “Em chưa ăn cơm?”

Cố Duy Nhất lắc đầu, nhắc đến ăn cơm liền thấy đói, xoay người vào nhà: “Anh đợi em chút, em lấy một cái bánh bao là được rồi!”

Chờ Cố Duy Nhất cầm bánh bao và sữa ra đến cửa thì chỉ kịp hít khói xe của Ngôn Mộc. Cố Duy Nhất ghen hờn nhìn trần trần, điện thoại truyền đến tiếng rung, mở ra nhìn: “Cố Duy Nhất, đây là trùng phạp.”

...

Oán hận đập mạnh hai chân, Cố Duy Nhất một tay lấy bánh bao nhét vào miệng, một bên gọi xe, một bên hướng cư xá chạy tới, một số việc thật là không thể vơ đũa cả nắm, Cố Duy Nhất hôm nay học được một đạo lý, không chỉ có tâm tư phụ nữ khó dò, mà tâm tư đàn ông còn khó dò hơn.

Đợi đến khi Cố Duy Nhất từ ngoại thành tới tòa nhà tài chính, thấy Doãn Huyền Huyền đứng nhìn quanh, váy đen bó sát người, lộ ra đôi chân trắng tấp, áo khoác màu đỏ thẫm, Cố Duy Nhất rung mình một cái kéo khăn choàng lông trên cổ.

Phía sau có tiếng gọi, Doãn Huyền Huyền xoay người lại, khuôn mặt tinh xảo tràn đầy vẻ giận dữ, kéo Cố Duy Nhất chạy về hướng tòa nhà: “Cố Duy Nhất, cậu nói tám rưỡi sẽ đến mà bây giờ đã là chín giờ, cậu làm trễ việc của tớ, tớ sẽ không dễ yên cho cậu đâu!”

Cố Duy Nhất bị cô ấy kéo đi, chép miệng: “Buổi sáng cậu gọi cho tớ, tớ có thể tới là tốt lắm rồi còn cái này cái kia!”

Đi vào trong, con mắt Cố Duy Nhất bỗng chốc trùng lớn, trong hành lang người thử vai xếp thành hàng dài, nếu không phải bên ngoài có ghi buổi thử vai cho quảng cáo dầu gội đầu thì thực sự cô sẽ cho là mình đến thi tiếng Anh cấp sáu.

Xếp hàng gần hai giờ mới đến lượt Doãn Huyền Huyền, chờ Huyền Huyền đi ra, Cố Duy Nhất nghênh đón, thấy vẻ mặt buồn bực, cẩn thận hỏi: “Sao vậy, biểu hiện không tốt à?”

Doãn Huyền Huyền cúi mặt: “Xong rồi, không có hi vọng, tóc tớ vung một cái, làm kẹp tóc trên đầu quảng đến chỗ giám khảo, người ta liền đen mặt tại chỗ rồi!”

Cố Duy Nhất nhìn lên trên đầu cô ấy, xác thực không thấy kẹp thủy tinh, liền vỗ vai an ủi: “Huyền Huyền, thật ra, bọn họ không tuyển cậu chỉ có thể nói vận khí bọn họ không tốt.”

“Nhưng là, Nhất Nhất, kẹp thủy tinh kia hơn ba trăm đồng...” Doãn Huyền Huyền vì để cho đầu tóc càng xinh đẹp hơn, mới nhịn đau bỏ ra ba trăm đồng mua, hiện tại thật sự là quá đau lòng.

Cố Duy Nhất: “...”

Việc thử vai thất bại này, Doãn Huyền Huyền đã trải qua nhiều, cũng không tốn quá nhiều tâm tình vào chuyện này, hai người trong chốc lát lại cười nói đi ra ngoài, Cố Duy Nhất cùng Doãn Huyền Huyền ăn một bữa ngon đền bù cho tâm hồn tổn thương.

“Nhất Nhất?” Mới ra ngoài không lâu, Cố Duy Nhất liền bị người gọi lại, quay đầu nhìn sang liền thấy người đàn ông mặc tây trang màu đen nho nhã bị một đám người vây quanh đi tới!

“Anh Lương Tần?” Cố Duy Nhất có chút ngạc nhiên mừng rỡ: “Sao anh lại ở đây?”

Tô Lương Tần xoa đầu cô, trên mặt mang theo nụ cười nhu hoà: “Anh đến có chút việc, còn em sao lại ở đây?”

Cố Duy Nhất chỉ chỉ Doãn Huyền Huyền, “Theo giúp bạn em thử vai!”

“Thử vai? Dầu gội đầu Thanh Tuyền?” Tô Lương Tần nhướn mày!

“Làm sao anh biết?” Cố Duy Nhất kinh ngạc.

Tô Lương Tần cười cười: “Cửa lớn như vậy, nhãn hiệu dựng ngay kia, anh lại không phải là người mù!”

Cố Duy Nhất nghiêng đầu, quả nhiên thấy ở cửa có một khối dựng thẳng, đầu môi: “Được rồi không nói nữa...”

“Bây giờ đi đâu? Anh tìm người đưa em đi?” Tô Lương Tần thuận tay nắm chặt khăn quàng trên cổ cô.

“Không cần không cần” Cố Duy Nhất gấp rút khoát tay: “Anh còn bận việc của anh, không cần để ý đến em!”

Tô Lương Tần gật đầu: “Được, vậy anh đi trước, em nhớ về nhà sớm chút đừng để lão Diêm Vương kia tìm mới trở về!”

Cố Duy Nhất liên tục gật đầu, “Em biết rõ, anh Lương Tần đi thông thả!”

Nhìn bóng lưng Tô Lương Tần, hai mắt Doãn Huyền Huyền toả sáng cầm lấy tay Cố Duy Nhất, “Nhất Nhất, đó là ai vậy nha? Nhìn rất quen, nho nhã anh tuấn nhan sắc thuộc hàng thượng đẳng a...”

Cố Duy Nhất búng tay Doãn Huyền Huyền, nhẹ nhàng nói, “Đó là bạn học của anh thời đại học!”

Người vừa đứng cùng Tô Lương Tần quay trở lại chỗ hai người, nhìn Doãn Huyền Huyền cười hỏi: “Cô tên gì?”

Doãn Huyền Huyền có chút sững sờ, nhưng vẫn mở miệng nói tên, người đó gật đầu, xoay người rời đi!

Cố Duy Nhất cùng Doãn Huyền Huyền liếc mắt nhìn nhau, nhún vai: “Đi ăn cơm thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Lúc nghe điện thoại của công ty điện ảnh Niên Cố*, Cố Duy Nhất cả người đều sững sờ, vẻ mặt mờ mịt, hôm trước mới vừa gọi nói cô có thể qua đó thực tập như thế nào mà hôm nay lại thay đổi?

(*mình để vậy nhé tại tác giả để công ty điện ảnh năm xưa nên tạm thôi nhé bạn nào biết có thể góp ý với mình)

“Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?”

“Cái này là cấp trên quyết định, nguyên nhân thì chúng tôi cũng không rõ lắm, thật ngại quá!”

Bộ phận nhân sự chịu trách nhiệm thông báo là bộ phận ôn hoà, nhưng mà ôn hoà gì cũng không thay đổi được sự thật cô bị sa thải, Cố Duy Nhất cúi đầu: “Tôi đã biết, cảm ơn!”

Cố Duy Nhất học năm thứ tư, năm sau tốt nghiệp, nửa năm nay thời gian rảnh thì tìm việc, trước đây cô nộp đơn làm biên kịch thực tập tại Niên Cố, biểu hiện tốt được tuyển trực tiếp, nhưng mới có hai ngày, sao lại bị sa thải rồi? Cố Duy Nhất cau mày, gục đầu trên bàn.

“Nhất Nhất, sao vậy? Bên Niên Cố xảy ra vấn đề sao?” Doãn Huyền Huyền đẩy khay cơm lên trước mặt Cố Duy Nhất.

“Ừm...” Cố Duy Nhất vô lực gật đầu. “Bị cự tuyệt, hai ta hôm nay thật đúng là không nên ra cửa nhà!”

Doãn Huyền Huyền thở dài một hơi, “Không sao đâu, nơi này không được, còn có nơi khác, cậu cũng không thể thất cổ tự ở cùng một gốc cây đúng không? Huống chi Niên Cố này cũng chính là cây cổ thụ đã bị lệch nguyên cây!”

Cây cổ thụ bị lệch? Cố Duy Nhất nặng nề thở dài, thật không biết có bao nhiêu người muốn treo cổ chết tại đây nha! Niên Cố là công ty biên kịch nổi tiếng, là ước mơ của biết bao nhiêu người!

"Àm" một tiếng, Cố Duy Nhất đập lên bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ tự tin. “Được, một lần không được thì liền thử lần hai, hai lần không được liền lần ba lần bốn, tớ không tin mình không vào được cửa lớn Niên Cố.”

Doãn Huyền Huyền gật đầu đồng ý, cầm cái thìa đựng lấy thìa của cô: “Nhất Nhất, cố gắng lên, chờ tớ trở thành nữ minh tinh, tớ liền đóng phim miễn phí cho cậu, có được không?”

Cố Duy Nhất cầm lấy cái thìa chạm lại, đồng dục nói: “Một lời đã định.”

Điện thoại trên bàn vang lên, là điện thoại của Thai Tử Vũ, Cố Duy Nhất nhìn Doãn Huyền Huyền, thấy cô ấy cúi đầu húp cháo mới đứng lên nghe, “Làm sao?”

Thanh âm Thai Tử Vũ vô lực: “Nhất Nhất, lần này tôi bị đại ca cậu hại thảm rồi, cậu biết không, bị đánh đến nỗi cây chổi bị gãy, bây giờ lại bị cấm túc, cậu mau tới cứu tôi đi...”

“Đáng đời...” Cố Duy Nhất không hề bị lay động, từ trước đến nay Thai Tử Vũ sấm lớn mưa nhỏ, là con trai bảo bối của chú Thai nên đánh cũng chỉ là tượng trưng. Thực ra việc cây chổi bị gãy chỉ nói lên rằng nhà hắn mua chổi chất lượng quá kém!

“Cố Duy Nhất, cậu thật vô tâm.” Thanh âm Thai Tử Vũ khôi phục lại bình thường, nghiêm mặt nói, “Tôi gọi tới là nói cho cậu biết, quản lý bộ phận nhân sự Niên Cố mà cậu đi phỏng vấn là mẹ của người cậu đánh, tôi sợ hắn sẽ gây phiền phức cho cậu nên muốn nhắc nhở một câu!”

Cố Duy Nhất kinh ngạc há to mồm, tiện đà nghiêng răng nghiêng lợi: “Thai Tử Vũ, đời này tôi thiếu nợ cậu sao?” Người kia là người mà cô đã vung mạnh chai rượu vào đầu đấy!

Hiện tại thì tốt rồi, con đường Niên Cố này coi như là bị cắt đứt, Cố Duy Nhất ngẩng đầu lên vừa vặn bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Doãn Huyền Huyền, không dám giấu liền đem toàn bộ sự việc xảy ra tối hôm trước nói lại. Doãn Huyền Huyền nghe xong có chút kinh ngạc, cuối cùng đáp ứng: “Nhất Nhất, tớ không nghĩ tới Thai Tử Vũ và họ Từ kia sẽ vì tớ mà làm chuyện như vậy...cậu...có bị thương hay không?”

Cố Duy Nhất khoát tay: “Không sao, nhưng mà tôi qua họ Từ kia không truy cứu, tớ còn tưởng rằng hắn rất thân sĩ, thì ra lại làm ra chuyện như vậy.”

Doãn Huyền Huyền thả cái muỗng trong tay ra: “Nhất Nhất, hay là tớ nói chuyện với tên họ Từ kia, nói hắn đừng cản trở cậu không qua được phỏng vấn, lần này đi quảng cáo cho hãng gọi đầu này cũng là hắn giới thiệu, lời tớ nói có thể hắn vẫn nghe lọt.”

Cố Duy Nhất gấp rút từ chối: “Thôi quên đi, không cần đâu, tớ cùng Thai Tử Vũ cùng lớn lên từ nhỏ, nếu cậu ta biết cậu vì tớ đi tìm họ Từ kia không chừng lại làm ra chuyện gì đó, còn nữa, cậu cũng biết tớ không thích nhất chính là nợ nhân tình mà, muốn đi đến chỗ nào cũng hào quang tỏa sáng, cậu không cần bận khoăn!”

Tĩnh tĩnh Cố Duy Nhất thoát nhìn rất tùy tiện nhưng tâm tư cực kỳ nhẫn nại, còn có bướng bỉnh, mạnh mẽ, muốn làm cho cô khuất phục trước người khác, quả thật không làm được.

Trong lòng Doãn Huyền Huyền áy náy, không phải vì cô thi công việc của Cố Duy Nhất sẽ không gặp phải khó khăn, con mắt chuyển mấy vòng bỗng phát ra ánh sáng: “Nhất Nhất, không bằng cậu làm quản lý của tớ đi!”

Cố Duy Nhất tròn to hai mắt: “Quản lý?”

“Đúng...” Ánh mắt Doãn Huyền Huyền nhìn cô sáng quắc, “Mặc dù tớ cũng chỉ là đóng quảng cáo nhỏ, nhưng cũng gọi là có kiếm được tiền. Cậu làm quản lý của tớ, hai chúng ta cùng nhau sống, tiền bạc chia đôi, thế nào?”

“Không được, không được...” Cố Duy Nhất liền khoát tay, “Tớ với thói quen của cậu không quen, chắc không giúp được nhiều, sẽ làm ảnh hưởng tới công việc của cậu.” Doãn Huyền Huyền gia cảnh không tốt, từ lúc mới lớn đã phải tự lo liệu cuộc sống, những quảng cáo nhỏ kia kiếm không được nhiều tiền, làm thế nào lại có thể chia miếng ăn được!

Doãn Huyền Huyền bày ra vẻ mặt "cậu là đồ ngốc" liếc Cố Duy Nhất liền nói: “Trước đây cậu chẳng phải là giúp người khác viết kịch bản sao, coi như là cũng biết vài cái việc vặt của đạo diễn đi. Tớ không soi mói, có thể kiếm tiền, có thể lộ mặt. Nếu ngày nào đó tớ tiếp nhận nhân vật trong phim truyền hình, cậu còn có thể theo tớ đến tổ biên kịch, so với bước tiến của cậu khi xưa còn có thêm lời nha.”

Nghe Doãn Huyền Huyền nói vậy, Cố Duy Nhất rung động, thời điểm lên đại học quả thực cô có giúp người khác viết qua kịch ngắn tên là "Tay Súng", dù không nổi tiếng nhưng cũng quen biết vài người, mặt dày mày dạn giúp cho Doãn Huyền Huyền lôi kéo vài quảng cáo nhỏ cũng không thành vấn đề.

Còn vì một vấn đề quan trọng là sinh hoạt phí của cô và tiền viết kịch bản tích góp được đều đưa cho Thai Tử Vũ mượn, hai tháng nay không còn. Cố

gia mặc dù khổng chế sinh hoạt phí của Cố Duy Nhất nhưng số tiền kia mỗi tháng đều không phải là ít, hơn nữa người trong nhà đều biết Cố Duy Nhất có thể viết kịch bản kiếm tiền, gần như không cần sử dụng tiền trong nhà, Cố Duy Nhất tự nhiên cũng không muốn mở miệng xin tiền, chủ yếu là cô đã đáp ứng Thai Từ Vũ không nói chuyện cho hần mượn tiền với người trong nhà. Nếu không với tính cách của chú Thai sao có thể không đáp cho hần một trận, cho nên Cố Duy Nhất hiện tại cực kỳ khản trương.

Doãn Huyền Huyền biết rõ Cố Duy Nhất khó xử, bởi vì phần lớn tiền trong tay Thai Từ Vũ đều là tiêu ở trên người cô!

Thấy Cố Duy Nhất có chút động tâm, Doãn Huyền Huyền nũng nịu lắc tay cô: “Nhất Nhất, cậu đáp ứng đi, cứ coi như thử nghiệm một lần, nếu không năm ngoài trong lúc rảnh rỗi cậu cũng không thử làm quản lý, coi như giúp tớ một chút a...”

Cố Duy Nhất bị cô ấy lắc đến trời đất quay cuồng: “Được rồi, tớ đồng ý, nhưng là, Huyền Huyền, có nợ phải có trả, tiền cậu đóng quảng cáo gì đó, mình đều không cần, tớ thay cậu tiếp, chúng ta chia hai tám, tớ chỉ cần hai phần, nếu cậu không đồng ý thì thôi!”

Doãn Huyền Huyền bắt đầu đưa ngón tay ấn khê đầu Cố Duy Nhất: “Cậu nha...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Buổi tối, Cố Duy Nhất mặc đồ ngủ gấu mèo màu đen ôm husky ngồi trên sô pha, con mắt sáng ngời, mẹ Cố đi uống nước thấy cô, nhíu mày: “Nhất Nhất, sao giờ này còn chưa ngủ?”

Cố Duy Nhất nhìn nhìn đồng hồ treo trên tường, mười một giờ mười lăm: “Con không ngủ được, mẹ ngủ trước đi!”

Mẹ Cố nhìn thoáng qua: “Tiểu Mộc chưa về, con cứ ngồi đây chờ nó trở lại, trong nồi còn canh, đến lúc đó hâm nóng lại cho nó uống.”

Cố Duy Nhất mím mím môi, hai người họ không phải là ruột thịt a!

Thời gian trôi qua, mí mắt Cố Duy Nhất dần khép lại, nhưng tiếng mở cửa làm cho cô bỗng chốc bừng tỉnh, từ trên ghế salon ngồi dậy. Ở cửa, cánh tay Ngón Mộc cầm lấy chiếc áo khoác, mang theo khí lạnh của trời đêm.

Thấy Cố Duy Nhất ngồi trên sofa, lông mày Ngón Mộc cau lại cất bước đi đến: “Em ngồi đây làm cái gì?”

Cố Duy Nhất dụi dụi con mắt, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đã mười hai giờ đêm. Cô đi lên phía trước, ngẩng đầu nhìn anh, định tính sổ chuyện sáng nay, nhưng thấy thái độ bình tĩnh của anh theo bản năng nuốt nước miếng một cái, nhận lấy áo khoác trên tay anh, khuôn mặt nháy mắt biến thành tươi cười: “Trong phòng bếp có canh, anh có muốn uống không?”

Ngón Mộc liếc cô một cái, đôi chân dài lướt qua hướng về phòng ngủ của mình, Cố Duy Nhất đem áo khoác của anh treo lên, rồi theo sau, không quên mang theo tiểu Bảo nằm trên ghế sofa. Đi vào phòng ngủ của Ngón Mộc. Cố Duy Nhất đá bay dép, ôm husky ngồi xếp bằng trên giường, con mắt nhìn Ngón Mộc chăm chăm.

Ngón Mộc cởi tây trang, buông lỏng cả vạt, tháo đồng hồ, xoay người nhìn về phía cô, con mắt mịt mờ: “Cố Duy Nhất, em lăn xuống giường ngay.”

Cố Duy Nhất không hề để ý, Ngón Mộc mắc bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, nhưng từ nhỏ bị Ngón Mộc đuổi thành thói quen, biết rõ anh thích sạch sẽ thì phương pháp tốt nhất có chính là "không biết xấu hổ", câu "Người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch" thật sự là dùng được mọi lúc mọi nơi.

Mất thấy bàn tay trắng nõn duỗi tới, Cố Duy Nhất ôm tiểu Bảo lui về sau, mở miệng: “Anh, công việc ở Niên Cố của em bị mất rồi!”

Ngón Mộc khẽ nhíu mày: “Không phải hôm trước em nói có thể đi làm sao?”

Nhắc tới việc này, Cố Duy Nhất lại thở dài, duỗi chân nằm sấp trên giường, bắt đầu thao thao bất tuyệt mắng Thai Từ Vũ, mắng xong lại đem chuyện Doãn Huyền Huyền muốn cô làm quản lý nói một lần.

“Anh, anh nói xem, em có nên đem Huyền Huyền nâng thành đại minh tinh, như vậy em liền trở thành kim bài, đến lúc đó cần gì biên kịch, đằng sau có một đám người xếp hàng nịnh bợ, em muốn tìm đạo diễn nào quay kịch bản của mình thì chọn đạo diễn đó...” Về mặt Cố Duy Nhất tràn đầy ước mơ.

Ngón Mộc liếc cô một cái thật sâu, đưa tay xách cổ áo đem cô từ trên giường ném ra ngoài cửa: “Anh muốn ăn canh!”

Cố Duy Nhất phì mũi một cái, lảo đảo đi về phía phòng bếp.

Đợi đến lúc cô bụng hai chén canh từ phòng bếp trở lại, Ngón Mộc đã tắm rửa xong, ga giường đã đổi mới, Cố Duy Nhất ngồi xuống, thái dương Ngón Mộc nháy lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Chú ý - Cố - Duy - Nhất!”

Cố Duy Nhất cúi đầu uống canh trong tay, khóe miệng lộ ra dáng vẻ ăn vụng tươi cười, hừ, ai bắt lại xách cô, đáng đời!

Ngôn Mộc nhin xuống cảm xúc muốn ném cô ra ngoài, sau đó nhìn cô nhàn nhạt: “Em dự định làm quản lý cho Doãn Huyền Huyền?”

Cố Duy Nhất giương đầu: “Đương nhiên, nếu đã đáp ứng cô ấy thì phải giữ lời, nhưng mà em biết rõ khả năng của mình, không phải là làm quản lý trên giấy tờ, cùng lắm chỉ giúp cô ấy lôi kéo vài quảng cáo, kiếm chút tiền nhỏ, công việc đều phải chính mình tự tìm!”

Kiếm chút tiền nhỏ? Ngôn Mộc bắt lấy trọng điểm.

Ngôn Mộc nhàn nhạt liếc một cái: “Em rất thiếu tiền sao?”

Cố Duy Nhất sững sờ, chuyển chuyển cái lưỡi, cười ha hả: “Tiền là thứ tốt, có ai là không thích đâu!”

Ngôn Mộc cười nhạo một tiếng: “Em làm cái gì anh cũng mặc kệ, em thích là được rồi, nhưng anh cảnh cáo trước, Cố Duy Nhất, giới giải trí không sạch sẽ, đừng gây chuyện, có hiểu không?”

“Gây chuyện?” Cố Duy Nhất thiếu lễ độ liếc mắt. “Em đây nhược trí nữ lưu, vai không thể khiêng tay không thể vác, có thể gây ra chuyện gì?”

“Có phải nữ lưu hay không anh không biết, nhưng nhược trí là thật.” Ngôn Mộc trào phúng không chút lưu tình.

Cố Duy Nhất không vui, đứng thẳng người, ưỡn ngực: “Em xinh đẹp như hoa, thiên tư quốc sắc, thế nào lại không phải nữ lưu?”

Đôi mắt Ngôn Mộc bóng chốc tỉnh mạch, quan sát cô từ trên xuống dưới, đồ ngủ gấu mèo, đầu tóc lộn xộn, cuối cùng ánh mắt dừng lại trước ngực, khinh bỉ: “Người ta đáng người như hoa đều hơn em!”

Cố Duy Nhất theo ánh mắt anh, trong đầu oanh một tiếng đậm chân, Ngôn Mộc tức thời đẩy cô ra ngoài, Cố Duy Nhất liều mạng đẩy khung cửa, con mắt ngập nước nhìn Ngôn Mộc: “Anh, em là tới nhắc nhở anh, không được phép ở sau lưng bán đứng em, đã nghe chưa?” Những lời này cô nói không phải không có nguyên do, đều đã có “huyết lệ sử”!

Ngôn Mộc trên cao nhìn cô, môi mỏng khẽ mở: “Ra ngoài, anh không có thời gian nhàn rỗi quản chuyện hư hỏng của em!”

Mắt thấy cửa ngay trước mắt đóng kín, Cố Duy Nhất lui về phía sau mũi co lại một cái, thiếu chút nữa thì đụng phải cái mũi kiêu ngạo cao ngất của cô!

Ngôn Mộc nhìn ga giường bị vãn về nhiều nếp, tức giận hừ một tiếng, lên giường, tắt đèn, ngủ!

*

Sáng sớm hôm sau, Cố Duy Nhất mặc quần áo tử tế xuống lầu, bữa sáng cũng đã bày xong, chờ cô xuống dùng cơm. Cố gia gia sớm đã an tĩnh ngồi ở đó đọc báo, ông cụ bảy mươi lăm tuổi mà tinh thần vẫn khỏe mạnh, mặt mày hồng hào, một nhà đầy đủ ngồi xuống ăn cơm.

Mẹ Cố lấy ra một tờ ảnh chụp đưa cho Ngôn Mộc: “Tiểu Mộc a, đây là di con đưa, có muốn đi xem mắt xem có hợp không?” Mẹ Cố về mặt chờ đợi, đứa con trai này của bà đã 30 tuổi, hết năm nay là sang 31, đối với phụ nữ không có hứng thú, lớn thế mà một người bạn gái cũng không dẫn về, vốn không định nhúng tay vào chuyện tình cảm của bọn trẻ, nhưng hơn 30 tuổi không tìm được bạn gái, có thể trở thành người cô đơn a...

Tay Ngôn Mộc cầm bánh quẩy, khóe miệng giật giật, lại nữa rồi...

Con mắt Cố Duy Nhất sáng long lanh, đem ảnh chụp từ chỗ mẹ Cố đến gần, chăm chú nhìn đi nhìn lại rồi kéo ống tay áo Ngôn Mộc bên cạnh, con mắt sáng lấp lánh: “Anh, người này rất được, tóc dài, mắt to, đáng người cũng nóng bỏng, trước, sau vênh lên, miệng này chính là miệng anh đào trong truyền thuyết đi?”

“Anh, người này so với lần trước môi dày rất nhiều, di Diệp cuối cùng đã làm được một việc tốt.” Cố Duy Nhất tràn đầy tán thưởng, người di này chính là mẹ của Thai Tử Vũ, bình thường không có chuyện gì làm thích nhất là đi mai mối cho người khác, mặc dù đến giờ chưa có một đôi nào thành, nhưng đối với công việc làm hồng nương lại vô cùng thích thú.

“Phải không?” Ngôn Mộc nhàn nhạt mở miệng.

Cố Duy Nhất không ngừng gật đầu, thuận tay đem ảnh chụp đưa cho anh: “Không nói nhiều, anh xem một chút...”

Ngôn Mộc nhìn Cố Duy Nhất cười đến sáng rõ cũng không tiếp nhận, chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, môi mỏng khẽ mở: “Cái trán quá rộng, xương gò má quá cao, môi quá mỏng, con mắt quá nhỏ, chân quá ngắn, làn da quá tồi.”

Cố Duy Nhất méo miệng, đối với việc Ngôn Mộc độc miệng đã quen, không thể trách, đem ảnh chụp trả lại cho mẹ Cố: “Mẹ, tiếp theo hãy căn cứ theo yêu cầu của anh vẽ ra một bức tranh, sau đó cầm đến cục công an cả nước treo thưởng, xem có tìm được ai phù hợp không.”

“Con nói đúng” Cố gia gia thế nhưng tán thưởng gật đầu, “Vẫn là cháu gái ta thông minh nhất!”

Cố nài nài trừng mắt nhìn, gấp cho gia gia một cái bánh: “Ông nói cái gì vậy?”

Cố Duy Nhất đột nhiên nhớ tới cái gì, cái đầu nhỏ tiến lại gần Cố gia gia bên cạnh, “Gia gia, nói không chừng anh con thích nam, hôm nào mang về cho người một cháu dâu nam, ha ha ha...” Cố Duy Nhất nói xong lời cuối rồi tự mình cười, hiện nay trên mạng truyền tranh bl khắp nơi đều là đam mỹ, phim truyền hình tung cp tầng tầng lớp lớp, với bộ dáng này của anh Ngôn Mộc, là thụ hay là công?”

Nếu chỉ nhìn mặt, giống như tiểu thụ, nhưng nhìn khí thế, lại giống như cường đại công, chẳng lẽ công hay thụ đều thích hợp? Trong não Cố Duy Nhất hiện ra hình ảnh, càng ngày càng cười đến vui vẻ.

Đến lúc Cố Duy Nhất dừng lại lau khoé, thấy cả nhà đều nhìn cô với thần sắc khác nhau, Cố Duy Nhất ho nhẹ đứng lên: “Con đã ăn no, mọi người cứ từ từ dùng bữa!”

Ngôn Mộc cũng đứng dậy: “Con cũng ăn no!” Nói xong, chân dài bắt kịp Cố Duy Nhất đang chạy trốn chết, bàn tay chế trụ cái cổ mảnh khảnh của nàng, nhu hoà: “Cố Duy Nhất, đi, chúng ta lên lầu nói chuyện nhân sinh!” Nhìn bộ dạng kia của cô, anh biết vừa rồi trong đầu cô nghĩ ra chuyện gì!

Cố Duy Nhất than khóc, khuôn mặt nhỏ ai oán nhìn Cố gia gia một cái, Cố gia gia cho cô một cái nhìn lực bất tòng tâm.

Cha Cố thấy bóng dáng hai người đi lên lầu, trong mắt tinh quang chợt loé, sau đó khôi phục lại sự ôn hoà lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Đáp ứng Doãn Huyền Huyền, Cố Duy Nhất tự nhiên không thể nuốt lời, hôm sau liên lạc rồi tìm quảng cáo của một công ty cô từng viết kịch bản tuyên truyền cho họ. Công ty đó sắp tới chụp một quảng cáo, cần người mẫu đáng người thon thả. Sau khi nghe Cố Duy Nhất miêu tả, họ liền cho Doãn Huyền Huyền một cơ hội.

Chỉ là quảng cáo khăn lụa, một đám mỹ nữ chân dài đi qua đi lại trên đường, không có gì đặc sắc cả, chỉ cần có mặt có chân là được. Nhưng dù vậy, vẫn có rất nhiều người cạnh tranh. Công ty kia cùng Cố Duy Nhất hợp tác nhiều lần, đem cơ hội lớn cho Doãn Huyền Huyền. Một quảng cáo nhỏ cùng lắm có vài cảnh, chụp mất ba ngày, kiếm được năm nghìn.

Tuy không phải là nhiều tiền, nhưng hai người đều cao hứng, ăn no một bữa. Doãn Huyền Huyền nhận được một cuộc điện thoại, quảng cáo dầu gội đầu nhận cô làm nữ chính, Doãn Huyền Huyền cả kinh há to miệng, cúp điện thoại hưng phấn nhảy dựng lên: “Nhất Nhất, tớ được tuyển, được tuyển nha. Cậu thực sự là lucky star của tớ!”

Dầu gội Thanh Tuyền là một hãng lớn trong nước, người phát ngôn của họ từ trước đến nay đều là nữ minh tinh lớn. Nhưng không biết đắc tội với ai lại bị tung ra tin tức một chân đạp hai thuyền. Trong lúc nhất thời, hình tượng thanh thuần bị giảm bớt, quảng cáo hay phát ngôn đều bị hạn chế đến mức thấp nhất, Doãn Huyền Huyền được chọn đúng là ngoài dự đoán.

“Lúc ấy quản lý họ Hoàng nói Thanh Tuyền muốn sử dụng nhân vật mới, tớ còn có chút không tin, hiện tại thật sự là thật rồi, haha...” Doãn Huyền Huyền kích động không hiểu, cô không quyền không thế, bằng toàn bộ bản lĩnh của mình, hai năm qua tiếp xúc với bao nhiêu loại quảng cáo nhỏ, nay trúng tuyển của Thanh Tuyền, dù chỉ là một quảng cáo nhưng lại là một nhân hàng lớn, cuối cùng chỉ cách rất gần, rất gần với ước mơ của mình.

Cố Duy Nhất dù thấy có chút không thể tin nổi nhưng cũng cảm thấy cao hứng thay Doãn Huyền Huyền. Dù thế nào, Doãn Huyền Huyền hai năm nay đều vô cùng liều mạng mà cố gắng.

*

Tóc Doãn Huyền Huyền quả thực rất đẹp, dài đến bên eo, đen nhánh trơn mượt, hất lên lúc máy quạt gió vừa thổi, phối hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, thật sự giống như tiên nữ!

“Cát!” Đạo diễn có chút không vừa ý, tới gần Doãn Huyền Huyền chỉ đạo. “Bộ mặt cô không cần cứng ngắt như vậy, đây là chụp quảng cáo, không phải đi catwalk, không cần nghiêm mặt.”

Doãn Huyền Huyền liên tục gật đầu: “Tôi biết rõ, đạo diễn, chúng ta làm lại lần nữa!”

Cố Duy Nhất hướng Doãn Huyền Huyền giơ ngón tay cái. Doãn Huyền Huyền khẽ cười với cô, tiếp tục chụp ảnh.

Cố Duy Nhất ngồi xuống ghế trong góc, hôm nay đeo đôi giày cao gót mới còn chưa quen, chân đau không thể đi được.

Doãn Huyền Huyền trời sinh để ở trên sân khấu, dưới ánh đèn tự tin ngạo nghễ, xinh đẹp không gì sánh được, chỉ là, giới giải trí không phải chỉ cần nhan sắc thì làm gì cũng được. Sợ là con đường Doãn Huyền Huyền chọn còn nhiều gian nan.

“Cô là quản lý của Doãn Huyền Huyền?” Bên tai truyền đến một thanh âm ôn hoà.

Cố Duy Nhất đứng lên gật đầu: “Là tôi, xin chào, anh có chuyện gì không?”

Người nọ cười cười, đưa tay qua: “Tôi là Trịnh Kinh, chúng ta từng gặp nhau.”

Cố Duy Nhất nhìn hắn, trong đầu chợt loé sáng, đúng là từng gặp qua hôm Huyền Huyền đến thử vai, lúc về đụng phải anh Lương Tàn, người này còn hỏi tên Huyền Huyền.

Cố Duy Nhất đưa tay cùng hắn nhẹ nhàng cầm một cái: “Cố Duy Nhất!”

Trịnh Kinh nghiêng đầu nhìn thoáng qua Doãn Huyền Huyền bên kia: “Cô ấy rất đẹp, rất có tiền đồ!”

“Đúng vậy, Huyền Huyền cũng đã vô cùng cố gắng, cũng cảm ơn các anh đã cho cô ấy cơ hội lần này!”

“Tôi không phải là người của Thanh Tuyền, tôi bên công ty truyền thông điện ảnh Khởi Nguyên.” Trịnh Kinh tự giới thiệu mình.

Một nửa giới giải trí đều là giang sơn của Khởi Nguyên, giới giải trí hầu như đều là nghệ sĩ dưới cờ bọn họ. Nhưng mà những lời này đều là của hai năm trước, công ty họ vô cùng hùng mạnh, nghệ sĩ đều đa tài đa nghệ. Hiện tại mặc dù không đến mức chán nhưng không còn như trước đây.

“Lần quảng cáo này nam chính là Hứa Trạch Dật, tôi đi cùng anh ta.” Trịnh Kinh chỉ cách đó không xa.

Cố Duy Nhất theo Trịnh Kinh nhìn sang, bên cạnh đạo diễn là một người đàn ông thân hình cao lớn, khuôn mặt thanh tú. Đúng là hai năm qua, lứa không thể không cháy*, Hứa Trạch Dật. Chỉ vì một bộ phim huyền huyền mà từ đó về sau cuộc đời anh ta lên như điều gặp gió, bây giờ chính là nam thần trong lòng mọi thiếu nữ.

Nhưng mà Cố Duy Nhất lại ngược lại, không thích các ngôi sao sáng. Tượng mạo Ngôn Mộc không điểm nào thua kém những nam minh tinh đang hot kia, thậm chí có nhiều thứ hơn chứ không hề kém, nhưng thêm những tính cách biến thái kia làm cho Cố Duy Nhất vốn miễn dịch với trai đẹp cảm thấy một người tượng mạo hoàn mỹ thì trong đầu họ đều bị mất đi vài dây thần kinh.

Thấy Cố Duy Nhất không lộ ra tâm trạng kích động khi thấy thần tượng như những thiếu nữ khác, Trịnh Kinh có chút ngoài ý muốn, cười cười: “Tượng mạo cô không tồi, liệu cô có muốn tiến vào giới văn nghệ không?”

“Tôi?” Cố Duy Nhất chỉ vào mũi mình, lập tức cười, “Anh nói đùa!”

Trịnh Kinh không nói thêm gì cười cười cùng Cố Duy Nhất xem Doãn Huyền Huyền và Hứa Trạch Dật chụp quảng cáo.

Doãn Huyền Huyền dù sao cũng là lần đầu tiên chụp quảng cáo lớn, lúc nào cũng tỏ ra không có gì nhưng thật ra đều căng thẳng, cuối cùng đạo diễn nhủu mầy, cho tất cả nghỉ ngơi hôm sau tiếp tục.

Thấy Doãn Huyền Huyền bày ra vẻ mặt đưa đám, Cố Duy Nhất đưa một bình nước an ủi: “Ngày đầu khó tránh khỏi căng thẳng, buông lỏng một chút sẽ tốt hơn.”

Doãn Huyền Huyền miễn cưỡng cười cười: “Hy vọng vậy.”

Hứa Trạch Dật tẩy lớp trang điểm, đi qua trước mặt hai người, đôi mắt nhàn nhạt liếc Doãn Huyền Huyền rồi không nói một câu đi thẳng. Thấy thần tượng nhìn mình như vậy, tâm trạng Doãn Huyền Huyền càng thêm khó chịu.

Đến studio của Thanh Tuyền, Thai Từ Vũ dựa vào cột điện ngay đường chính chờ hai người, thấy hai người ra vội vàng chạy đến đưa hai củ khoai lang nướng nóng hổi trong tay cho Doãn Huyền Huyền: “Mau, cậu thích ăn cái này nhất, tớ đặc biệt mua cho cậu.”

Doãn Huyền Huyền liếc hắn một cái, quay đầu đi lên phía trước đi, Thai Từ Vũ, xoay mặt nhìn về phía Cố Duy Nhất: “Đây là thế nào?”

Cố Duy Nhất khinh thường liếc hắn một cái: “Hiện tại mới nhớ đến tôi? Khoai lang nướng của tôi đâu?”

Thai Từ Vũ gãi gãi đầu, có chút ít lúng túng: “Ngại quá, tôi quên cậu và Huyền Huyền cùng đi với nhau.”

Sớm không thèm để ý đến Thai Từ Vũ, Cố Duy Nhất tạo cơ hội: “Huyền Huyền hôm nay tâm tình không tốt, cậu đi an ủi một chút, nhớ kỹ, đừng nói bậy.”

Thai Từ Vũ vội vàng gật đầu, vui mừng đuổi theo.

Hôm nay đã là hai mươi bốn tháng chạp, mấy ngày nữa là năm mới, cây bên đường đều được trang trí thêm màu sắc đẹp đẽ.

Điện thoại vang lên, Cố Duy Nhất nhìn, là điện thoại của Ngôn Mộc, cha Cố và mẹ Cố đều trở về Cố gia đại trạch, để Ngôn Mộc với Cố Duy Nhất tự mình ăn ở nhà. Ngôn Mộc mua căn phòng nhỏ ngay gần công ty, ngày thường tan tầm muộn sẽ ở đó. Càng gần Tết việc trong công ty càng nhiều, thấy Ngôn Mộc gọi tới cô mới phát hiện hơn một tuần không thấy mặt Ngôn Mộc.

“Buổi tối anh sẽ về sớm, mẹ để lại sùi cảo, em về trước nấu đi!” Thanh âm Ngôn Mộc mang theo chút khàn khàn, mấy ngày này chắc nghỉ ngơi không được tốt.

Cố Duy Nhất chép miệng: “Được!” Cũng biết sai bảo cô, dù cả đời chỉ biết nấu nước đun sùi cảo, nấu mì ăn liền, nhưng không phải lần nào cũng để cô nấu đi!

Cố Duy Nhất để Thai Từ Vũ đưa Doãn Huyền Huyền về trường học, một mình đứng bên đường bắt xe, đúng lúc tan tầm, căn bản không thể bắt được taxi, Cố Duy Nhất đành khập khiễng đến bến xe bus, cảm giác lòng bàn chân như ma sát với thủy ngân. Đều do cô ngày thường quen ăn mặc thoải mái, khi nào cần thiết mới dùng đến giày cao gót, cùng Doãn Huyền Huyền như cách 15-16cm.

“Nhất Nhất...” Một chiếc xe ở bên người cô ngừng lại.

Cố Duy Nhất quay đầu, liền gặp Tô Lương Tần từ trên ghế lái đi xuống, nhìn cô nhú mày: “Đây là thế nào?”

Cố Duy Nhất chỉ chân bĩu môi: “Aíza, đau chân!”

Tô Lương Tần cười cười, tiến lên nắm đầu vai cô, đỡ cô vào trong xe: “Đi thôi, đưa em đi một đoạn đường!”

Cố Duy Nhất lên xe, lông mày thanh tú sít sao nhú lại: “Anh Lương Tần, anh chỉ là định đưa em một đoạn? Không có ý định đưa em trở về, không bằng để em ngồi xe bus.”

Tô Lương Tần quay đầu nhìn cô một cái, cười: “Anh đi con đường đó, diêm vương nhà em tan tằm đi qua vừa vặn có thể ném em sang xe hán.”

“Vậy cảm ơn anh Lương Tần!”

Trên đường, Tô Lương Tần gọi cho Ngôn Mộc, ở ngay ngã tư đường đem Cố Duy Nhất giao cho anh, Ngôn Mộc nhìn chân Cố Duy Nhất, lông mày sít sao nhú lại, không nói một lời.

(Cuộc sống thường ngày của Cố Duy Nhất)

Cố Duy Nhất 7 tuổi và Ngôn Mộc 14 tuổi:

“Cố Duy Nhất, giúp anh rót cốc nước...”

“Được!” Tiểu cô nương phấn điều ngọc mài bước cặp chân ngắn trên ghế run rẩy rót chén nước, chạy đến thư phòng đưa cho thiếu niên ở sau bàn học tập: “Anh, nước.”

“Được.” Thiếu niên cũng không ngần đầu lên tiếp nhận chén nước uống một ngụm.

“Anh, em nghe lời như thế có thể ăn kẹo sao?” Tiểu cô nương mở to mắt nhìn thiếu niên.

“Không được!” Thiếu niên chém đinh chặt sắt cự tuyệt!

Tiểu cô nương con mắt chớp chớp, miệng mím lại, bắt đầu gào khóc: “Ô ô ô...”

Thiếu niên sau bàn đọc sách chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi lạnh lùng lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé. Tiểu cô nương bỗng chốc ngừng khóc, muốn khóc lại không dám, trên mặt đọng lại nước mắt chưa khô, thút tha thút thít: “Cái kia...anh uống chậm chút...đừng để nghẹn!”

(*): bản gốc “hoà không thể lại hoà”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sê Thành Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Đem xe dừng trong gara tầng ngầm, Cố Duy Nhất xuống xe, đi một bước đầu đến cau mày, Ngôn Mộc không để ý đến cô, khóa xe xong liền hướng cửa thang máy đi, Cố Duy Nhất lè lưỡi, chạy vài bước, bỗng chốc nhảy lưng Ngôn Mộc làm nũng: “Anh, cõng em một đoạn!”

Ngôn Mộc đưa tay nắm lấy eo thon của cô nói: “Cố Duy Nhất, không có bản lĩnh thì đừng học người ta đeo giày cao gót!”

Cố Duy Nhất ôm chặt cổ hán thoải mái than thở: “Anh, lâu rồi anh không cõng em phải không?”

Dưới ánh đèn yếu ớt trong gara tầng hầm, người đàn ông thân hình cao lớn, bước chân vững vàng, người con gái trên lưng không chút an phận nhìn quanh, kéo thành chiếc bóng dài.

“Thật sự chân em không thể nào dài ra nữa!” Ngón Mộc nâng chân cô lên nắm.

“Dừng, tốt nhất là anh đừng nói chuyện!” Cổ Duy Nhất oán hận.

*

Ngày hôm sau, quảng cáo Thanh Tuyền tiếp tục quay. Dưới ánh mắt của Ngón Mộc, Cổ Duy Nhất đôi một đôi ủng đi tuyết, xác thực thư thái rất nhiều. Khó trách mọi người đều nói muốn làm mỹ nhân đều phải trả giá thật lớn.

Hôm nay Doãn Huyền Huyền rõ ràng tốt lên rất nhiều, cùng Hứa Trạch Dật phối hợp cũng thành thạo, tiến độ rất nhanh, trong khi Doãn Huyền Huyền chụp cùng người khác, Hứa Trạch Dật ở một bên đợi, nhìn thấy Cổ Duy Nhất liền đi tới, thân nhiên nói: “Cố tiểu thư cùng Tô tổng của Thiên Thịnh rất quen thuộc?”

Cổ Duy Nhất có chút mờ mịt, nhìn quanh một chút, sau đó quay về phía Hứa Trạch Dật: “Hứa tiên sinh là cùng tôi nói chuyện?”

“A...” Hứa Trạch Dật khẽ cười nhạo: “Tin tức ngay trang đầu, Cố tiểu thư cần gì giả ngu!”

“Tin tức trang đầu?” Cổ Duy Nhất bối rối: “Lời này của Hứa tiên sinh làm tôi có chút không hiểu.”

Hứa Trạch Dật chuyển con nhìn cô, đáy mắt có chút không vui: “Tôi bình sinh chán ghét nhất là những người dựa vào quan hệ tiến vào giới này!”

“Nhất Nhất, Nhất Nhất, cậu được lên trang đầu.” Doãn Huyền Huyền vẻ mặt hưng phấn cầm lấy một tờ báo đem qua, tóc dài mềm mại phát qua trước mắt.

Hứa Trạch Dật cũng không thèm nhìn một cái liền đi, Cổ Duy Nhất ngạc nhiên, người này liệu có bệnh không? Nhận lấy tờ báo trong tay Doãn Huyền Huyền, đầu đề là tấm hình lớn chiếm nửa trang báo, là ảnh chụp Tô Lương Tần đỡ cô lên xe, hẳn đề tay trên đầu đề phòng cô bị đụng đầu, "Người tình mới bên Phó tổng Tô Lương Tần của Thiên Thịnh, quản lý của người mẫu Doãn Huyền Huyền", bên cạnh còn có tấm hình nhỏ của Huyền Huyền.

Cổ Duy Nhất há to miệng, thật đúng là cắt câu lấy nghĩa, Doãn Huyền Huyền buồn bã nói, “Tớ còn nói hôm đó nghe được tên Tô Lương Tần có chút quen thuộc, nguyên lai Tô Lương Tần kia chính là Tô Lương Tần nha, Nhất Nhất, cậu thật không phải bạn tốt, có bằng hữu lợi hại thế cũng không nói cho tớ!”

Cổ Duy Nhất có chút áy náy, “Huyền Huyền, anh Lương Tần là bạn của anh tớ, tớ cũng không phải cố ý gạt cậu, chỉ là cậu cũng thấy đấy, anh ấy là khách quen của giới báo chí, tớ có thể trốn thì sẽ trốn, đây là không kịp chuẩn bị đã lên trang đầu, còn làm liên lụy tới cậu! Xin lỗi a!”

Doãn Huyền Huyền khoát tay, “Coi như quên đi, tớ không có oán cậu, chỉ đùa một chút mà thôi, là tớ thì sẽ mong ngày nào cũng được lên trang đầu!”

“Huyền Huyền, Huyền Huyền...” Đạo diễn bên cạnh gọi người, Doãn Huyền Huyền gấp rút đi, Cổ Duy Nhất cầm tờ báo, lại nghĩ tới lời nói vừa rồi của Hứa Trạch Dật, cảm giác đầu có cái gì không đúng, bất quá coi như Hứa Trạch Dật cư xử không khéo là được rồi, nhìn ai đều không vừa mắt, may mắn hẳn là đại minh tinh, về sau cũng không cùng cô gặp lại.

Tiền tay đem tờ báo ném vào thùng rác, anh Lương Tần thật đúng là không để cho người bót lo!

*

Phòng làm việc của tổng giám đốc Thiên Thịnh, Ngón Mộc đem tờ báo trong tay ném ra ngoài, sắc mặt tối sầm: “Tô Lương Tần, cậu về sau cách Cổ Duy Nhất xa ra!”

Về mặt Tô Lương Tần vô tội: “Lời này tớ không thích nghe chút nào, làm chuyện tốt lại còn bị người oán giận? Ngày hôm qua nếu không phải là tớ trên đường đụng phải Nhất Nhất, hai chân em ấy sẽ thế nào?”

“Hừ, đeo giày cao gót một ngày không chết được, đừng nói như đã cứu cả hệ ngân hà!” Ngón Mộc không chút cảm kích.

Tô Lương Tần lắc đầu: “Những năm nay tớ vì công ty làm trâu làm ngựa, mỗi ngày cống hiến mặt mình cho papazari chụp, cậu thì núp phía sau tốt rồi, bây giờ Nhất Nhất nhà cậu xảy ra chuyện liền tới tìm tớ, có bản lĩnh thì chúng ta đổi cho nhau, tớ ở phía sau, cậu ngênh mặt ra phía trước đi?”

Ngón Mộc dè lên mi tâm, “Được, tớ không cùng cậu tranh giành nữa, mau ra ngoài tìm cô gái khác ăn cơm, di dời sự chú ý của truyền thông, đừng để papazari quấy rầy Nhất Nhất!”

Tô Lương Tần gật đầu, nghiêm mặt nói, “Biết rõ, lần này cũng là tớ khinh thường! Yên tâm đi, tớ sẽ xử lý tốt!”

“Đúng rồi...” Tô Lương Tần lại nghĩ tới một chuyện, “Lão tổng mời cậu ăn cơm, có đi hay không?”

Ngón tay Ngón Mộc gõ lên bàn, nghĩ trong chốc lát, “Tạm thời từ chối đã, sau mấy ngày nữa tính sau.”

Tô Lương Tần gật gật đầu, “Được, tớ biết rồi!”

Chờ Tô Lương Tần đi, Ngôn Mộc nhìn điện thoại di động, cầm lên gọi một cuộc điện thoại, tiếng chuông reo thời gian dài mới có người tiếp, “Anh, cứu mạng a...” Thanh âm Cố Duy Nhất mang theo tiếng khóc nức nở.

Ngôn Mộc phút chốc đứng lên, trong mắt mang theo bên nhộn, “Làm sao vậy?”

“Em bị phóng viên bao vây...”

Ngôn Mộc nghe vậy lại chậm rãi ngồi xuống, vừa ấn điện thoại trên bàn, “Vương trợ lý, đi vào đây!” Vừa hướng điện thoại di động lạnh lùng nói, “Đáng đời, anh nói em cách Tô Lương Tần xa chút em không nghe!”

Trong điện thoại truyền đến thanh âm huyền ảo, “Cố tiểu thư, xin cô nói một chút cô cùng Tô tổng của Thiên Thịnh quan hệ như thế nào?”

“Cố tiểu thư, Tô tổng vì cái gì đối với cô che chở như vậy?”

“Cô là quản lý của Doãn Huyền Huyền, nếu như là tuyên truyền cũng là nghệ sĩ thế nào lại là quản lý tuyên truyền? Chẳng lẽ những gì báo nói tới đều là thật?”

“...”

“Anh...”

“Em ở đâu?” Ngôn Mộc nhàn nhạt lên tiếng

“Mới từ Thanh Tuyền đi ra, bị ngăn ở cửa không đi được!”

“Tới Tiên Tiến trốn, anh phái người đến đón”

Ngôn Mộc cắt điện thoại, nhìn về phía trợ lý đã tiến vào, “Tìm hai chiếc xe, một chiếc đem Doãn Huyền Huyền đưa trở về, một chiếc đem Cố Duy Nhất đưa về Cố gia đại trạch! Nhớ kỹ, cắt đuôi phóng viên!”

Trợ lý gật đầu sau đó đi ra ngoài.

*

Cố Duy Nhất bốn năm ngày không dám ra cửa, ở Cố gia trong đại trạch tới gần tết, Cố nãi nãi cùng mẹ Cố mỗi ngày đều ra ngoài mua hàng tết. Cố Duy Nhất lại an ổn ở nhà, cùng Cố gia gia mắt to trừng mắt nhỏ, không dám ra đường, mỗi ngày xem tin tức bắt quái giải trí, cho đến đêm ba mươi, báo Thần Tượng có tin Tô Lương Tần cùng một gái trẻ tay trong tay vào quán cafe, “Gái trẻ Hề Tuyết bên phó tổng Thiên Thịnh, cô quản lý nhỏ bị đá?”

Cố Duy Nhất chu môi, người mới bị đá, cả nhà người bị đá. Bất quá cũng tốt, cuối cùng cũng được thờ phào nhẹ nhõm, vốn tưởng chỉ đại minh tinh mới có lực hấp dẫn như vậy, anh Lương Tần lại nhanh bắt kịp một đại minh tinh, nhưng riêng blog của Lương Tần đã ngàn fan, lần này là quá bình thường, tốt nhất cô nên an phận một chút, nếu không truyền thông lại thêm vào thêm ra, “Cô quản lý nhỏ bị tổng giám đốc đá, khuôn mặt tiêu tụy”, cô mới buồn bực sao!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Buổi sáng đêm 30, Cố Duy Nhất bị tiếng pháo bên ngoài đánh thức. Trong phòng Cố Duy Nhất không nhìn được ra ngoài, cô lập tức chạy tới ban công phòng Ngôn Mộc nhìn xuống, chỉ thấy cha Cố cùng Ngôn Mộc trong tiểu viện đốt pháo, đốt hết pháo lại bắt đầu dán câu đối xuân, treo đèn tường.

Ngôn Mộc đứng trên cầu thang đem đèn lồng treo lên tường nhà trồng hoa, “Lệch rồi, sang phải một chút...” Cố Duy Nhất mở miệng chỉ huy anh.

Ngôn Mộc dịch sang phải một ít.

“Không được, sang trái đi”

Ngôn Mộc dịch sang trái một ít.

“A, đúng đúng đúng, hoàn hảo, trẻ con thật dễ dạy!”

Ngôn Mộc treo xong đi xuống, ngược mắt nhìn người đứng trên ban công, ánh mắt lạnh như băng, Cố Duy Nhất lúng túng cười, “Em là trẻ con, em không chỉ là đèm giởng em còn là chần mèn nữa...”

Ngôn Mộc thấy cô chỉ mặc đồ ngủ, con mắt tối sầm lại, “Về phòng mặc quần áo cẩn thận...”

Cố Duy Nhất le lười một cái ngượng ngùng về phòng, trong lòng đem Ngôn Mộc oán thầm vạn lần!

Buổi tối ăn cơm tắt đèn, Ngôn Mộc cùng Cố gia gia ở trong phòng khách đánh cờ, Cố nãi nãi cùng mẹ Cố ngồi trên sofa vừa xem tivi vừa làm vắn thần, cha Cố một bên giúp đỡ. Cố Duy Nhất gần Cố gia gia nhất, một bên đáp lại lời chúc tết, một bên quan sát bàn cờ của Ngôn Mộc và Cố gia gia.

Bên ngoài tiếng pháo không dứt, trong phòng âm nhạc náo nhiệt, thật sự là năm mới!

Lúc tiếng chuông mười hai giờ vang lên, theo lệ cũ châm ngòi pháo, kể từ khi Ngôn Mộc trưởng thành, hàng năm nhiệm vụ này được giao cho Ngôn Mộc cùng Cố Duy Nhất. Cố Duy Nhất bị lấy lỗi tại, khuôn mặt nhú lại, hết sức sợ hãi nhưng vẫn theo Ngôn Mộc đến điểm bắn pháo trúc. Cố Duy Nhất siết lấy cánh tay Ngôn Mộc, anh không để ý cho cô nắm lấy một tay, tay còn lại châm lửa đốt pháo. Vừa chạm đến điểm châm lửa kia, Cố Duy Nhất kéo cánh tay anh chạy ra thật xa nhưng không nghe tiếng pháo vang. Hai người quay đầu lại nhìn, pháo vẫn treo ở đó, căn bản cũng không có nổ.

Cố Duy Nhất không cần nhìn về mặt Ngôn Mộc cũng biết mặt anh nhất định lạnh như băng, ngượng ngùng cười, “Cái kia, đốt lại một lần, một lần nữa...”

Ngôn Mộc thể nhưng không nể cô, tùy ý để cô kéo anh quay lại chỗ đó, Ngôn Mộc một lần nữa châm lửa, Cố Duy Nhất căng thẳng, thời điểm thấy ánh lửa dấy lên, Cố Duy Nhất mới kéo Ngôn Mộc chạy ra, cái miệng nhỏ lải nhải, “Chạy mau, chạy mau...” Sau lưng truyền đến tiếng vang, chạy đến nơi an toàn Cố Duy Nhất mới dừng bước.

Cách đó không xa, một đứa nhỏ bắn pháo hoa, không ngừng chạy nhảy trước sắc thái hoa mỹ trước mặt, Cố Duy Nhất kéo cánh tay Ngôn Mộc, kéo anh ra sau lưng che chở, “Anh cẩn thận một chút!” Về mặt hưng phấn, thỉnh thoảng nhảy hai cái, khuôn mặt đỏ bừng nhưng cô vẫn đứng chắn trước Ngôn Mộc, thỉnh thoảng đẩy anh sang một bên phòng bị lửa bắn trúng.

Ngôn Mộc lẳng lặng đứng nhìn thân thể nhỏ nhắn đứng trước mình, trong mắt thoáng hiện lên vài phần nhu tình không thể nhận ra, đưa tay vén sợi tóc ngay trán cô, ngay đó là vết sẹo nhỏ hình trăng lưỡi liềm.

Cố Duy Nhất tát nhẹ vào tay anh, mờ đôi mắt to tròn trừng anh, “Biết rõ là xấu mà còn vạch vết sẹo đó ra!”

Mặt Ngôn Mộc không chút thay đổi, đôi mắt thâm thúy phảng phất như một ngôi sao lớn.

“Ai cho phép cậu nói anh tôi như vậy?”

“Tôi cứ nói, dù thế nào, hấn vốn là đứa con hoang không ai cần, nếu không vì nhà họ Cố, hấn chính là đứa trẻ không ai muốn cả.”

“Cậu mới là đứa không ai muốn, tôi không cho phép cậu nói anh tôi như vậy, không cho phép!”

Tiểu cô nương 7 tuổi thất hai bím tóc sùng dề, ngày thường điềm tĩnh nhưng đánh người lại khí lực quá lớn, quai hàm phồng lên như muốn tức điên.

Vết sẹo kia là khi đó để lại, bị người ta dùng cành cây đập vào trán, máu chảy đầm đìa, thời điểm Ngôn Mộc đuổi đến, máu tươi theo trán cô bé chảy xuống dính đó về mặt kiêu ngạo, dương dương đắc ý, “Đề tôi xem về sau các cậu ai còn dám nói anh tôi như thế!”

Nhìn thấy anh, sợ bị mắng, Cố Duy Nhất thay đổi, khóc lên, nước mắt nước mũi hòa vào nhau ngã vào người anh. Anh công cô đi viện, mặc dù không có vấn đề gì nhưng trên trán vẫn lưu lại một vết sẹo!

“Anh...” Bàn tay nhỏ bé của Cố Duy Nhất lắc lư trước mắt anh, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ nịnh nọt, “Năm mới vui về! Lì xì của em!”

Ngôn Mộc nhận nhặt liếc cô một cái, từ trong lòng ngực móc ra một cái lì xì đưa cho cô, Cố Duy Nhất mừng rỡ đưa tay vừa lấy vừa sờ, cảm giác không đúng lắm, Ngôn Mộc ngày thường đối với nàng mặc dù nghiêm khắc, nhưng mỗi cuối năm cái này hồng bao lại là vô cùng lớn, lúc nào cũng rất dày, lần này lại trống trơn, giống như không có vật gì đó bình thường, hoài nghi mờ ra, đồ ra ngoài, là một cái thẻ vàng.

Cố Duy Nhất cảm trong tay, “Thẻ ngân hàng? Bên trong có tiền sao? Anh không phải là lừa em đi?”

Ngôn Mộc lạnh nhạt nhìn cô một cái, “Cố Duy Nhất, anh rất chán ghét những người hoài nghi mình, vốn còn muốn nói cho em mật mã, hiện tại anh quyết định không nói!”

“Đừng anh, nói một chút nha...”

Ngôn Mộc xoay người đi vào trong nhà, Cố Duy Nhất theo ở phía sau thê thảm kêu, “Anh, mật mã...”

"Àm" một tiếng, sau lưng pháo hoa nổ rộ, chiếu sáng một vùng trời đất.

Mồng một đầu năm, sáng sớm Cố Duy Nhất bị tiếng pháo đánh thức, không ngủ được, dậy sớm một chút liền gặp Tô Lương Tần cùng Thai Tử Vũ đến chúc tết, Cố Duy Nhất vui vẻ tiếp đãi hai người.

Nhìn thấy Cố Duy Nhất, Tô Lương Tần trêu chọc, “Bạn gái nhỏ của anh!”

Cố Duy Nhất đưa tay ra, nghiêm mặt, “Anh Lương Tần, phí tổn thất tinh thần cộng thêm lì xì năm mới, nếu anh đưa thiếu em sẽ không dễ yên cho anh!”

Tô Lương Tần sớm chuẩn bị xong, bất quá vẫn là làm bộ đáng đau lòng, “Nhất Nhất, em đây là lừa gạt nha!”

Cố Duy Nhất nhìn lì xì dày trong tay, lúc này mới hài lòng khoát tay, “Sự tình trước xóa bỏ đi, về sau nếu cần em giả làm bạn gái em sẽ cống hiến hết sức lực!”

Tô Lương Tần hoảng sợ khoát tay, “Coi như quên đi, đại tiểu thư như em, anh cũng không dùng nổi!”

Cố Duy Nhất vui vẻ, thừa dịp Tô Lương Tần đi theo Cố gia trường bối chúc tết, kéo Thai Tử Vũ qua một bên, đưa tay, “Lễ mừng năm mới người thu được không ít hồng bao nha, mau trả ta tiền!”

Thai Tử Vũ cười hắc hắc, “Nhất Nhất, chúng ta tình cảm tốt, không nói đến tiền!”

Cố Duy Nhất ấn đầu hần, “Thai Tử Vũ, người cứ thử xem, chờ ngày bị chú Thai phát hiện, đợi đi!”

Gian phòng Ngón Mộc sớm tỉnh mơ không có động tĩnh, Tô Lương Tần đợi nửa ngày không thấy Ngón Mộc ra, kéo Cố Duy Nhất, “Nhất Nhất, đi gọi anh em rời giường đi!”

Cố Duy Nhất lãnh lạnh lườm hần một cái, “Anh Lương Tần, ngày đầu năm mới đã định hại em?”

Tô Lương Tần cười, “Nhất Nhất, thế nào lại nói anh hại em, từ sớm tỉnh mơ anh đã đến, em không gọi hần rời giường, là em chiều dài không chu toàn, giờ sao lại thành anh hại em?”

Cố Duy Nhất há mồm cứng lưỡi, bất quá ngẫm lại cũng đúng, người ta ngồi từ sớm tỉnh mơ, anh của cô còn chưa dậy, quả thật có chút không thích hợp, Cố Duy Nhất thở dài, “Được thôi, hy sinh một mình em, thành toàn cho mọi người hạnh phúc!” Tính khí Ngón Mộc lúc rời giường vô cùng nghiêm trọng, tính khí, tính khí, tính khí!!! Chuyện trọng yếu phải nói ba lần!!!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

--

Cố Duy Nhất đến bên ngoài phòng ngủ của Ngón Mộc, cẩn thận đẩy nhẹ cửa phòng, thấy Ngón Mộc trên giường đang ngủ say, cô nhẹ nhàng đi vào, ánh mặt trời xuyên qua rèm mỏng chiếu vào sườn mặt tuấn đạt hoàn mỹ, tóc rũ xuống trên trán tròn bóng, tối tận lông mi dài, yên tĩnh và tốt đẹp.

Cố Duy Nhất ngơ ngác nhìn người trên giường, tâm không đúng lúc nhảy loạn, thật là, nhìn bao nhiêu năm vẫn không khỏi kinh diễm a...

Cố Duy Nhất vỗ vỗ khuôn mặt đang nóng lên của mình, Cố Duy Nhất, chỉ là gọi anh rời giường, sợ cái gì!

Cố Duy Nhất tay chậm chậm chạm đến vai anh, nhẹ đẩy một cái, “Anh...”

Người trên giường khẽ nhú mày một cái, không hề động, Cố Duy Nhất lại đẩy anh một cái, “Anh...”

Ngón Mộc ôm chăn trờ mình, lật đến bên kia, chăn rơi, lộ ra eo thon tròn bóng, mặt Cố Duy Nhất đỏ lên, mặc dù trước đây lúc nào cũng ngủ cùng Ngón Mộc, nhưng kể từ khi học xong sơ trung, hai người tách ra, Ngón Mộc ở trước mặt nàng cũng chú ý rất nhiều, đột nhiên như vậy, Cố Duy Nhất cũng có chút không quen!

Hạ quyết tâm, Cố Duy Nhất quỳ ở bên giường, duỗi tay nắm lấy mũi Ngón Mộc ngăn anh hô hấp, lúc này Ngón Mộc nửa tỉnh nửa mê mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn Cố Duy Nhất, con mắt lại nhắm lại, không kiên nhẫn cầm lấy tay Cố Duy Nhất kéo xuống, tiện thể nằm lên người cô. Hai mắt anh nhắm chặt, đầu đặt ở cổ cô, thanh âm trầm thấp mang theo cảnh cáo, “Cố Duy Nhất, nếu quấy rầy anh ngủ anh sẽ ném em ra ngoài!”

Nói xong câu đó, Ngón Mộc lại im lặng, thay vào đó là nhịp hô hấp nhẹ nhàng bên tai Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất toàn thân cứng ngắc nằm trên giường, trên người có một người đàn ông đè lên làm cô không thở nổi, đầu óc cũng không nghĩ được gì, bên tai là hô hấp của anh. Hơi thở quen thuộc của anh bao quanh cô, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ đỏ lên, hô hấp dần dập, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Đẩy anh ra hay là đá anh? Nhéo anh hay là đánh anh?

Suy nghĩ một hồi lâu, Cố Duy Nhất không có gan làm như vậy.

Đột nhiên, Cố Duy Nhất cảm thấy giữa hai chân bị vật gì đó thô sấp cọ vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ càng đỏ hơn, cô không phải ngu ngốc, phim truyền hình xem không ít, tiểu thuyết sắc cũng đọc nhiều, thậm chí là viết, nam nhân sắc sớm đột nhiên -đứng, làm sao cô lại không biết?

Ngôn Mộc có vẻ như khó chịu, thân thể động một chút, vật kia ở giữa đùi cô cọ cọ, như lại lớn thêm, Cố Duy Nhất mặt như rặng mây đỏ, ngẩn ra một hồi lâu

, chu cái miệng nhỏ, răng nhỏ sáng long lanh, nghiêng đầu cắn lấy lỗ tai Ngôn Mộc.

Đột nhiên đầu đón Ngôn Mộc phút chốc mở mắt, trong mắt mang theo bén nhọn, sáng quắc, phảng phất như sắp ăn thịt người bình thường gặm nhẹ, “Cẩn thận- Duy - Nhất...”

Cố Duy Nhất không biết lấy khí lực ở đâu, đẩy anh ra, Ngôn Mộc không đề phòng ngã sang một bên, Cố Duy Nhất đứng lên, không dám nhìn người đang híp mắt ở trên giường, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, làm bộ dáng bình tĩnh “Anh Lương Tàn ở dưới chờ anh, anh mau rời giường...” Nói xong, chạy nhanh ra ngoài cửa.

Ngôn Mộc nhìn người vừa rời đi, nằm trên giường yên lặng hồi lâu, chậm rãi đứng dậy dựa vào đầu giường, đôi mắt híp híp, từ trong ngăn kéo lấy ra bao thuốc, đốt một điếu, đầu óc ngày càng rõ ràng chuyện vừa xảy ra, lông mày nhíu lại, trong mắt mang theo một chút khó hiểu, Cố Duy Nhất?

Con mắt liếc xuống nhìn nơi nào đó dang trào, nghĩ đến thân thể mềm mại vừa nằm dưới, toàn thân cứng đờ, chỗ kia lại lớn hơn rất nhiều, con mắt u ám, hít một hơi thật sâu, cuối cùng nhịn không được nói một câu thô tục, “Con mẹ nó...”

Cố Duy Nhất mặt đỏ tới mang tai, không dám xuống dưới nhà, chạy về phòng của mình nằm trên giường ôm chăn lăn qua lăn lại, che lấy khuôn mặt nhỏ nhắn thờ dài thờ ngắn, xong rồi, xong rồi, trong lòng không biết là loại cảm giác gì, đó là anh của cô nha? Mặc dù ý thức anh không tỉnh táo, nhưng vẫn là anh của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn thêm hồng, Ngôn Mộc cái đồ biến thái, khó trách người ta nói đàn ông ba mươi tuổi không yêu đương đều là biến thái, hiện tại cô thật đúng là đã tin, anh của cô chính là biến thái.

Ngôn Mộc đuổi đám người Tô Lương Tàn, đứng ngoài cửa phòng Cố Duy Nhất đi tới đi lui vài vòng, cuối cùng vẫn đưa tay mở cửa phòng.

Cửa phòng ngủ bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Cố Duy Nhất nhìn sang, là khuôn mặt cứng nhắc của Ngôn Mộc, bốn mắt nhìn nhau, Cố Duy Nhất áp úng mở miệng, “Biến thái...”

Mặt Ngôn Mộc liền biến sắc, trong nháy mắt đen đi, đóng sập cửa rồi ra ngoài, Cố Duy Nhất khẽ nhếch miệng nhỏ, cô rõ ràng là muốn gọi anh, thế nào vừa rồi nghĩ biến thái một chút liền nói ra, lần này là thực xong rồi...

*

“Cậu nói cái gì?” Tô Lương Tàn phun sạch cả phê ra ngoài.

Ngôn Mộc ghét bỏ nhìn hắn, đen mặt, “Thu dọn sạch sẽ!”

Tô Lương Tàn tiện tay rút ra khăn giấy lau lau mặt bàn, có chút không xác định nhìn về phía trước, “Cậu nói cậu đối Nhất Nhất...”

“Cứng rắn?”

Ngôn Mộc lạnh lùng liếc hắn một cái, không đáp lời!

Tô Lương Tàn nhướn mày thổi một cái huyết sáo, “Đối với em gái của mình thật đúng là biến thái a...”

Ngôn Mộc phóng tầm mắt sắc đến, u ám, “Tô Lương Tàn, chú ý lời nói của cậu!”

Tô Lương Tàn khoát tay xin tha, nhìn thẳng anh, hạ thấp thanh âm, “Cậu không phải là không được sao? Như thế nào lại...”

“Tô Lương Tàn, đó là lãnh cảm, không phải là không có năng lực, cậu cần học thêm vốn từ sao?” Thần sắc Ngôn Mộc lạnh vài phần.

Tô Lương Tàn lắc lắc đầu, không thêm đề ý, “Không cần, với tớ mà nói, người mà đối nữ nhân không đứng được, lãnh cảm và không có năng lực đều là như nhau!”

Cảm nhận được Ngôn Mộc cực kỳ tức giận, Tô Lương Tàn liền bốt đi, “Coi tớ như nói sai, bất quá, đó là Cố Duy Nhất, là người cậu chăm sóc từ nhỏ đến lớn --- em gái nha!” Tô Lương Tàn thêm dầu vào lửa.

Ngôn Mộc cố gắng đè nén tức giận trong lòng, “Tô Lương Tàn, cậu cút ra ngoài ngay!”

Tô Lương Tàn không xem con tức giận của Ngôn là quan trọng, khẽ dựa vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, phân tích, “Những năm nay cậu đều

không được...” Thấy được ánh mắt giết người của Ngôn Mộc, Tô Lương Tần tự động sửa lại, “Lãnh cảm, lãnh cảm, đối phụ nữ đều không hứng thú dĩ nhiên đối với nam nhân như thế nào, tớ không biết, tôi thiếu cậu đối với tớ dù sao cũng là không có hứng thú!”

Tô Lương Tần tự mình nói, chính mình cười không được, mặt Ngôn Mộc không chút thay đổi nhìn hắn, đôi mắt sắc bén nghĩ muốn diệt khẩu ám quang.

Tô Lương Tần gấp rút thu lại sắc mặt của mình, “Vì sao đột nhiên liên đới với Nhất Nhất nảy sinh thú tính? Trong đó có hai nguyên nhân, đầu tiên, chính là các cậu lâu ngày sinh tình, cậu yêu em ấy cũng không biết. Nghĩ xem, cậu thích sạch sẽ, lại còn lạnh nhạt, người nào nào có thể dễ dàng đi vào phòng cậu, chỉ có Nhất Nhất, hết lần này tới lần khác cậu tha thứ cho Nhất Nhất, phải không? Dù cậu đối với em ấy không phải tình yêu, Ngôn Mộc, đời này sợ là cậu không tìm được một người nữa làm cho cậu có thể toàn tâm tiếp nhận như vậy!”

Sắc mặt Ngôn Mộc ngày càng khó coi, mím đôi môi mỏng, “Nguyên nhân còn lại?”

Tô Lương Tần buông tay, “Một nguyên nhân khác chính là, cậu buổi sáng vừa vận □□, Nhất Nhất lại đúng thời gian đó đụng phải, muốn chứng minh cái này rất đơn giản, tìm phụ nữ buổi sáng đến thử là được, đương nhiên, nhằm vào đàn ông bình thường mà nói, còn cậu, trước phải giải quyết bệnh sạch sẽ của mình, cho phép những người phụ nữ kia lại gần mới được.”

Ngôn Mộc lặng im một hồi lâu, “Tô Lương Tần, cậu có thể rút!”

Trong mắt Tô Lương Tần thoáng vui vẻ, Ngôn Mộc a Ngôn Mộc, cậu cũng có ngày hôm nay.

Tô Lương Tần đứng lên đi ra cửa, ngừng bước chân, quay đầu lại, “Ngôn Mộc, vừa rồi thay cậu phân tích nhiều như vậy, tớ đột nhiên phát hiện, những năm nay tớ đều cùng làm việc với một tên biến thái không bình thường a!”

Cái ly trên bàn Ngôn Mộc bay tới, Tô Lương Tần tức thời chạy ra kịp.

Ngôn Mộc ngửa mặt tựa vào ghế, ngón tay thon dài bóp lông mày, đây liệu có tính là lợi dụng trẻ em không?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Lần này Cố Duy Nhất thật sự đắc tội Ngôn Mộc, bảy ngày liên tiếp Ngôn Mộc đều không trở về, một nhà Cố gia đều thành thói quen, dù sao Ngôn Mộc không trở về thường xuyên, không phải là chuyện lớn, nhưng là hiện tại thì nhất định có chuyện. Cố Duy Nhất gọi điện, nhắn tin anh đều không hồi đáp lập tức tắt máy, rõ ràng là cho cô biết anh tức giận!

Rõ ràng là anh không đứng trước, mặc dù là cô nói sai, thế nhưng cũng không phải cố ý! Anh là đại nam nhân, não cũng lớn hơn cái não như cây kim của cô, anh không để ý tới cô, cô cũng không cần mặt dày đi tìm anh.

Mười hai giờ trưa, một dãy số lạ gọi đến điện thoại Cố Duy Nhất, bắt máy, giọng nói có chút quen thuộc, “Cố tiểu thư? Tôi là Trịnh Kinh!”

Cố Duy Nhất kinh ngạc, “Trịnh tiên sinh, có chuyện gì không?”

“Tôi mới vừa từ nhà hàng Thiên Thịnh ra, vừa hay thấy Doãn tiểu thư ăn cơm cùng khách hàng, giống như uống nhiều, muốn gọi nhắc nhở cô, danh tiếng của công ty kia trong giới không được tốt cho lắm.”

Cố Duy Nhất nghe vậy, vội mặc quần áo chạy ra cửa, thuận tiện gọi cho Thai Từ Vũ, chạy tới nhà hàng Thiên Thịnh, vừa kịp lúc Thai Từ Vũ chạy tới, hai người cùng nhau vào trong, thấy Doãn Huyền Huyền quần áo không chỉnh tề bị một người đàn ông nửa ôm nửa náu vào xe dừng ven đường.

Sắc mặt Thai Từ Vũ không tốt, tiến lên một tay lôi Doãn Huyền Huyền kéo vào ngực mình, một tay đẩy tên mập kia ra, “Đồ lưu manh nhà ông...”

Quanh tên mập còn vài tên vệ sĩ, thấy Thai Từ Vũ nói năng lỗ mãng, vây lại, “Mày là ai? Việc của Vương tổng cũng dám quản, chán sống sao!”

Đem Doãn Huyền Huyền đẩy vào người Cố Duy Nhất, về mặt Thai Từ Vũ tràn đầy lãnh ý, vén tay áo lên, “Hôm nay tôi muốn dẫn người đi!”

Vệ sĩ kia cười về mặt khinh thường, “Tiểu tử, đây là mày tự chuốc phiền phức, cũng đừng nói Vương tổng không có cho mày cơ hội!”

Vương tổng kia không say, đẩy vệ sĩ ra, nhìn về phía Doãn Huyền Huyền sau lưng Cố Duy Nhất, giễu cợt, “Doãn tiểu thư, chuyện này chẳng lẽ cô còn không xử lý?”

Doãn Huyền Huyền uống nhiều, đứng không vững, đẩy Cố Duy Nhất ra, lao đảo đi về phía Vương tổng, “Vương, Vương tổng, xử lý, như thế nào lại không xử lý...”

Vương tổng nhìn về phía Thai Từ Vũ, nhún nhún vai, về mặt trào phúng, “Cậu thấy đấy, là cô ấy tự nguyện!”

Thai Từ Vũ không tin, trợn mắt nhìn Doãn Huyền Huyền, “Doãn Huyền Huyền, em có đầu óc không vậy?”

Cố Duy Nhất nhíu mày, Thai Từ Vũ làm việc lúc nào cũng không để ý hậu quả, bước lên một bước, về mặt trấn tĩnh, “Vương tổng, đúng không? Tôi là quản lý của Doãn Huyền Huyền, tên là Cố Duy Nhất, trong lúc cô ấy không tỉnh táo, tôi nghĩ quản lý có quyền thay cô ấy quyết định chứ, phải không?”

“Hiện tại tôi muốn dẫn người về nhà, Vương tổng có ý kiến gì không?”

Người sau lưng Vương tổng tiến lên nói thầm gì đó vào tai hắn, hắn nhún vai đánh giá Cố Duy Nhất, cau mày một lúc, cuối cùng hừ một tiếng, “Nếu đã vậy, các người cứ tự nhiên.” Nói xong liền xoay người lên xe.

Mặc dù Cố Duy Nhất không đoán được sự tình lại đơn giản như vậy, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại nghe “bộp” một tiếng, Doãn Huyền Huyền tạt vào mặt Thai Từ Vũ, “Anh đưa, đưa vào cái gì mà quần chuyện của tôi, dựa vào cái gì...”

Thai Từ Vũ không che mặt, trên mặt in một cái dấu tay rõ ràng, còn có chút tia máu do bị móng tay cào.

Cố Duy Nhất muốn tiến lên ngăn cản, Thai Từ Vũ khoát tay, tiến lên vịn lấy Doãn Huyền Huyền, “Hiện tại đầu óc em không rõ ràng, anh không muốn cùng em âm ỉ, anh đưa em về trường học!”

Doãn Huyền Huyền đẩy hắn ra, lao đảo đi về phía sau, Cố Duy Nhất gấp rút giữ lấy Doãn Huyền Huyền toàn thân mùi rượu, nói với hắn, “Anh có biết tôi vì hôm nay đã đợi bao lâu không? Có công ty này tài trợ, tôi có thể đóng vai phụ, vai phụ đó. Đợi biết bao lâu, vất vả bao lâu mới được vai phụ này, tại sao anh lại quấy rối tại sao?”

“Oẹ” một tiếng, Doãn Huyền Huyền ngồi xổm ở ven đường ối không ngừng.

Cố Duy Nhất cùng Thai Từ Vũ mất bao nhiêu sức mới đưa được Doãn Huyền Huyền về ký túc xá, Cố Duy Nhất giặt sạch khăn lông lau cho cô ấy một phen, Doãn Huyền Huyền nửa tỉnh nửa say, ôm cổ Cố Duy Nhất, nước mắt lã chã chảy xuống, “Nhất Nhất, Nhất Nhất, tớ không còn cách nào, mẹ còn ở bệnh viện, em trai theo ông bà chịu khổ, ông bà tớ đều hơn tám mươi, tớ muốn kiếm tiền, kiếm tiền đưa em trai đón lên đây, chữa bệnh cho mẹ, tớ không có cách nào, tớ không có thời gian, không chờ nổi, không chờ nổi...”

“Tớ biết rõ, biết rõ...” Cố Duy Nhất ôn nhu an ủi, “Ngoan, trước hết nằm xuống đã...”

Doãn Huyền Huyền khóc đến mệt, nằm ngủ, Cố Duy Nhất đắp chăn cho cô ấy, thấy khuôn mặt lúc ngủ còn nhíu mày, thở dài một hơi, Huyền Huyền vốn có một gia đình tương đối khá giả, mặc dù không phải là đại phú quý, nhưng cũng coi như là giàu có, hai năm trước, cha nàng say rượu, đâm phải một chiếc xe ba bánh, cha Doãn Huyền Huyền cùng người kéo xe tử vong tại chỗ, mặc dù mẹ cô ấy được đưa vào viện nhưng vẫn là chưa tỉnh lại. Bởi vì do cha cô say rượu, cuối cùng phải lấy hết tài sản Doãn gia bồi thường. Hai năm qua, Huyền Huyền vô cùng cực khổ, liều mạng vì kiếm tiền!

Cố Duy Nhất rót một chén nước ấm, đỡ Doãn Huyền Huyền dậy, cho cô ấy uống, điện thoại vang lên, nhìn dãy số không coi là xa lạ vì buổi trưa cô từng nhận, “Trịnh tiên sinh!”

“Cố tiểu thư, có việc tôi muốn cùng cô thương lượng, hiện tại có thời gian không?”

“Tôi không biết là mình với Trịnh tiên sinh có chuyện gì cần nói?” Cố Duy Nhất nhíu mày.

“Về việc chúng tôi muốn cùng Doãn tiểu thư kí hợp đồng, Cố tiểu thư có hứng thú không?”

Lúc xuống lầu, thấy Thai Từ Vũ tựa vào vách tường kí túc xá nữ, trên mặt in dấu tay rõ ràng, Cố Duy Nhất đưa tay đung một cái, Thai Từ Vũ kêu một tiếng, lùi lại vài bước.

“Này...” Cố Duy Nhất đưa trứng gà vừa luộc cho hắn, “Xoa một chút đi!”

Thai Từ Vũ đưa tay nhận lấy, dùng khăn quàng cổ gói lại xoa xoa trên mặt.

Cố Duy Nhất liếc hắn một cái, “Cậu không có chuyện gì chứ?”

Thai Từ Vũ lắc đầu, con mắt thoáng âm trầm, “Không có chuyện gì, quen rồi!”

Cố Duy Nhất thật muốn mở đầu Thai Từ Vũ xem bên trong là cái gì, như thế nào lại treo cổ trên một cây, còn đến chết cũng không đổi?

Nhưng Doãn Huyền Huyền là bạn của cô, Thai Từ Vũ cũng là bạn của cô, cô bị kẹp ở giữa cái gì cũng không nên nói.

“Tôi còn có chuyện, đi trước, cậu thế nào?” Cố Duy Nhất nhún vai liếc hắn một cái.

“Tôi đợi lát nữa!” Thanh âm Thai Từ Vũ.

Cố Duy Nhất lắc đầu, không quan tâm hắn, đi ra ngoài cổng trường.

Chương 11

Trong quán cà phê, Trịnh Kinh vắt hai chân, khuôn mặt hiền hòa nhìn về mặt lạnh nhạt của Cố Duy Nhất phía đối diện.

Lúc này là bốn giờ chiều, trong quán cà phê không nhiều người, hương cà phê dễ ngửi tràn ngập.

“Tôi xin tự giới thiệu lần nữa, tôi là...”

“Kim bài Trịnh Kinh!” Cố Duy Nhất cười nhạt một tiếng!

Trịnh Kinh chau mày, “Cố tiểu thư thật hiểu rõ tôi?”

“Đại danh Trịnh tiên sinh lớn vô cùng trước kia là tôi nhất thời không nhớ rõ!” Kỳ thật không phải là Cố Duy Nhất nhớ lại, mà là lúc đi đường cô đã gọi cho bạn thời đại học giúp cô tra khẩn cấp, Trịnh Kinh cũng coi như nổi danh, cũng không khó để biết thân phận của hắn!

Trịnh Kinh cười cười, bụng cà phê lên uống một ngụm, “Vậy tôi cũng đi thẳng vào vấn đề, tôi muốn ký hợp đồng với Doãn tiểu thư!”

“Cái này, Trịnh tiên sinh đã nói qua, kỳ thật tôi chưa tính là quản lý chân chính của Doãn Huyền Huyền, bởi vì chúng tôi căn bản không ký hợp đồng. Cô ấy và tôi trong lúc đó không tồn tại bất kì quan hệ pháp luật nào, cho nên nếu anh muốn ký hợp đồng, cần phải tìm Huyền Huyền, tôi không có quyền thay cô ấy quyết định bất cứ cái gì!”

Trịnh Kinh khẽ nhếch khoé môi, “Xem ra Cố tiểu thư là người hiểu biết, vậy tôi cũng không giấu, ký hợp đồng với Doãn Huyền Huyền rất đơn giản, nếu biết chúng tôi muốn ký hợp đồng, cô ấy sẽ rất cao hứng. Điểm này tôi rất tự tin, nói với Cố tiểu thư chuyện này vì tôi muốn Cố tiểu thư cùng gia nhập với tư cách quản lý của Doãn Huyền Huyền!”

Cố Duy Nhất không thấy hoảng hốt, duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, “Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?”

“Mặc dù cô không phải là quản lý chính thức, nhưng so với người khác nhất định hiểu rõ Doãn tiểu thư hơn. Nhân viên hiện tại của Khởi Nguyên chúng tôi chưa có người nào thích hợp làm việc này, tôi thấy Cố tiểu thư rất thông minh, nên muốn cô cùng tham gia, đây là thượng sách!”

Cố Duy Nhất bụng nước trái cây nhấp một ngụm, lời nói đường hoàng vừa nghe chính là lời khách sáo, trong đầu nhanh chóng chuyển mấy vòng, ngừng đầu nhìn Trịnh Kinh, “Cho tôi thời gian suy nghĩ!”

Trịnh Kinh vuốt cằm, “Được, tôi chờ tin tốt của cô!”

*

Từ quán cà phê đi ra, năm giờ chiều, Cố Duy Nhất giữ lấy chiếc khăn quàng cổ, nhìn xe trên đường đi lại như nước, đèn neon lúc sáng lúc tối, không thấy rõ mặt những người đi đường, mỗi người trên đường đều vì kẻ sinh nhai bôn ba vất vả, thiếu gì nhân tài hơn người từ nhỏ áo cơm không thiếu như cô? Cuộc sống như thế có thể mỗi ngày đều vui vẻ?

Cố Duy Nhất vẫn cho là cô có thể hết sức công bằng đối đãi với thế giới này, cho dù gia cảnh giàu có, nhưng cô chưa bao giờ kiêu ngạo. Bây giờ cô phát hiện, cô sai rồi, cho tới nay cô đều sống trong một lớp vỏ bảo vệ, căn bản không biết đến khó khăn của người bình thường. Thời điểm cô từng quẫn nhất là lúc Thái Tử Vũ mượn toàn bộ tiền, mà cô không muốn đến chỗ Ngôn Mộc lấy tiền, sau đó thì sao? Không có sau đó, ngày qua ngày so với người khác cô đều sống tốt. Không nhận thức được cuộc sống của Doãn Huyền Huyền, lại đột nhiên hiểu được nỗi khổ của cô ấy, Doãn Huyền Huyền thiếu không chỉ là tiền, mà còn là kiêu ngạo!

Đột nhiên rất muốn gặp Ngôn Mộc, mặc dù tính khí anh táo bạo, cư xử không khéo léo, nhưng lại là người hiểu rõ cô nhất. Ở cạnh anh, cho dù bị mắng bị chửi, cô cũng thấy thư thái, được, cô thừa nhận, cô ưa bị ngược!

Ven đường vẫn như cũ khó bắt xe, cách nhà Ngôn Mộc mua nửa giờ, Cố Duy Nhất quyết định đến đó.

Dọc theo đường cái vô số người, đầu Cố Duy Nhất không ngừng chuyển động, một số việc cũng hợp lại với nhau, ý của Trịnh Kinh sợ là Tuý ông không phải ở rục*!

(*): ý không trong lời nói

Thời điểm này, Ngôn Mộc chưa tan tầm, Cố Duy Nhất đứng ở cửa chờ trong chốc lát, lòng bàn chân đều tê buốt, dứt khoát ngồi xuống mặt đất.

Ngôn Mộc vừa ra khỏi thang máy, liền thấy một người nho nhỏ run lấy bầy ngay trước cửa nhà, vùi đầu tròn khăn quàng cổ, chỉ thấy đỉnh đầu đen thui.

Thời khắc Ngôn Mộc thấy Cố Duy Nhất, thân thể cứng đờ, sự tỉnh hờm đó lại xuất hiện trong đầu anh lần nữa, không hiểu sao có chút bức bối.

Nghe tiếng bước chân, Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn Ngôn Mộc, khoe miệng nhếch lộ ra bộ dáng tươi cười, “Anh về rồi...” Máy ngày không gặp Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất lại cảm thấy mừng rỡ.

Nhìn cô không che giấu bộ dáng tươi cười, đôi mắt Ngôn Mộc tối sầm, tiến lên lời cô dậy, “Cố Duy Nhất, em bệnh à?” Vừa nói vừa xách cổ áo cô vào trong nhà.

Cố Duy Nhất ôm gối co người trên ghế sofa, trong phòng ấm áp, hơi lạnh trên người dần tan đi.

Ngôn Mộc đứng ở cạnh ghế sofa gương mặt lạnh lùng, “Em tới làm gì?”

Trên thế giới này không ai hiểu rõ Ngôn Mộc hơn Cố Duy Nhất, đương nhiên biết rõ nên đối phó với anh như thế nào. Khuôn mặt nhỏ tò vè đáng thương, “Anh, em đi hơn một giờ, đợi anh trước cửa hơn ba giờ rồi...” Tay không ngừng xoa bàn chân thể hiện cô vô cùng mệt mỏi, sự tỉnh hờm đó có đánh chết cô cũng không nhắc đến.

Ngôn Mộc lạnh lạnh liếc cô một cái, xoay người đi về phòng bếp.

Cố Duy Nhất le lưỡi một cái, dựa vào ghế sofa, dần dần mí mắt bắt đầu đánh nhau, có chút buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, bên kia ghế lún xuống, hơi thở quen thuộc, Cố Duy Nhất ngoe đầu, gối lên trên vai Ngôn Mộc.

Trong tay bị nhét vào một cái cốc nóng, còn có hương vị nồng nặc, Cố Duy Nhất mở mắt ra, bên tai truyền đến thanh âm mát lạnh, “Mau uống đi!”

Cố Duy Nhất ôm chần uống nước, Ngôn Mộc đưa tay cầm lấy lòng bàn chân cô nhẹ nhàng xoa nắn, dạ dày ấm áp cùng xúc cảm thoải mái khiến Cố Duy Nhất thoải mái lên tiếng.

Một không gian vô cùng yên tĩnh.

“Anh, em muốn đến Khởi Nguyên làm quản lý.” Cố Duy Nhất mở miệng.

“Khởi Nguyên? Có người tìm đến em, hay là em tự mình phỏng vấn?” Thanh âm Ngôn Mộc nhàn nhạt, lực trên tay không nặng không nhẹ.

Cố Duy Nhất phất chốc mở mắt ra, rụt chân lại, nhìn anh, con mắt long lanh, “Sao anh lại hỏi thế? Có phải anh biết gì đó rồi phải không?”

Ngôn Mộc nhìn nhiệt độ trên tay bỗng dưng mất đi, đưa vào ghế sofa, không có biểu cảm gì nhàn nhạt liếc cô, “Vậy em biết cái gì?”

Cố Duy Nhất thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Ngôn Mộc, đầu môi nằm lại trên vai anh, đem những lời của Trịnh Kinh nói hết cho anh nghe.

“Lúc ấy Huyền Huyền nhận quảng cáo dầu gội đầu Thanh Tuyền, em có nghi ngờ, bây giờ xác thực, những người kia đều hướng về anh Lương Tần, nói trắng ra là hướng về Thiên Thịnh của các anh!” Lúc ấy Trịnh Kinh trở lại hỏi tên Huyền Huyền, bây giờ nghĩ lại, Tô Lương Tần không tránh khỏi liên quan!

Ngôn Mộc hừ một tiếng, “Xem ra em không đến nỗi ngốc!” Thuận tay cầm lấy miếng giấy bên cạnh ấn vào mặt Cố Duy Nhất, vừa ngay lúc Cố Duy Nhất mở miệng nói chuyện, vô tình vào miệng cô.

“Hừ, hừ...” Không ngừng đem miếng giấy nhỏ ra, trong miệng vẫn không thoải mái, cảm thấy không có sạch sẽ, Cố Duy Nhất trừng mắt nhìn anh, đem chiếc thảm che ở bên cạnh tức giận nói, “Lần này hẳn muốn mời em đến Khởi Nguyên, nhất định vì em và anh Lương Tần có quan hệ, đúng rồi, Khởi Nguyên và các anh có làm ăn với nhau sao? Muốn kéo quan hệ?” Cố Duy Nhất nghi hoặc.

“Tình hình Khởi Nguyên mấy năm nay không tốt, luôn muốn có được sự đầu tư của Thiên Thịnh!” Ngôn Mộc đứng dậy thuận tiện cầm quả quýt trên bàn lột vỏ.

“Em hiểu rồi” Cố Duy Nhất bưng tỉnh, “Bảo sao hần ta lại tốn sức vậy!”

Suy nghĩ một chút, Cố Duy Nhất ngửa mặt nhìn về phía Ngôn Mộc, “Anh, em biết rõ hẳn muốn lợi dụng em đá thông quan hệ với anh Lương Tần, như vậy em còn vào công ty người ta, có phải hay không không có đạo đức?”

Ngôn Mộc liếc cô, “Em nói bọn họ muốn lợi dụng em, em cũng muốn lợi dụng người ta, người ta ung dung, em cũng đồng ý, còn cái gì mà đạo đức với không có đạo đức!”

Đúng vậy, Cố Duy Nhất chau mày, thời gian tới gia nhập Khởi Nguyên là biện pháp tốt nhất với Đoàn Huyền Huyền, dù sao chuyện công việc của cô cũng không vội, trước hết phải giúp Huyền Huyền ổn định!

“Anh không phản đối?” Cố Duy Nhất nhìn quả quýt trong tay Ngôn Mộc há miệng ra, “Em cũng muốn ăn!”

“Chu Sơn là người của Khởi Nguyên.” Thuận tay đem đồ trong tay nhét vào miệng Cố Duy Nhất!

Cố Duy Nhất nhai nhai, có cái gì không đúng, “Ngôn Mộc...” Trong miệng chua xót làm Cố Duy Nhất đem thứ trong miệng nhỏ ra, dĩ nhiên là vỏ quýt.

Ngôn Mộc lạnh lạnh nhìn cô, đôi mắt nguy hiểm, “Em gọi anh là gì, Cố Duy Nhất?”

Cố Duy Nhất vô thức nuốt nước miếng, một phần vỏ quýt thuận theo cổ họng tuột xuống, chẹn ở họng, khí thể trong nháy mắt yếu đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy xu nịnh, “Anh...”

Ngôn Mộc hừ một tiếng, “Anh đi làm cơm!” Nói xong đồng thời đưa tay đến miệng Cố Duy Nhất, cô bị hù dọa ngửa ra sau, con mắt tròn vo.

Ngôn Mộc híp mắt lại, nhàn nhạt gọi, “Cố Duy Nhất...”

Cố Duy Nhất lúc này mới nhìn rõ trong tay anh là quả quýt đã bóc hết vỏ, múi trong suốt, lúng túng cười, há miệng ngậm lấy miếng quýt, vô tình cắn phải ngón tay Ngôn Mộc. Ánh mắt Ngôn Mộc tối sầm lại, Cố Duy Nhất bị hù dọa gấp rút cầm khăn giấy lau tay cho anh, “Em lau giúp anh, em lau giúp anh...” Người này yêu sạch sẽ đến chết a!

Ngôn Mộc hất tay của cô ra, cầm lấy khăn giấy lau lau sau đó ném vào thùng rác, sải bước đi về phía phòng bếp.

Cố Duy Nhất nằm trên ghế sa lon, từ từ nhai miếng quýt trong miệng, cô vốn cho rằng Ngôn Mộc sẽ phản đối cô vào Khởi Nguyên, không nghĩ tới anh thế nhưng còn nhớ người cô sùng bái nhất là biên kịch Chu Sơn!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ngôn Mộc không đoán được Cố Duy Nhất sẽ đến, không mua thức ăn, trong tủ lạnh còn có hai quả cà chua, liền xuống bếp làm hai bát mì. Cố Duy Nhất ôm bát, vẻ mặt ghét bỏ, “Anh, bao lâu

rồi anh không xuống bếp vậy?” Nói về tài nấu nướng của Ngôn Mộc, chính xác là cực kì tốt, cha Cố hàng năm đều cùng mẹ Cố xuất ngoại điều dưỡng thân thể, những ngày đó đều là anh chăm sóc Cố Duy Nhất về mọi mặt ăn uống ngủ nghỉ, tài nấu nướng từ đó luyện thành! Nhưng bây giờ cũng chỉ làm hai bát mì nhỏ, tài nấu nướng thật là nát bét!

Đôi mắt rét căm của Ngôn Mộc trừng cô, Cố Duy Nhất le lưỡi một cái, duỗi chiếc đũa đem hành và gừng trong bát anh gấp sang bát mình, tiếp tục ăn!

Sau khi ăn cơm, Cố Duy Nhất rửa bát xong liền đi quanh phòng bếp, Ngôn Mộc không thường xuyên ở đây, những lúc công ty quá bận mới đến ở tạm, đồ bên trong cũng không nhiều. Cố Duy Nhất mở tủ lạnh ra nhìn, trừ vài lon nước có ga thì còn hai quả trứng gà, mà mấy lon nước kia hẳn là đã hết hạn!

Cố Duy Nhất chep miệng, thật là không biết tự chăm sóc bản thân, mai đành phải đi siêu thị mua giúp anh đồ ăn lấp đầy tủ lạnh!

Quay về sofa, Cố Duy Nhất lấy laptop của Ngôn Mộc xem một chút tin tức, sau đó vào blog của Tô Lương Tần, vừa vận hấn mới đăng ảnh chụp sao, lãng mạn viết, “Ngắm sao sáng khiến cho còn người ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn!”

Cố Duy Nhất vội vào tài khoản của mình, bình luận ở dưới, “Tình Không là tên bạn gái mới sao?”

*Sao sáng nghĩa là Tình Không

Chỉ chốc lát sau, blog của Cố Duy Nhất bùng nổ, trong chốc lát hơn bốn trăm lượt thích, Cố Duy Nhất vui mừng đứng thẳng lên trên ghế sofa!

Chính lúc đó, MSN của Ngôn Mộc có thông báo. Thời điểm Cố Duy Nhất thấy trên màn hình ba chữ Tô Lương Tần, dọa cô một thân mồ hôi lạnh, thật là không thể làm chuyện xấu sau lưng người khác!

Tô Lương Tần gửi cho Ngôn Mộc một tệp đính kèm, trong đó là một cái video. Cố Duy Nhất thuận tay ấn vào, tốc độ internet không phải là nhanh, nhưng chỉ mười phút liền vào được!

Cố Duy Nhất xem chăm chú, trên màn hình, một người đàn ông đẩy cửa phòng tiến vào, trong phòng tối om, nhạc nền u ám. Cố Duy Nhất bị dọa ngồi sát vào sofa, tự nhủ trong lòng, Lương Tần ca thật nhảm chán, nửa đêm lại gửi một video khủng bố cho anh của cô!

Thời điểm đóng cửa, có một giọng nữ khoan khoái vang lên, “Surprise...”

Theo ánh sáng sáng, một người mặc đồ ngủ màu đen trong suốt từ phía sau cửa nhảy ra ngoài, cười quyền rũ nhìn người đàn ông kia.

Hắn cười nhìn người phụ nữ đó, ánh mắt càng phát ra u ám, sau đó ôm lấy cô ta, hai người sít sao ôm nhau, sau đó, sau đó, sau đó...

Cố Duy Nhất trợn to hai mắt, tay cũng quên tắt, người phụ nữ hai chân quấn trên người tên kia, hắn đưa tay đem y phục trên người cô ta cời ra, ba điểm lộ hết, người phụ nữ càng lúc càng lớn tiếng thờ ỉ, nửa người dưới của tên kia dần chống lên, cấp bách đến mức hắn không kịp cời áo, môi ở trên người cô ta khê du tẩu, trong phòng yên tĩnh đều là tiếng “Ừ a a” thờ ỉ!

Hậu tri hậu giác Cố Duy Nhất che mắt của mình, anh Lương Tàn ngày càng không biết điều, cùng lắm cô cũng chỉ đọc tiểu thuyết, video chân thực như vậy là lần đầu tiên xem. Ngón tay Cố Duy Nhất mở ra hai khe hở, diễn viên này đáng người thật tốt, đôi chân dài lại trắng, ngực sợ là tận 32D, không hoàn hảo lắm là ngực có chút rủ xuống, nhưng mà tổng thể so với sân bay của cô..., Cố Duy Nhất mím môi.

Mất thấy người kia cời quần áo, chỉ còn lại cái quần bốn góc, tai to mắt lớn, ngồi không hưởng thụ, nâng cao cái bụng bia, toàn thân đen thui làm cho người ta chán ghét. Cố Duy Nhất ghét bỏ lắc đầu, di con chuột định tắt video.

“Cố Duy Nhất, em đang làm cái gì?” Một thanh âm u ám vang lên.

Cố Duy Nhất bị dọa đến toàn thân run rẩy, tay đang đặt trên con trờ chuột ấn nhầm sang tăng âm thanh, “A, a, nhẹ thôi, đau...”

“A, thật là lợi hại, thật thoải mái...”

Cố Duy Nhất bởi quá mức khiếp sợ, sững sờ tại chỗ, giương cái miệng nhỏ nhìn Ngôn Mộc đứng ở xa. Anh mới tắm xong mặc một bộ đồ ở nhà, bọt nước trên tóc từ gò má chảy xuống trên hàu kết, óng ánh trong suốt.

Ánh sáng trong phòng hắt vào mặt Ngôn Mộc, mặt đen như đáy nồi, âm thanh trong phòng càng vang, “A, a...” tiếng ngâm cùng với tiếng nam nhân ra vào “Phốc” “Phốc”.

Cố Duy Nhất luống cuống tay chân cầm lấy con chuột, trong lúc bối rối lại không cẩn thận làm rơi xuống mặt đất, Cố Duy Nhất hít một hơi khí lạnh, muốn đi nhặt, Ngôn Mộc đã lên trước một phen, “Pằng” một tiếng đem máy tính đóng lại, kèm theo một âm thanh quỵn rữ, “A, muốn chết...” Trong phòng khách khôi phục lại sự yên tĩnh.

Khuôn mặt Ngôn Mộc đen lại, hận không thể bóp chết bộ dáng Cố Duy Nhất. Cô run rẩy rụt cổ, lúng túng cười với Ngôn Mộc, chống lại ý nghĩ muốn giết người của anh. Cố Duy Nhất theo bản năng nuốt nước bọt, hai tai khê đỏ lên, cúi đầu nhìn mũi chân, hai tay nắm lấy nhau, quanh Ngôn Mộc là lãnh ý như muốn đông cứng người khác.

Lúng túng, liên tục lúng túng.

Nghĩ tới chuyện sáng mừng một đầu năm, Cố Duy Nhất cắn môi dưới lặng lẽ nhìn Ngôn Mộc, anh lạnh lùng liếc cô một cái, âm thanh mang theo sự lạnh lùng, “Cố Duy Nhất, thu hồi những hình ảnh khó coi trong đầu em ngay.”

Cố Duy Nhất nhần nhần cái mũi nhỏ, nhìn như cô vợ nhỏ đang chớp đôi mắt, con ngươi chuyển không ngừng.

Một tiếng nhạc vang lên, là điện thoại của Ngôn Mộc, hắn đứng đó không động. Cố Duy Nhất sờ chớp mũi, đem điện thoại trên sofa đưa lại gần, nhỏ giọng, “Anh, điện thoại...” Khoẻ mắt liếc về cái tên Tô Lương Tàn trên màn hình.

Ngôn Mộc lại lạnh lùng liếc cô một cái mới đưa tay nhận điện thoại, “Chuyện gì, nói.”

Bên kia vang đến tiếng cười trong sáng của Tô Lương Tàn, “Cậu xem video kia chưa? Có cảm giác không?”

Thừa dịp Ngôn Mộc nghe máy không để ý, Cố Duy Nhất cẩn thận dọc theo góc tường định trốn ra chỗ khác.

“Cậu có ý gì?” Ngôn Mộc neho mắt lại, về mặt nguy hiểm.

“Ồ, còn chưa xem hả?” Tô Lương Tàn chưa cảm nhận được nguy hiểm, trêu chọc, “Tớ gửi cậu một thứ đồ tốt, cậu mau xem đi, đối với cậu vô cùng tốt!” Giọng nói Tô Lương Tàn mang theo vẻ ái muội.

Ngôn Mộc trong nháy mắt hiểu mọi chuyện, lồng ngực đè nén, từng câu từng chữ nói, “Tô-Lương-Tàn, con mẹ nó, cậu cút cho tôi...”

Tô Lương Tàn thấy hắn đột nhiên tức giận sợ hết hồn, chưa kịp mở miệng bên kia đã cúp máy, Tô Lương Tàn ngoáy tay, lắc ly rượu cảm thán lắc đầu, “Ai... nam nhân bị cấm dục không dễ điều tiết...”

Bị thanh âm Ngôn Mộc hù dọa, Cố Duy Nhất run rẩy vụt cái chui vào trong phòng, lưng tựa vào cửa, tay che lấy mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên. Ngôn Mộc hắn cần những thứ này để giám sát cái kia...thật là chưa thoả mãn dục vọng a...

Ngôn Mộc đứng tại chỗ đứng hồi lâu, đưa tay dè lên mi tâm, nhủ chặt hai hàng chân mày lại, không biết rõ lúc nào phát hiện mình không bình thường. Hắn là do ban đầu nghe được trong miệng Tô Lương Tàn, cậu ta lúc nào cũng trêu chọc anh không gần nữ sắc, có phải hay không phương diện kia không được. Chính bản thân anh cũng không hiểu, cũng không phải là như thế nhưng là dần dần cảm giác được bản thân không thích hợp. Anh đối với phụ nữ không có hứng thú, bao nhiêu người nhưng nhớ nhưng trong mắt anh không có một tia rung động. Nghĩ đến những chuyện kia liền cảm thấy chán ghét đến cực điểm.

Anh biết rõ nguyên nhân, cha vừa mới chết một năm, có một người mỗi ngày đều đến nhà, chăm sóc cái người gọi là mẹ kia, an ủi bà ta, lau nước mắt

cho bà ta, ôm bà ta. Những thứ thân mật lén lút đó khiến anh chán ghét người đàn ông đó. Ông ta cướp đi những thứ vốn là của cha. Về sau bọn họ nước chảy thành sông, anh cảm thấy trong nhà chỗ nào cũng bẩn, bẩn khiến người ta buồn nôn, khiến người ta hít thở không thông, khiến hán khinh thường không muốn chạm vào bất cứ chỗ nào!

Nghĩ đến những chuyện kia, trong mắt Ngôn Mộc hiện lên sự bén nhon, cảm tờ giấy lau tay, đối với phụ nữ không có hứng thú cũng không phải là việc quan trọng. Từ trước đến nay anh cũng không để ý, nhưng là chuyện sáng hôm đó, đến cùng là trùng hợp hay anh quên điều gì đó? Hiện tại anh nhất định phải làm cho rõ.

*

Cố Duy Nhất khó được dậy sớm, lặng lẽ biến mất, thù mới hận cũ, cô không có dũng khí nhìn gương mặt đen thui của Ngôn Mộc.

Đến ký túc xá, Doãn Huyền Huyền đã tỉnh, tóc tai bù xù ngồi trên giường ngẩn ngơ. Thấy Cố Duy Nhất đến, trên mặt tái nhợt có chút khó xử, “Nhất Nhất, tớ...”

Cố Duy Nhất khoát tay, “Thôi tớ không muốn nói nữa nhưng tớ hi vọng về sau cậu đừng lãng phí bản thân mình như vậy!”

“Ha ha...” Doãn Huyền Huyền cúi đầu cười khổ.

Cố Duy Nhất thờ dãi, cũng không có ý định nói thêm. Cô có thể hiểu cuộc sống của Doãn Huyền Huyền, chẳng lẽ lại chỉ trích cô ấy? Vậy chẳng phải xứng với danh hiệu bạch liên hoa rồi sao!

“Huyền Huyền...” Cố Duy Nhất nói sang chuyện khác, “Khởi Nguyên muốn kí hợp đồng với cậu, tớ đã đồng ý!”

“Cái gì?” Doãn Huyền Huyền khiếp sợ, “Khởi Nguyên? Nhất Nhất cậu không phải mơ đấy chứ?” Doãn Huyền Huyền đưa tay muốn sờ trán Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất đẩy tay cô ấy ra, cười, “Là sự thật, kim bài đại diện của Khởi Nguyên Trịnh Kinh tự mình tìm tớ nói chuyện. Tớ đã đáp ứng rồi, hơn nữa nhờ phúc của đại tiểu thư đây mà tớ cũng được đến Khởi Nguyên làm quản lí!”

Sau vài lần hỏi thăm, cuối cùng cũng xác định điều Cố Duy Nhất nói là sự thật, Doãn Huyền Huyền cao hứng, khoé mắt rung rung, “Nhất Nhất, cảm ơn cậu...cảm ơn...”

Cố Duy Nhất thật lòng vì Doãn Huyền Huyền cao hứng, “Là tớ cảm ơn cậu mới đúng, không có cậu tớ cũng không thể vào làm ở Khởi Nguyên đâu!” Nguyên nhân thực sự Cố Duy Nhất không nói cho Doãn Huyền Huyền, thứ nhất chính là từ trước đến giờ cô chưa nói gia thế của mình với Doãn Huyền Huyền, đột nhiên nói ra lại có chút đột ngột. Thứ hai, cô cũng không muốn Doãn Huyền Huyền cảm thấy nợ cô.

Nói xong chính sự, Cố Duy Nhất suy đi nghĩ lại quyết định vì tên đầu gối kia nói vài câu, “Huyền Huyền, cậu còn nhớ ngày hôm qua đã làm gì không?”

“Cái gì?” Doãn Huyền Huyền đang vội thay đồ đi gặp Trịnh Kinh cũng không quay đầu lại.

Nhìn bộ dáng của cô chắc hẳn là đã quên. Cố Duy Nhất lắc đầu, tên Thai Tử Vũ ngu ngốc!

“Hôm qua cậu tát Thai Tử Vũ một cái!”

Doãn Huyền Huyền run tay, nhìn Cố Duy Nhất qua kính, cẩn thận mở miệng, “Thật?”

Cố Duy Nhất gật gật đầu.

Doãn Huyền Huyền kêu một tiếng, che mặt, “Tên ngốc kia sao lại không tránh chứ...”

Cố Duy Nhất chu môi, nếu tránh được sao còn gọi là tên ngốc a.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Buổi sáng, Tô Lương Tần đi lên tầng mười tám, cất bước đến phòng làm việc của Ngôn Mộc, bị Vương trợ lý đưa tay ngăn cản. Tô Lương Tần nhướn mày, Vương trợ lý nghiêm túc, “Tô tổng, Ngôn tổng đã ra chỉ thị, từ nay không cho ngài bước vào phòng làm việc của ngài ấy. Nếu có chuyện gì, tôi sẽ thay ngài truyền đạt!”

Tô Lương Tần sửa sang đầu tóc, khoé miệng lộ ra nụ cười, “Tôi có thể hỏi nguyên nhân không?”

Vương trợ lý gật đầu, "Có thể, nhưng nguyên nhân là gì, tôi thực sự không rõ!"

Tô Lương Tần một tay đút túi, một tay xoa cằm, con mắt chuyển động không ngừng. Nhất định là do video tối qua. Hiện tại không thể vào trong hỏi nguyên nhân, tốt nhất là tránh xa đàn ông chưa thoả mãn dục vọng này một chút vậy!

Nhìn bóng lưng xa dần của Tô Lương Tần, Vương trợ lý sờ chóp mũi, thật không thể tưởng tượng được. Đây là lần đầu Tô tổng nghe lời như vậy. Dĩ nhiên bình thường đều là hần tự tiện xông vào!

*

Cùng Trịnh Kinh kí hợp đồng, Doãn Huyền Huyền chính thức trở thành nghệ sĩ của Khởi Nguyên, cũng có nghĩa, Cố Duy Nhất trở thành quản lí của nàng! Ngày đầu kí hợp đồng, Cố Duy Nhất cùng Doãn Huyền Huyền lần đầu được vào Khởi Nguyên. Dọc đường đi, Doãn Huyền Huyền không ngừng siết chặt tay Cố Duy Nhất, lòng bàn tay căng thẳng đỏ mẩn. Tay Cố Duy Nhất ngoại trừ có chút đau cũng chỉ ra ít mồ hôi lạnh.

Đến bậc thang tầng hai vừa vặn gặp Hứa Trạch Dật. Doãn Huyền Huyền chủ động đi lên, đưa tay ra cười ngọt ngào, "Hứa tiên bối, chào anh, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

Con mắt lạnh như băng của Hứa Trạch Dật dưới kính râm nhìn thoáng qua nàng sau đó chuyển sang Cố Duy Nhất bên cạnh. Đối với hần, Cố Duy Nhất có ấn tượng không tốt, nhưng nghĩ đến con đường phát triển của Doãn Huyền Huyền sau này, trên mặt cũng mang theo bộ dáng tươi cười, "Xin chào!"

Trên mặt Hứa Trạch Dật thoáng vẻ khinh thường, hừ lạnh một tiếng rồi thô lỗ đẩy hai người ra đi xuống cầu thang, sau lưng ba gã trợ lý cũng mau chóng đi theo. Cố Duy Nhất bị hần đẩy lao đảo một cái, chân nhói đau, Doãn Huyền Huyền thu tay lại, nén nước mắt, quay mặt về phía Cố Duy Nhất khẽ cười.

Nội tâm Cố Duy Nhất yên lặng thờ dài. Mục đích của cô không phải là giới giải trí, cho nên những thứ này với cô mà nói không có gì là nghiêm trọng, cùng lắm là trong lòng không thoải mái một chút. Nhưng đối với Doãn Huyền Huyền chính là tổn thương.

Cố Duy Nhất muốn trấn an cô ấy cười một cái, không nói thêm gì, Doãn Huyền Huyền lúc này chắc hẳn cũng không muốn cô nói lời an ủi.

Kể từ khi kí hợp đồng với Khởi Nguyên, Cố Duy Nhất cũng không bận như trong tưởng tượng, bởi vì cô cái gì cũng không cần làm. Trịnh Kinh chỉ nói cho cô quy định làm việc, điều gì khác cũng không nói. Quản lý đều trực tiếp quyết định đến sự phát triển của nghệ sĩ, bản thân Cố Duy Nhất yếu thế có thể sẽ khiến cho Doãn Huyền Huyền sau này một phần lợi ích cũng không có!

Doãn Huyền Huyền cùng Hứa Trạch Dật quảng cáo đầu gối đầu Thanh Tuyền, vốn tưởng Hứa Trạch Dật sẽ nhường Doãn Huyền Huyền một chút danh tiếng, ai ngờ quảng cáo Thanh Tuyền lại vì Hứa Trạch Dật thù hoa dẹt găm, không để Doãn Huyền Huyền có bất kì danh tiếng nào!

*

"Ồ, đây không phải là bông hoa mới của công ti sao?"

"Xin chào, tôi là Doãn Huyền Huyền, tôi biết cô, cô là Quế Khả Quân. Tôi rất thích cô, tôi vẫn là fan của cô đó!" Bên ngoài truyền đến thanh âm của Doãn Huyền Huyền.

"Cũng thật biết võ mộng ngạ. Chị Khả Quân của chúng ta còn ai là không biết? Không cần mượn danh nghĩa fan, chị Khả Quân mấy ngàn vạn fan, thiếu cô cũng chả sao!"

Doãn Huyền Huyền sắc mặt có chút khó coi, tay nắm chặt bên người, trên mặt vẫn như cũ treo nụ cười.

Quế Khả Quân từ đầu tới cuối không nói một câu, nhìn Doãn Huyền Huyền khách khí cười sau đó ra khỏi toilet. Hai nghệ sĩ vừa chế nhạo Doãn Huyền Huyền cũng lắc mông ra ngoài.

Doãn Huyền Huyền đứng trước gương, nhìn mình đang sắp khóc, cắn môi dưới, đem nước mắt trở về, sau đó lạnh nhạt trang điểm lại, ngẩng đầu ưỡn ngực ra ngoài.

Chờ đến lúc bên ngoài không có thanh âm, Cố Duy Nhất mới từ trong phòng vệ sinh ra. Trước kia mỗi lần xem tivi cùng Ngôn Mộc đều cảm thấy quấy nháo trong nhà vệ sinh vô cùng giả tạo. Bây giờ mới biết, không phải phim truyền hình quá giả mà là cuộc sống của cô quá đơn giản. Vừa rồi không phải cô không muốn ra mặt giúp Doãn Huyền Huyền, mà là sau đó thì sao? Cô có thể không quan tâm đến bất cứ thứ gì, nhưng Doãn Huyền Huyền có thể như vậy sao? Sau lưng cô có người nhà, có Ngôn Mộc, nhưng Doãn Huyền Huyền thì không, sai một bước chân, kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nhìn mình trong gương, vẻ mặt học sinh, Cố Duy Nhất thờ dài, khuôn mặt là sự kiên định, tự động viên mình. Nếu đã muốn tiếp tục công việc này, cô không thể cứ như vậy, chỉ có không muốn làm, không có làm không được!

Tiến vào phòng làm việc, Cố Duy Nhất tìm kịch bản vớ vẩn du cô từng viết, gọi cho người đạo diễn không nhớ tên thời gian trước đã mua bản quyền nó.

Hẹn đạo diễn đi ăn cơm, trong lúc chờ, Cố Duy Nhất cầm điện thoại nhìn vài lần. Ngày đó xảy ra chuyện lúng túng như vậy, Ngôn Mộc không về nhà, ngoại trừ thỉnh thoảng về ăn cơm tối nhưng cũng chỉ ăn một chút rồi đi, gặp Cố Duy Nhất không có lấy sự hoà nhã. Cô tự biết đuối lý, nhưng cũng không phải là lỗi của cô, một cô gái xem những thứ đó đúng là không tốt nhưng náy tính đó là của anh mà. Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất nhướn mày, anh Ngôn

Mộc kỳ thật không phải là giận cô mà là lúng túng đi?

Cố Duy Nhất phảng phất như mèo trộm thịt, che miệng cười, lên wechat nhắn tin cho Ngôn Mộc, suy nghĩ một hồi lâu, lảm nhảm, "Anh, đang làm gì đấy?"

Khoảng chừng năm phút sau, wechat vang lên thông báo, Cố Duy Nhất vội cầm lên xem, "Có chuyện gì?"

Cố Duy Nhất nhếch miệng, nghĩ đến bộ dáng lạnh băng của Ngôn Mộc đang tức giận nhìn chăm chăm màn hình, nhấn lại, "Không có chuyện gì!!!"

Nghĩ tới Ngôn Mộc sẽ không nhắn lại, mười mấy phút trôi qua, một động tĩnh cũng không có. Cố Duy Nhất oán hận ném điện thoại lên bàn, âm thầm thề phải có cốt khí, nhất định phải để Ngôn Mộc chủ động liên lạc, cô tuyệt không cúi đầu!

Vừa ngẩng đầu, Cố Duy Nhất thấy bóng dáng quen thuộc trước cửa nhà hàng đang đi tới, vội đứng dậy, "Trác đạo diễn, xin chào!"

Đi cùng Trác Thiên Hào còn có một người cao to đẹp trai, nhìn thấy Cố Duy Nhất, Trác Thiên Hào tươi cười, "Đây không phải là quản lý của chúng ta sao?"

Bị nhiệt tình của Trác Thiên Hào làm nổi da gà, Cố Duy Nhất giả cười, "Trác đạo diễn, mời ngồi!"

Ngồi xuống, Trác Thiên Hào giới thiệu với Cố Duy Nhất người đẹp trai đi cùng mình gọi là Dương Anh Đế, là nam chính của Trác Thiên Hào!

Cố Duy Nhất trong nội tâm châm chọc, Anh Đế, không biết còn tưởng là ảnh đế.

"Nhất Nhất, cô thật không biết suy nghĩ, vào công ty lớn như Khởi Nguyên cũng không nói tiếng nào để tôi chúc mừng cô!"

"Chỉ là một người đại diện nhỏ, không đáng là gì cả."

"Khiêm tốn quá Nhất Nhất..." Trác Thiên Hào vênh tay chỉ vào cô, giả bộ không vui.

Cố Duy Nhất thấy toàn thân đầy khí lạnh, gấp rút cười, "Trác đạo diễn, hôm nay tôi làm chủ mời ngài ăn cơm, mau gọi đồ thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Nhà hàng Cố Duy Nhất tìm là nhà hàng Tây, vốn nghĩ chỉ có Trác Thiên Hào đến, hai người ăn thì đây sẽ là địa điểm tốt, dù ăn món đắt tiền nhất cô cũng có thể trả. Nhưng, hán lại dẫn thêm ảnh đế tiền sinh kia đến, mặt không đổi sắc gọi một chai rượu đỏ, hai nghìn ba trăm tệ.

Cố Duy Nhất nuốt nước miếng, cô biết rõ Trác Thiên Hào không uống rượu mới dám dẫn ông ta đến đây. Nghĩ rằng bữa cơm chỉ mất một nghìn tệ nên cô mang theo hai nghìn. Không nghĩ tới lại hơn cả hai nghìn tệ! Hiện tại thì hay rồi, một chai rượu đã hai nghìn ba. Lấy cớ đi toilet, Cố Duy Nhất gọi cho Thai Từ Vũ, bảo hán lập tức đem hai nghìn tới cho cô. Thai Từ Vũ mạnh mẽ đồng ý, hứa trong nửa tiếng sẽ mang đến. Xong chuyện, Cố Duy Nhất thở phào quay lại tiếp tục ăn.

Trong lúc dùng bữa, Cố Duy Nhất đề cập đến mục đích của cô hôm nay, muốn Trác Thiên Hào có thể cho Doãn Huyền Huyền diễn một vai trong bộ phim. Trác Thiên Hào lộ vẻ mặt khó khăn, "Nhất Nhất, cô cũng biết tôi đã chọn xong nam nữ chính, hơn nữa thù lao của bọn họ vô cùng thấp, vốn đầu tư của kịch bản lần này không nhiều, nghệ sĩ của Khởi Nguyên các cô tôi không dùng nổi!"

Cố Duy Nhất rót thêm nước cho ông ta, mỉm cười, "Trác đạo diễn, Huyền Huyền không cần diễn nữ chính, kịch bản chuyển thể là tôi viết, vì thế, tôi muốn Doãn Huyền Huyền diễn vai đại tẩu của nam chính."

"Đại tẩu?" Trác Thiên Hào có chút kinh ngạc, "Nhất Nhất, nhân vật này cũng không phải người tốt!"

Cố Duy Nhất hạ giọng, "Trác đạo diễn, không tốt thì có sao. Huyền Huyền cũng chưa từng đóng phim, Trác đạo diễn cho chúng tôi cơ hội đã là rất tốt, đâu thể kén cá chọn canh." Tiểu thuyết đó cô đã đọc, là tiểu thuyết xuyên không, gia đầu. Nữ chính tiểu bạch, nam chính là một thiếu gia, trên còn có đại ca. Cô muốn Doãn Huyền Huyền diễn vai đại tẩu, một người phụ nữ kiêu ngạo phúc hắc đầy tâm cơ. Trác Thiên Hào dù keo kiệt nhưng vẫn là người có tài, thời điểm hán làm đạo diễn cho vài vở hài kịch cũng rất nổi tiếng trên mạng. Bộ phim lần này dù motif cũ nhưng cũng có phần đáng yêu. Cố Duy Nhất chắc rằng khẩu vị người xem đã thay đổi, tiểu bạch thô dù đáng yêu nhưng nhiều người lại có tình yêu chung thủy với những người phụ nữ tâm cơ.

Trác Thiên Hào và ảnh đế tiền sinh liếc mắt nhìn nhau, bụng chén trà lên uống một ngụm, "Nhưng mà Nhất Nhất, thù lao phim không cao lắm, cô có chắc là..."

"Không cao là bao nhiêu?" Cố Duy Nhất nhìn hán, chẳng lẽ một nghìn tệ cũng không được? Không keo kiệt đến mức vậy đi!

"Một tập năm trăm tệ, thế nào? " Trác Thiên Hào cười ôn hòa.

Cố Duy Nhất nuốt chút nữa phun một búng máu lên mặt hắn.

Căn bản ý của Cố Duy Nhất cũng không phải là tiền. Hơn nữa, quan hệ của cô và Trác Thiên Hào hai năm qua cũng bình thường không liên lạc với nhau nhiều lắm. Cho nên, ông ta tuyệt đối sẽ không tăng thêm một phân tiền!

Cố Duy Nhất lấy từ trong túi ra một bản hợp đồng đưa cho Trác Thiên Hào, "Trác đạo diễn, hợp đồng tôi đã chuẩn bị xong, ông xem qua rồi viết giá tiền lên đó, ký tên là được!"

Trác Thiên Hào ngẩn người, đưa tay cầm tờ hợp đồng đọc kỹ, cuối cùng nhìn Cố Duy Nhất lắc đầu cười, "Nhất Nhất à, cô vừa thông minh vừa tí mị, tôi đây cam bái hạ phong." Vừa nói vừa ký tên lên hợp đồng.

Cố Duy Nhất khẽ cười, "Trác đạo diễn quá khen!" Đối với những người lẫn lộn lâu năm trong giới giải trí, sao có thể không chuẩn bị gì chứ!

Đàm phán xong, cơm cũng đã xong, Cố Duy Nhất nhìn tờ hoá đơn, chớp mắt một cái, trái tim rí máu. Thêm món khai vị và hoa quả tráng miệng thượng vàng hạ cám, thêm ba nghìn năm trăm tệ nữa. Lần đóng phim này của Huyền Huyền cộng lại nhiều lắm được mười tập, một bữa cơm đã ba nghìn năm trăm tệ, Trác Thiên Hào này xem cô coi tiền như rác à!

"Thiên Hào, rượu này không tệ, mang thêm một chai về đi!" Ánh đèn tiên sinh đột nhiên lên tiếng.

Trác Thiên Hào nhìn về phía Cố Duy Nhất cười, "Nhất Nhất, cô có để ý không?"

Cố Duy Nhất cắn răng cười, "Đương nhiên là không rồi!"

Ba nghìn năm trăm tệ thêm hai nghìn ba trăm tệ là bao nhiêu? Bao nhiêu? Năm nghìn tám trăm tệ, năm nghìn tám!! Cố Duy Nhất nhìn điện thoại, không thấy cuộc gọi nhờ hay tin nhắn. Đây là Thai Tử Vũ thất hẹn sao? Đã hứa đem tiền đến đưa cô bây giờ lại không thấy! Trên người cô chỉ có hai nghìn tệ, biết làm sao bây giờ?

"Tiểu thư, cô có muốn thanh toán ngay bây giờ hay không?" Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh nhắc nhở.

Cố Duy Nhất cười xấu hổ, "Đứng, đứng vậy..." Trong lòng đã phát điên, cố tìm trong túi, tìm được thẻ vàng mà Ngôn Mộc từng đưa cô. Như gặp được cứu tinh, Cố Duy Nhất móc ra đưa cho nhân viên phục vụ, hi vọng trong thẻ có tiền!

"Tiểu thư, mời cô nhập mật mã!" Thanh âm nhân viên phục vụ ôn nhu.

Cố Duy Nhất có chút lúng túng, Trác Thiên Hào và ánh đèn ở đối diện đã đứng dậy, "Nhất Nhất, chúng tôi còn có việc phải đi trước, cô cứ từ từ, tạm biệt!"

Cố Duy Nhất đưa mắt nhìn bọn họ ra ngoài, hận không thể đập hai bóng lưng đó xuống. Xoay người lại thấy nhân viên phục vụ kia còn nở nụ cười nhìn mình, trong lòng thầm nghĩ, nhà hàng này phục vụ thật tốt!

Cố Duy Nhất lộ vẻ khó xử, mật mã sao? Căn bản là ngày đó Ngôn Mộc cũng không nói mật mã cho cô, Cố Duy Nhất lấy điện thoại, do dự không biết có nên gọi cho Ngôn Mộc cầu cứu hay không. Nghĩ đi nghĩ lại, cô cắt điện thoại đi, không được, Cố Duy Nhất cô không thể chịu thua được!

Ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ lúng túng, "Để tôi thử."

Cố Duy Nhất ra sức nghĩ đến mật mã mà Ngôn Mộc có thể dùng. Đầu tiên là sinh nhật anh, nhân viên thu ngân cười thân thiện, "Ngại quá, tiểu thư, mật mã không đúng."

Cố Duy Nhất chau mày, khoe miệng khẽ cười, chẳng lẽ là sinh nhật cô? Vui mừng nhập sinh nhật mình, nhân viên thu ngân nhìn cô áy náy cười.

Sắc mặt Cố Duy Nhất ngưng trọng, có chút đen, còn cơ hội cuối. Cô cắn răng suy nghĩ, mơ hồ ồm ồm mù đục phải chuột chết*, Cố Duy Nhất nhập sáu số.

(*: giống mèo mù vớ phải cá rán)

Một tiếng "ding" vang lên, nhân viên phục vụ đưa hoá đơn cho cô, "Tiểu thư, xin mời ký tên."

Cố Duy Nhất ngẩn người, mật mã đúng là sáu số ba?

Sinh nhật Cố Duy Nhất là mừng ba tháng ba, lúc sinh ra là ba cân ba. Do đó, tất cả mật mã của Cố Duy Nhất từ thẻ ngân hàng, các trang web đều là ym33333. Lúc ấy, Ngôn Mộc còn cười nhạo cô "đầu óc ngu si, tứ chi tàn phế". Nhưng mà, thời điểm mấu chốt, Ngôn Mộc đáng tin hơn tên Thai Tử Vũ kia nhiều!

Không biết tại sao, Cố Duy Nhất nở nụ cười, cảm giác trong lòng khó mà nói lên được, có chút ngứa. Cố Duy Nhất cảm thấy chắc chắn do bữa tối chưa ăn no!

*

Ra khỏi nhà hàng đã hơn bảy giờ tối. Cố Duy Nhất trực tiếp về nhà, mọi người trong nhà đều ở đây. "Cha, mẹ, anh..." Có vẻ vừa ăn cơm xong, mẹ Cố đang dọn bàn. Trước đó cô có gọi về báo ăn bên ngoài, nhưng đây là do cô không biết Ngôn Mộc về nhà ăn cơm. Nghĩ tới đây có chút hối hận, biết thế cô hèn Trác Thiên Hào đi ăn trưa.

"Nhất Nhất, dưới bếp còn cháo đậu đỏ con thích, có muốn ăn không?" Giọng mẹ Cố trong bếp vọng ra.

"Có, cảm ơn mẹ!" Bữa cơm hôm nay cô chỉ thấy lòng đau như cắt, còn chưa kịp ăn no!

Cha Cố và Ngôn Mộc ngồi ở sofa uống trà, Cố Duy Nhất chạy lại, không dám nhìn Ngôn Mộc, ngồi xuống cạnh cha Cố, "Cha, con cũng muốn uống!"

Cha Cố liếc cô một cái, "Uống xong rồi con còn ăn cháo được sao?"

Cố Duy Nhất cười, "Không sao, cơm tối nay quá nhiều dầu mỡ, con muốn uống trà trước cho đỡ mỡ."

Cha Cố rót cho cô một chén, sau đó đưa một chén khác cho Ngôn Mộc, "Ném thử tay nghề của cha xem!"

Ngôn Mộc đưa tay nhận, "Cảm ơn cha." Uống hết chén trà rồi lạnh lùng liếc Cố Duy Nhất. Cô vốn đang nhìn lên anh, bị anh liếc sang, tay run lên, một ngụm trà nóng đổ vào miệng, cô nhất thời nuốt xuống. Cố Duy Nhất từ trên sofa nhảy lên, há mồm không ngừng hà hơi, "A, a, bỏng chết con rồi..."

Cha Cố vừa đau lòng, vừa buồn cười, "Con gấp vậy làm gì?"

Cố Duy Nhất vội uống một cốc nước nguội, khóc không ra nước mắt.

Mẹ Cố bê bát cháo lại cho Cố Duy Nhất rồi ngồi xuống bên cạnh cha Cố. Cố Duy Nhất thấy thế lập tức đi đến ghế đơn cách Ngôn Mộc xa nhất ngồi xuống.

Ngôn Mộc bê trái cây đã rửa từ dưới bếp lên, người một nhà cùng ngồi sofa xem TV.

Thấy cha Cố và Ngôn Mộc nhỏ giọng thảo luận gì đó, mẹ Cố nghiêm mặt lườm cha Cố, giả tức giận, "Ở nhà không được nói chuyện công việc!"

Cha Cố đưa tay ôm vai mẹ Cố, thuận theo, "Được, em không cho nói thì không nói!"

Mẹ Cố nhìn Ngôn Mộc cẩn thận, "Tiểu Mộc, mẹ nghe nói con đã chấp nhận đi xem mặt?"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

"Khụ, khụ, khụ..." Cố Duy Nhất bị sặc cháo, ho khan không dừng lại được.

Ngôn Mộc xem ti vi, không để ý đáp một tiếng, "Vâng!"

Cố Duy Nhất há hốc miệng, bất chấp sợ hãi từ nơi đang ngồi nhảy đến bên cạnh Ngôn Mộc, cùng anh chen chúc trên một cái ghế. Ngôn Mộc nhìn cô ghét bỏ, Cố Duy Nhất tròn tròn mắt, không thể tin, "Anh thật sự đi xem mặt?"

Ngôn Mộc lấy vại tờ khăn giấy ném lên Cố Duy Nhất, tức giận, "Lau miệng em cho sạch!"

Cố Duy Nhất cầm khăn giấy lau gao còn dính trên khóe miệng, nhất thời không để ý ném khăn lên tay anh. Ngôn Mộc vò thành một cục, thái dương không nhịn được nhảy lên, thấy anh liếc mắt, Cố Duy Nhất cúi đầu tiếp tục húp cháo, coi như không thấy anh đang tức giận.

Mẹ Cố đều nhìn thấy hết nhưng không trách móc, chỉ nói, "Nhất Nhất, không được bắt nạt anh con!"

"Tiểu Mộc, như nào, có thích hợp hay không, nói mẹ nghe một chút? Nếu như nhìn thuận mắt thì dẫn về ăn bữa cơm, mẹ cũng muốn giúp con!"

Ngôn Mộc bắt đầu dĩ, "Mẹ, đâu có nhanh như vậy!"

"Không nhanh? Mẹ nghe Lương Tần nói, một tuần con gặp hơn hai mươi người, chẳng lẽ không ai hợp mắt?" Về mặt mẹ Cố đầy mong chờ.

"Hơn hai mươi người?" Cố Duy Nhất khiếp sợ nhìn.

Đối với hành động của cô, Ngón Mộc làm như không thấy, đẩy cô ra, "Mẹ, nếu có người thích hợp, con sẽ không giấu mẹ, chỉ là, mẹ đừng nghe Tô Lương Tần nói bậy!"

Mẹ Cố cười ôn hòa, "Được, chỉ cần con chịu đi xem mặt, mẹ đã thấy rất vui. Hai ngày nay mẹ và dì Mộc Thanh cùng tìm cho con vài cô gái đoan trang, con rảnh thì đi ăn cơm cùng với mấy cô ấy."

Nhìn khuôn mặt không thể tin của Cố Duy Nhất, không hiểu sao Ngón Mộc lại thấy vui vẻ, gật đầu với mẹ Cố, "Được, nghe theo mẹ!"

Tắm rửa xong, Cố Duy Nhất ôm husky trên giường lật đi lật lại, nghiêng răng nghiêng lợi. Chuyện lớn như vậy mà Ngón Mộc lại lừa cô, dù thế nào cũng là chị dâu tương lai, chuyện như thế cô đương nhiên phải biết. Thế nhưng anh lại gạt bỏ cô ra khỏi chuyện này, không đủ nghĩa khí!

Càng nghĩ càng tức, Cố Duy Nhất trở mình xuống giường, chuẩn bị ra ngoài thì đột nhiên cửa mở, Ngón Mộc một thân quần áo ở nhà đi vào, giờ di động lên, "Cố Duy Nhất, một bữa cơm năm nghìn tám tệ, cho hỏi đại tiểu thư em đi ăn gì, cùng ai?"

Dưới ánh mắt lạnh lùng của anh, Cố Duy Nhất lui về sau vài bước, cô lại quên mất rằng thế giới này còn có cái gọi là tin nhắn thông báo!

Nuốt nước miếng, Cố Duy Nhất ảo não cắn môi, chớp mắt một cái, ngẩng mặt lên đầy ủy khuất, há to miệng, "Anh, nhìn cổ họng hộ em xem có phải bị trà làm bỏng không, đau quá!"

Ngón Mộc nhú mày, vẻ mặt không tốt, Cố Duy Nhất ho nhẹ một tiếng, xong rồi, khổ nhục kế không dùng được!

Ngón Mộc lại bước lên một bước, Cố Duy Nhất không lui được nữa, sống lưng tựa vào tường. Ngón Mộc giờ tay nắm lấy cằm cô, nâng lên, theo ánh sáng đèn trên tường nhìn cô họng cô. Khoảng cách gần như vậy, Cố Duy Nhất có thể ngửi thấy mùi chanh thơm ngát sau khi tắm của anh, cũng có thể nhìn thấy từng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt hấn, đôi mông mông hồng hào hơi mím lại khiến cô muốn đưa tay chạm vào.

Cổ họng cô đúng thật có chút sưng đỏ, Ngón Mộc buông tay, ngược mắt lên vừa vặn nhìn vào đôi mắt tràn ngập nước của Cố Duy Nhất. Cô di truyền đôi mắt to tròn của mẹ Cố, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh đầy đáng thương làm cho nội tâm anh có chút căng thẳng, hơi thở không còn biết là của cô hay của anh. Cổ họng Ngón Mộc căng thẳng, đôi mắt trở nên tỉnh mạch.

Cố Duy Nhất sững sờ nhìn anh, giống như thấy được hai ngôi sao sáng từ trong đôi mắt ấy.

"Thình thịch, thình thịch..." cũng không biết là tiếng tim đập của ai trong đêm tối vô cùng rõ ràng.

Ngón Mộc buông cô ra, sống lưng cứng ngắc xoay người ra khỏi phòng. Cố Duy Nhất đứng tại chỗ, khuôn mặt đỏ lên sau đó, "Thình thịch, thình thịch..." Cố Duy Nhất đưa tay sờ phía trên ngực, dĩ nhiên là tim đập rất nhanh...

"A..." Cố Duy Nhất kêu một tiếng rồi ngã xuống giường, "Cố Duy Nhất, mày thật biến thái!"

Ngày hôm sau Cố Duy Nhất đem chuyện kịch bản nói với Doãn Huyền Huyền, nhưng cũng không nói với cô ấy thù lao một tập là năm trăm tệ mà nói một tập hai nghìn tệ. Không có gì thay đổi, mười tập sẽ được hai vạn, Doãn Huyền Huyền vô cùng cao hứng. Hiện tại cô không muốn kén chọn, chỉ cần có cơ hội là tốt rồi.

Bên kia Trác Thiên Hào cũng rất vội vàng, đã chụp xong poster, muốn Doãn Huyền Huyền ba ngày sau đến đoàn làm phim. Vốn là chuyện đến đoàn làm phim không cần có quản lý đi theo nhưng Doãn Huyền Huyền không có trợ lý, các cô cũng không có tiền thuê trợ lý. Cố Duy Nhất quyết định lấy thân phận trợ lý cùng với Doãn Huyền Huyền vào đoàn làm phim. Hơn nữa, cô coi như là một nửa biên kịch, Trác Thiên Hào mong cô đi còn không kịp!

Ngày đầu tới đoàn làm phim, Trịnh Kinh tìm đến Cố Duy Nhất.

"Nghe nói, cô tìm được cho Doãn Huyền Huyền một kịch bản?" Về mặt Trịnh Kinh không rõ cười hay không nhìn cô.

Không rõ vì cái gì, mỗi khi cùng Trịnh Kinh ở một chỗ, Cố Duy Nhất sẽ tự động khởi động hết tinh thần, cảm giác, người này rất nguy hiểm.

"Phải, năng lực của tôi có hạn, có thể nhận được kịch bản lần này cũng tốn rất nhiều công sức!" Cố Duy Nhất châm chọc.

Trịnh Kinh gật đầu, ôn hòa cười một tiếng, "Tôi cho rằng cô sẽ có kịch bản tốt hơn, dù sao Doãn Huyền Huyền cũng là một mầm non rất tốt."

Đầu óc Cố Duy Nhất nhanh chóng chuyển động, đem trí lực những năm này từng cùng Ngón Mộc đấu trí lấy ra, cuối cùng quyết định giả ngu, "Trịnh tiên sinh nói vậy tôi có chút không hiểu, tôi còn là một sinh viên, sao có thể lấy được kịch bản tốt hơn? Nhờ anh chúng tôi mới có thể kí hợp đồng với Khởi Nguyên, tôi luôn coi anh là thầy, hay là, anh xem xem có thể cho Huyền Huyền vài cái kịch bản, nếu không nhờ Hứa Trạch Dật nâng đỡ, tóm lại đều có thể nổi tiếng!"

Trịnh Kinh nhìn vẻ mặt chân thành của Cố Duy Nhất, chau mày, "Đội cô ấy quay xong kịch bản lần này, tôi sẽ an bài cho các cô vài người. Nên nhớ, không được để cho nghệ sĩ của Khởi Nguyên kịch bản thấp kém như vậy!"

Cố Duy Nhất cười một chút, "Đương nhiên, học sinh không hiểu chuyện, giờ đã hiểu rõ, sau này sẽ không làm loạn nữa!"

Cố Duy Nhất đứng dậy đi ra ngoài, Trịnh Kinh gọi cô lại, "Nhất Nhất, cô cùng Tô tổng của Thiên Thịnh có phải hay không rất quen thuộc?"

Cố Duy Nhất xoay người nhìn hắn, "Tô tổng cùng tôi có qua vài lần gặp mặt, anh ta là người rất tốt!" Cuối cùng cũng đề cập đến lí do kí hợp đồng với các cô.

Trịnh Kinh cười bí hiểm, cô gái này ngược lại không ngốc, trả lời lập lòe nước đôi, nói với mọi người gặp qua vài lần, nhưng hắn không tin. Lần đầu tiên gặp cô và Tô Lương Tàn đã thấy hai người vô cùng thân thuộc. Vừa mới lên trang đầu, vài ngày sau Tô Lương Tàn lại qua lại với Hề Tuyết, rõ ràng là vì bảo vệ Cố Duy Nhất. Xem ra, bối cảnh nhà đầu kia không thể khinh thường!

Vốn muốn đóng băng Doãn Huyền Huyền vài ngày, khiến cho cô buộc phải đi tìm Tô Lương Tàn. Không nghĩ đến cô lại tìm một kịch bản nhỏ, làm truyền thông hiểu nhầm rằng Khởi Nguyên bắt đầu trượt dốc, nghệ sĩ dưới trướng tiếp nhận kịch bản nhỏ. Hắn thật đã coi thường cô, nhưng cô vô cùng thành công khơi dậy hứng thú của hắn.

*

Ra khỏi phòng làm việc của Trịnh Kinh, Cố Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, lần này cô bí quá hóa liều. Cũng may sự quan tâm của Khởi Nguyên dành cho Thiên Thịnh vượt quá tưởng tượng của cô, lúc này lợi dụng anh Lương Tàn cũng được nhưng đến lúc cần phải thu lại. Nếu không chuyện lớn gây phiền toái cho anh Lương Tàn thật không tốt!

Đi theo Doãn Huyền Huyền vào đoàn làm phim, phải đi gần nửa tháng. Sau khi tan làm, Cố Duy Nhất lập tức đến siêu thị, hai ngày trước muốn mua đầy tủ lạnh cho Ngôn Mộc nhưng sau chuyện lúng túng kia cô liền dừng lại.

Trong siêu thị, Cố Duy Nhất nhặt những thứ đồ Ngôn Mộc thích ăn, miệng vênh lên. Cô ở chỗ này giúp anh mua đồ ăn, không chừng anh còn ở nơi khác xem mắt. Nghĩ xong tức giận ném trái bưởi trong tay lên kệ, không mua!

Nhưng nghĩ đến tuổi của Ngôn Mộc, không kết hôn đã là muộn, xem mắt cũng là chuyện bình thường, cô cần phải mừng thay cho anh. Nghĩ lại, cầm trái bưởi trở về, Ngôn Mộc thích nhất là ăn loại bưởi này!

Mua xong đồ ra khỏi siêu thị, Cố Duy Nhất đứng ở ven đường muốn bắt xe, trong lòng lại suy nghĩ, một tuần xem mắt hai mươi mấy người, Ngôn Mộc làm sao chịu được? Trong công ty bận rộn như vậy, chẳng lẽ buổi tối vẫn tiếp tục đi?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sê Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Lấy điện thoại di động ra, Cố Duy Nhất mở định vị. Lúc cô lên cấp 3, Ngôn Mộc xuất ngoại gần hai năm, hàng năm nghỉ hè, nghỉ đông cô đều sang với anh. Có một lần bị lạc trên đường, điện thoại hết pin, Ngôn Mộc tìm một nửa Paris mới tìm thấy cô ở sông Seine. Từ đó về sau, Ngôn Mộc cài định vị ở điện thoại cô, đương nhiên cô cũng cài ở điện thoại anh.

Dần dần sau này thành thói quen, mỗi khi đổi điện thoại, việc làm đầu tiên là cài định vị.

Trên màn hình hiển thị một nơi cách chỗ cô không xa, là một quán trà. Cố Duy Nhất nhú mày, đã sáu giờ tối lại còn ở trong quán trà, đừng nói là chỉ ở trong quán trà!

Không biết có phải do lòng hiếu kỳ hay không, dù sao Cố Duy Nhất cũng không quản được đầu óc của mình, cũng không quản được chân của mình, cô tự tìm lý do, chỉ là quan tâm anh, sợ anh không thương chính bản thân, khuôn mặt xinh đẹp kia lỡ bị người ta lừa thì phải làm sao?

Tìm được lý do thích hợp, Cố Duy Nhất mang theo nhất túi đồ to đi tới quán trà. Muộn thế mà vẫn còn mở cửa, cô cho là buổi tối người uống trà không nhiều.

Bên trong quán trà trừ đại sảnh và một gian nhà tiêu chuẩn bên ngoài còn có nhiều bình phong ghép lại thành không gian nhỏ. Cố Duy Nhất từ khe hở thấy gò má lạnh lùng của Ngôn Mộc, vội vàng lách mình đến bình phong đối diện, gọi một bình trà hoa cúc. Cố Duy Nhất thả tóc xuống, cúi người nhìn xem động tĩnh phía đối diện.

Chỉ có thể nhìn được gò má Ngôn Mộc, còn lại cái gì cũng không thấy nhưng có thể nghe được loáng thoáng âm thanh.

"Vương tiên sinh là ở Thiên Thịnh làm trợ lý phải không?" Một giọng nữ ôn nhu vang lên.

Vương tiên sinh? Ngôn Mộc đổi tên từ khi nào?

"Phải, tôi là trợ lý tổng giám đốc của Thiên Thịnh!"

Thanh âm của Vương trợ lý? Cố Duy Nhất có chút bối rối, Vương trợ lý không phải là có bạn gái sao? Như thế nào lại đi xem mắt, còn có Ngôn Mộc

cùng đi, Ngôn Mộc cũng không phải là quá rảnh rỗi đi nhìn người ta xem mắt.

"Vương tiên sinh thật sự là tuổi trẻ tài cao, nhưng cho hỏi vị này là?" Người phụ nữ kia đỏ mặt nhìn về phía Ngôn Mộc

"Đây là bạn của tôi!" Vương trợ lý vội vàng giải thích!"

"Vị tiên sinh này nhìn thật..."

"Tiếp theo!" Ngôn Mộc đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời nói người phụ nữ kia.

Cô ta sững sờ, nhìn về phía Vương trợ lý, lúng túng cười, "Vương tiên sinh, có ý gì?"

Trong lòng Vương trợ lý phát điên nhưng trên mặt lại nghiêm trang, "Ngại quá, vị tiểu thư này tôi nghĩ chúng ta môn không thích hợp, tôi còn phải gặp người xem mắt tiếp theo, mời cô đi trước!"

Trên mặt người phụ nữ kia biến đổi màu sắc vài lần, thanh âm đột nhiên cao lên, "Anh đây là muốn đi tìm vui vẻ đi? Anh nghĩ rằng tôi tới phỏng vấn? Vội vàng muốn lui tới cùng anh?"

Vương trợ lý nặn ra nụ cười, nghiêm trang, "Lý tiểu thư, cô nói như vậy cũng không đúng. Thông qua xem mắt để kết hôn không phải là phỏng vấn bình thường. Nếu đã không thích hợp, cần gì lãng phí thời gian, cô xem có đúng không?"

Cố Duy Nhất nằm sấp ở trên bàn cố nén cười, ghen đến mức đau bụng, mắt thấy nữ nhân kia cầm túi xông ra cửa, không quá nửa phút, một nữ nhân khác lại tiến vào, ngay người hai phút lại vọt ra, rồi lại tiến vào một người, lại ra, Cố Duy Nhất rốt cuộc biết một tuần lễ hai mươi mấy nữ nhân là như thế nào.

"Tổng giám đốc, ngài tha cho tôi đi..." Cuối cùng, Vương trợ lý không chịu nổi, bắt đầu cầu xin tha thứ.

Ngôn Mộc lạnh lùng liếc hắt một cái, Vương trợ lý không chịu nổi lãnh khí nói, "Ngôn tổng, bạn gái của tôi nếu biết tôi đi xem mắt chắc sẽ cầm dao giết tôi mất!"

"Cô ta sẽ không biết, vốn cũng không phải là cậu xem mắt!" Ngôn Mộc không hề bị lay động, thản nhiên nói!

Vương trợ lý hận không thể giậm chân, thời đại internet thịnh hành, nếu bị truyền đi hắt sẽ trở thành một chân đạp hai thuyền sao? Hai ngày trước Tô tổng ở trên mạng đăng một bài "Tình không", dưới có một bình luận "Tình Không là tên bạn gái mới sao?" mang đến cho bọn hắn một tai họa, bị bộ phận PR cường chế không cho đăng blog mới.

"Ngôn tổng..." Vương trợ lý sắp khóc, mọi người đều biết như vậy là xem mắt không thành, "Hay chúng ta đổi..."

"Tiếp tục..." Ngôn Mộc lạnh lùng nói.

Vương trợ lý tử đau lòng muốn nói cho mọi người biết tổng giám đốc của hắn đầu óc có bệnh!

Cố Duy Nhất ở bên kia chep miệng, thật đúng là dự định mò kim đáy biển như mò một nữ nhân nha, cũng không còn tâm tình ngồi xem, trả tiền rồi đi.

*

Ngôn Mộc trở lại nhà đã tám giờ tối, ở đặt một túi to có dấu hiệu từ một siêu thị. Nhìn một chút, tất cả đều là đồ anh thích ăn, còn có chút dưa và trái cây.

Ngôn Mộc đứng nửa phút, lấy điện thoại ra nhìn, cất bước về cầu thang phía sau, đẩy cửa ra thấy Cố Duy Nhất cuộc người ngồi trên bậc cầu thang.

"Sao lại ngồi ở đây?" Ngôn Mộc lên tiếng hỏi.

"Sợ anh mang bạn gái về nhìn thấy em sẽ không tốt." Thanh âm Cố Duy Nhất mang theo rầu rĩ. Biết là Ngôn Mộc đi xem mắt nhưng muộn thế này mới về. Anh của cô dù độc miệng đến mức khiến người ta chán ghét, thích sạch sẽ, tính khí lúc rời giường không tốt, ngạo mạn thối tha nhưng đều là thượng vàng hạ cám*. Dù là đáng người dung mạo hay học thức đều là nhân trung chi long**, cô vẫn cảm thấy một người ôn nhu, khí chất ưu nhã, xinh đẹp thiện lương mới hợp với anh.

(*: cuộc sống có đủ mọi loại vật, việc, con người, từ tốt đến xấu, từ giá trị cao đến giá trị thấp, gì cũng có, đủ mọi thứ hạng)

(**: tài năng hơn người)

"Nói nhăng nói cuội gì thế." Ngôn Mộc quát lớn, đi qua kéo cánh tay cô, "Về nhà!"

Cố Duy Nhất không động, từ trên bậc thang nhìn hắt, thanh âm có chút thảm hại, "Anh, mọi người đều nói nếu như anh cưới vợ sẽ đối xử với em không tốt như trước đây nữa có phải không?"

Ngôn Mộc né tránh ánh mắt của cô, ngồi xuống bên cạnh cô. Cố Duy Nhất thuận theo đặt đầu trên vai anh, miệng nhỏ nhắn vênh lên, "Anh xem xem,

trên phim trong tiểu thuyết đều như vậy, mọi người đều nói có vợ quên mẹ."

"Chú ý lời nói của em!" Ngôn Mộc cắn răng.

"Ai nha..." Cố Duy Nhất vỗ vai hắn, "Nói sai, nói sai, anh đừng coi là thật, đừng coi là thật..."

"Hôm nay em đến quán trà?" Ngôn Mộc liếc mắt nhìn cô, nếu không cảm khái nhiều như vậy.

Cố Duy Nhất run một cái, vội cười, "Đi ngang qua, chỉ là đi ngang qua..."

"Hừ..." Ngôn Mộc tức giận.

Cố Duy Nhất vừa cười, "Anh, phương thức xem mắt của anh thật có phong cách, khiến em mở rộng tầm mắt!"

Ngôn Mộc lạnh lùng trừng cô, Cố Duy Nhất thở dài, "Anh còn muốn gặp bao nhiêu người nữa? Khi nào chuẩn bị có chị dâu nói cho em một tiếng, em sẽ cao hứng thay anh!" Lúc nói những lời này, Cố Duy Nhất cảm thấy trong nội tâm buồn bực lạ thường. Giống như lần đầu Ngôn Mộc xuất ngoại, cô ở sân bay khóc tê tâm liệt phế, ôm anh không chịu buông tay, còn nói về sau không gặp được hắn vô cùng mất mát khó chịu!

Nghe được thanh âm cô đơn của Cố Duy Nhất, trong lòng Ngôn Mộc căng thẳng, con mắt nhìn thẳng dưới đất, hồi lâu không nói.

Không thấy anh nói gì, Cố Duy Nhất có chút tò mò, nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, "Anh sao thế?"

Ánh sáng tự tắt, hành lang yên tĩnh. Hô hấp của Cố Duy Nhất bên tai khiến anh thấy xa lạ nhưng cũng quen thuộc, xa lạ ở một loại tình cảm nào đó.

Lại một thời gian dài trầm mặc. Cố Duy Nhất không biết anh đang nghĩ gì, thấy anh khinh thường phản ứng của mình, cô chu môi, dựa lại trên bả vai anh, hai tay ôm lấy cánh tay anh.

Ngôn Mộc khoe miệng thoáng cười khỏ, thì ra có vài người sớm đã định sẵn, không có lựa chọn nào khác, cho dù anh tìm toàn bộ thế giới, cuối cùng cũng không phải là cô!

Nắm tay ở đầu gối từ từ buông lỏng, Ngôn Mộc thở dài một tiếng. Trên thương trường anh tới tôi đi, anh lừa tôi gạt, đều không bằng một Cố Duy Nhất khiến anh đau đầu. Dù đã lớn, có thể lập gia đình, anh muốn thoát khỏi phiền toái này nhưng sợ rằng không thể như anh mong muốn.

Sờ đầu Cố Duy Nhất, Ngôn Mộc đứng lên, tinh thần sáng khoái, "Về nhà!"

Cố Duy Nhất lè lưỡi, tính cách của anh đúng là biến ảo không ngừng. Nguyệt sự phụ nữ một tháng vài ngày nhưng Ngôn Mộc mỗi tháng đều là ba mươi mấy ngày!

Đứng lên, phui mông một cái, quệt mồ hôi đi theo, không ngờ Ngôn Mộc đột nhiên dừng bước, Cố Duy Nhất nhất thời không kịp dừng lại đập vào lưng anh.

Cố Duy Nhất xoa mũi, khuôn mặt nhỏ nháu lại, muốn oán hận liền nghe thấy Ngôn Mộc nhàn nhạt nói, "Về sau không xem mắt nữa nhưng mà, Cố Duy Nhất, hi vọng sau này em không hối hận." Nói xong cất bước vào phòng.

Cố Duy Nhất sững sờ, cảm thấy không giải thích được, đúng là "Đi cả" đến nhiều, sinh lý rối loạn!

Nhưng nghe anh nói không xem mặt, không hiểu sao lại thấy vui vẻ, đầu còn quán anh có ý gì nữa, nhảy lên theo sau lưng anh vào cửa.

"Không phải là anh đưa em một cái chìa khoá sao? Em để nơi nào rồi?" Ngôn Mộc đặt đồ lên bàn nháu mảy nhìn cô, không tin là cô vì sợ chạm mặt người phụ nữ khác mới không vào nhà. Nguyên nhân rất lớn là vì làm mất chìa khoá.

"Anh cho em khoá khi nào?" Cố Duy Nhất bất mãn trừng anh.

"Lần trước anh đem chìa khoá dự bị để trong túi xách của em!" Ngôn Mộc có chút tức giận.

"Đâu có, anh lừa em..." Chưa nói xong, hai chiếc chìa khoá từ trong túi rơi ra. Cố Duy Nhất lúng túng ho nhẹ, nhỏ giọng, "Anh không nói làm sao em biết."

"Nói cho em biết?" Con mắt Ngôn Mộc đột nhiên trở nên u ám, bước lên một bước từ trên cao nhìn cô, "Là người nào sáng sớm ra khỏi nhà? Anh có cơ hội để nói sao?"

Nhớ tới lần trước hai người ở chính chỗ này huyền nào về cái video lúng túng kia, Cố Duy Nhất không dám đề cập nhanh chóng nhận sai, "Là do em sai, em sai..."

Thấy Cố Duy Nhất xoay người muốn chạy, Ngôn Mộc giữ cổ áo cô, xách vào trong bếp, "Đi nấu cơm..."

Cố Duy Nhất ngược đầu đáng thương nhìn anh, "Anh, anh xác định dám ăn cơm em làm?"

Ngôn Mộc nhìn cô nửa ngày, lồng ngực không ngừng nhảy, làm như tức giận, "... Cố Duy Nhất, cút vào phòng khách cho anh. Trong vòng hai canh giờ đừng nói chuyện với anh!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cố Duy Nhất mua rất nhiều rau dưa, Ngôn Mộc xào vài món, thịt om tôm, nấu cháo, còn có một bàn Coca và chân gà, tất cả đều là món Cố Duy Nhất thích ăn nhất.

Nhìn đến mặt bàn toàn đồ ăn, hai mắt Cố Duy Nhất tỏa sáng. Cô ở trường học, mỗi sáng đều chỉ ăn uống qua loa đơn giản, hiện tại nhìn thấy tôm và gà đường nhiên mắt sáng lên.

Trước hết bóc vỏ tôm cho Ngôn Mộc sau đó lấy Coca và chân gà từng miếng một để vào trong bát anh. Ngoài những tật xấu trước kia của Ngôn Mộc, anh còn chán ghét phiền toái, những đồ ăn mà tay người chạm qua, anh nhất định ngại bẩn không ăn.

Cố Duy Nhất một bên ăn cánh gà, một bên thăm oán, Ngôn Mộc à Ngôn Mộc, nếu anh có thể tìm được vợ, mặt trời chắc chắn mọc ở hướng Tây.

Hai con tôm, hai cái chân gà, Ngôn Mộc chỉ ăn hai miếng không hơn không kém.

Ngoài phần Ngôn Mộc ăn, còn lại đều là của cô. Hai mắt Cố Duy Nhất sáng long lanh kéo cái mâm lại trước mặt mình, bắt đầu bóc tôm sau đó chấm nước chấm, trộn với cơm. Đây đúng là mỹ vị nha.

"Học kì này em định ở trường luôn sao?" Ngôn Mộc gấp con tôm lên cắn một miếng

Cố Duy Nhất chăm chú bóc tôm, không đáp.

Ngôn Mộc nhú mày, "Cố Duy Nhất, anh hỏi em còn không trả lời?"

Cố Duy Nhất ngược mắt nhìn anh, dưới ánh đèn, con mắt cười đến híp lại thành một đường. Đưa tay chỉ vào anh, sau đó đưa tay lên miệng mình làm động tác kéo khóa, ý là không muốn cùng anh nói chuyện!

Thái dương Ngôn Mộc nhảy lên vài cái, ăn một chút cơm rồi ném chiếc đĩa, rời đi.

Cố Duy Nhất nhàn nhã ăn tôm, gặm cánh gà. Một bộ dáng thỏa mãn, tay nghề của Ngôn Mộc ngày càng tốt rồi.

*

Khó được một lần Cố Duy Nhất khiêu chiến thành công. Nhưng chỉ có nửa giờ liền lộ cái đuôi chó nhỏ, bỏ quả bưởi chia thành nhiều miếng, đồ mê người. Cố Duy Nhất bê đĩa bưởi vào phòng Ngôn Mộc, anh ngồi sau bàn không ngừng đầu lên, "Cút ra ngoài, đừng chọc anh tức giận!"

Cố Duy Nhất rụt đầu lại, đem cái đĩa đặt trên bàn, cẩn thận, "Anh, ăn bưởi."

Ngôn Mộc không hề bị lay động, cúi đầu không để ý cô.

Cố Duy Nhất đảo mắt, đưa bàn tay nhỏ bé để trước mặt anh, giả vờ đáng thương, "Anh nhìn xem, em đi siêu thị xách túi lớn túi nhỏ, tay đều đỏ hết rồi."

Ngôn Mộc tiếp tục cúi đầu, không hề bị lay động.

Cố Duy Nhất sờ mũi, hừ nhẹ một tiếng, bắt đầu đầy diễn, "Ai nha nha, tay đau quá"

"Ai nha, tay thật đau nha..."

"Có phải hay không bị trầy da rồi, đỏ hết lên như vậy..."

...

Cuối cùng, Ngôn Mộc nhìn không được cô thao thao bất tuyệt, "Pằng" một tiếng đem bút ném ở trên bàn, cắn răng, "Quay lại đây..."

Khuôn mặt đáng thương của Cố Duy Nhất trong nháy mắt chuyển sang tươi cười như hoa, vui vẻ chạy tới bên anh, đưa bàn tay lên trước mặt anh, giả vờ đáng thương, "Anh, đau..."

Ngôn Mộc liếc qua, đưa tay cầm lấy tay cô nhìn. Chỗ kia của tay cô có chút máu bầm, đưa tay xoa xoa, trong miệng không chút lưu tình, "Đáng đời."

Cố Duy Nhất lè lưỡi, tay kia cầm miếng bùi đưa tới bên miệng Ngôn Mộc, nịnh nọt, "Anh, ngọt lắm..."

Ngôn Mộc hừ hai tiếng, làm như bị ép buộc, há miệng cắn miếng bùi.

Nơi lòng bàn tay vốn đau rát, hiện tại được anh xoa, cảm thấy rất thoải mái. Tay anh hơi lạnh, từng khớp xương hiện rõ ràng, ngón tay vừa dài vừa trắng mà tay cô lại giống như tay của cô bé bảy, tám tuổi.

Ngồi lên bàn làm việc của Ngôn Mộc, hai chân đung đưa, Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhỏ, "Anh, em giúp Doãn Huyền Huyền nhận một kịch bản nhỏ."

Cố Duy Nhất đem chuyện kịch bản và chuyện Trịnh Kinh đến tìm cô nói hết cho anh. Cô chưa bao giờ gạt anh chuyện gì, không có nguyên nhân nào, chỉ đơn giản là từ bé đã quen thế, dường thành một loại "nô tính".

Ngôn Mộc lạnh giọng, "Tay còn lại."

Cố Duy Nhất vội đưa tay kia lại, nhíu mày khó hiểu, "Anh nói xem, Trịnh Kinh này có ý gì? Có phải là ý nghĩ nhỏ mọn của em hấn ta đều rõ không?"

"Hừ..." Ngôn Mộc cũng không ngẩng đầu lên, "Cố Duy Nhất, không phải là em cảm thấy IQ ít ỏi của em có thể chống lại được mưu kế của tên hồ ly đó?"

"..."

Cố Duy Nhất cau mày, khiêm tốn thỉnh giáo, "Xin hỏi ngài luôn ở chế bai IQ của nô tỳ sao?"

Ngôn Mộc liếc cô khinh thường, "Chẳng lẽ anh biểu đạt không rõ ràng?"

Cố Duy Nhất liếc mắt, không phải là không rõ ràng, là quá rõ ràng được không.

Nhưng Cố Duy Nhất là ai, những năm này Ngôn Mộc hé ra "Mặt chết", nước sôi lửa bỏng đều đã trải qua, sao có thể bị anh đả kích.

Cúi người, tiến đến bên cạnh Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất than thở, "Anh, anh có thấy lần này em làm quá rõ ràng không? Trịnh Kinh có thể hay không hiểu thấu hết con người em? Em nói với Huyền Huyền thù lao đóng phim lần này là hai vạn, bây giờ lấy đâu ra tiền... IQ của em đúng là có chút..."

Ngôn Mộc nhướn mày nhìn cô, con mắt khẽ híp, thì ra ở chỗ này chờ anh, là muốn anh đưa ra chủ ý.

"Cố Duy Nhất, muốn người ta chi điểm mà làm vậy à?" Ngôn Mộc lạnh lùng nhìn cô. "Em không phải không muốn nói chuyện với anh sao?" Ngôn Mộc bỏ tay cô ra, cầm lấy tờ giấy lau lau.

Cố Duy Nhất méo miệng, "Anh vừa ăn miếng bùi em tự tay bóc, lại còn không lau miệng nữa đúng không?"

Ngôn Mộc khinh thường chất nhặt với cô, cầm thêm miếng bùi tiếp tục ăn.

Cố Duy Nhất lập tức nhảy từ trên bàn xuống, nhảy ra sau Ngôn Mộc, bóp vai cho anh, thanh âm ngọt ngào, "Anh..."

Ngôn Mộc lôi tay cô ra trước mặt, trừng mắt, "Tay còn đau, định làm cái gì."

Trong lòng Cố Duy Nhất vọt lên một cảm giác khó tả, không hiểu sao tung tăng như chim sẻ. Nhìn lòng bàn tay mình, khoé miệng không tự chủ nhếch lên.

Ngôn Mộc nhìn cô cười ngây ngô, đưa tay gõ đầu cô một cái. Cố Duy Nhất ôm đầu trừng anh, ánh mắt mang theo hơi nước, "Ngôn Mộc..."

Đôi con ngươi xinh đẹp nheo lại, Ngôn Mộc ngoắc ngón tay, hạ thấp thanh âm, "Có muốn Trịnh Kinh bỏ ra chỗ tiền còn thiếu kia không?"

Thanh âm trầm thấp mang theo chút khàn khàn gọi cảm xuyên qua không khí lọt vào tai Cố Duy Nhất mang theo cảm giác mềm mại. Cố Duy Nhất rùng mình nổi da gà. Sống cùng Ngôn Mộc hai mươi mấy năm sao cô không biết thanh âm của anh dễ nghe đến vậy, khiến cho người nghe mê muội.

...

"Hồi hồn đi Duy Nhất!" Ngôn Mộc gằn từng chữ.

Cố Duy Nhất hoàn hồn, thấy Ngôn Mộc đen mặt, lúng túng cười, dựa lại gần anh, "Anh có biện pháp gì?" Ngoài những chuyện khiến Cố Duy Nhất bất mãn, đối với IQ vượt người thường và sự phức tạp của Ngôn Mộc, cho tới giờ Cố Duy Nhất chưa bao giờ nghi ngờ.

Ngôn Mộc giống như đối với con chó nhỏ ngoắc ngoắc ngón tay, Cố Duy Nhất ngoan ngoãn đem đầu tới gần.

Nghe Ngôn Mộc nói xong, Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn anh, "Biện pháp này được không? Giống như anh đã biết trước vậy."

Mắt thấy sắc mặt Ngôn Mộc đen đi, Cố Duy Nhất vội vươn tay vuốt ngực anh, "Là em sai, em sai, đừng nóng giận tổn hại đến thân thể, em tin, em tin..."

Nhìn thái độ nhận sai của cô, cảm thấy hài lòng, Ngôn Mộc "Hừ" một tiếng, "Em nên biết, Trịnh Kinh làm thế với em đều vì Tô Lương Tần, cho nên em lợi dụng Tô Lương Tần một chút có gì sai?"

Cố Duy Nhất yên lặng lau mồ hôi lạnh, vì Lương Tần mặc niệm một phút, đời này có thể có "bạn tốt" như Ngôn Mộc, Tô Lương Tần chắc chắn kiếp trước giết người, đốt cửa, cướp bóc đều làm không thiếu mới có một mối "lương duyên" như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Ngày hôm sau Cố Duy Nhất cùng Doãn Huyền Huyền đến đoàn làm phim. Trác Thiên Hào quay một bộ võng kịch*, đầu tư có hạn, quay phim ngay tại studio. Nhưng qua vài ngày bấm máy làm Cố Duy Nhất mở rộng tầm mắt. Dù cô đến đoàn làm phim với thân phận trợ lý nhưng lúc quay phim cô đều chứng kiến toàn bộ. Từng ống kính, từng vẻ mặt của diễn viên đều không phải đơn giản như trên sách cô từng đọc, mỗi một câu thoại hay ở trước máy quay nói ra đều là lời thoại cô viết khiến cô có cảm giác hết sức kì diệu. Giống như nhìn đứa con của mình lớn dần, dù tiếc nuối nhưng vô cùng thỏa mãn.

"Doãn Huyền Huyền, thần thái của cô không đúng, đây không phải cảm giác tôi muốn. Tôi chỉ thấy sự đánh đá, giống như một người đàn bà chanh chua, cô thu lại chút đi." Trác Thiên Hào nói to lần nữa.

Cùng vị "ảnh đế" đối diện Doãn Huyền Huyền nói "cắt" một tiếng, "Xin cô đừng làm chậm thời gian của mọi người có được không? Diễn một bộ võng kịch thôi mà cũng low như vậy, thật là kém cỏi.

Doãn Huyền Huyền cắn môi đi tới chỗ Cố Duy Nhất, cô đưa cho cô ấy một chai nước, "Huyền Huyền, nhân vật này mặc dù đánh đá, nhưng không phải ở chỗ lời nói. Thể hiện ra ngoài phải là sự "mị hoặc", một người phụ nữ yêu mị, nói chuyện không nề mặt, biểu hiện ở ánh mắt, nhất định phải nhìn ở nhiều góc độ."

"Nhìn ở nhiều góc độ?" Doãn Huyền Huyền có chút bức bối, "Thế nào là nhìn ở nhiều góc độ? Chẳng lẽ lại móc mắt ra treo nó ở nhiều hướng chắc!"

Cố Duy Nhất cười cười nhìn quanh, muốn tìm việc trong thực tế cho Doãn Huyền Huyền hiểu. Thấy vị ảnh đế đứng ôm ngực ở một nơi tỏ vẻ khinh thường lập tức kéo Doãn Huyền Huyền lại, "Huyền Huyền, cậu nhìn xem, tên Dương Anh Đế kia chính là một người suy nghĩ ở nhiều góc. Cậu học tập anh ta một chút là được rồi, hình thể như nào, xinh đẹp như nào, thanh âm lên đến quãng tám nhưng nhất định không được đánh đá mà là âm thanh mềm yếu nói ra những câu mắng chửi người khác."

Doãn Huyền Huyền suy nghĩ một chút, khoa tay múa chân một cái, cao hứng gật đầu.

Kết thúc một ngày quay phim, ở trên xe, Doãn Huyền Huyền bội phục nhìn Cố Duy Nhất, "Nhất Nhất, tớ thấy cậu còn thích hợp làm diễn viên hơn tớ!"

Cố Duy Nhất cười cười, "Cậu sai rồi, tớ là loại người chỉ nói được chứ không phải là người có đầu óc. Miệng nói thì rất đơn giản, nhưng nếu muốn diễn thì tuyệt đối không được."

Hôm nay không có cảnh quay đêm, kết thúc sớm, hai người trở về ký túc xá của trường. Thai Tử Vũ sớm đã nắm được lịch trình của Doãn Huyền Huyền, ở dưới lầu ký túc xá chờ. Kể từ lần cậu ta bị Doãn Huyền Huyền tát một cái, trong khoảng thời gian này, thái độ của Huyền Huyền với cậu ta tốt hơn rất nhiều. Thai Tử Vũ nói muốn đưa hai người các cô đi ăn cơm, Doãn Huyền Huyền cũng đồng ý, Cố Duy Nhất sao có thể làm bóng đèn đi cùng, nói không thoải mái không muốn đi.

Trở lại ký túc xá, tắm rửa, đắp mặt xong, Cố Duy Nhất liền nằm lên giường gọi điện thoại cho mẹ Cố, đã vài ngày không gọi điện về nhà.

Nói chuyện xong, Cố Duy Nhất vừa ăn mì tôm, vừa mở máy tính nhìn những kịch bản mình từng viết. Bây giờ nhìn lại, khó trách mấy bên Ảnh thị từ chối mình. Trừ giao thiệp với bên ngoài, lời thoại trong kịch bản của cô vẫn còn quá cứng rắn. Qua vài ngày ở cùng với đoàn làm phim, cô cũng coi như có chút hiểu ra, dù không phải là hiểu hết nhưng cũng biết bản thân mình trước đây là ếch ngồi đáy giếng.

Hiện tại cô có chút thích công việc quản lý này, nó làm tầm mắt của cô rộng mở, cũng làm cho cô cảm thấy có thành tựu.

Đem hộp mì tôm ném vào trong thùng rác, tờ báo trên bàn làm cho Cố Duy Nhất chú ý, trang đầu là một ảnh to chụp Tô Lương Tần và một cô gái đang kéo tay hân. Cố Duy Nhất nhìn kĩ một chút, đây không phải là cô gái Hề Tuyết lên trang đầu ngay sau thời điểm cô cùng với Tô Lương Tần lên trang đầu đợt năm mới sao?

"Tô Lương Tần lại một lần nữa cùng Hề Tuyết đến khách sạn."

Cố Duy Nhất bẹp bẹp miệng, anh Lương Tần đúng là không yên.

Doãn Huyền Huyền chỉ quay mười ngày là kết thúc, dù sao cảnh của cô ấy cũng không nhiều. Vừa về tới Khởi Nguyên, Trịnh Kinh liền đem tới hai phần quà lớn. Một phần là vai phụ mới của Doãn Huyền Huyền, một bộ phim truyền hình võng du, nam nữ chính đều là đại minh tinh đang hot, muốn để cho Doãn Huyền Huyền đóng một vai phụ trọng yếu, dù là nhân vật phản diện nhưng cũng rất quan trọng.

Còn có một quà lớn nữa khiến cho Cố Duy Nhất kinh ngạc một phen là lại cho cô quản lý một người nghệ sĩ, chính là Hề Tuyết.

Doãn Huyền Huyền cũng không nghĩ tới Trịnh Kinh thế nhưng lại để cho Cố Duy Nhất quản lý Hề Tuyết, dù sao ở nhiều quản lý ở công ty đều vô cùng lợi hại, Cố Duy Nhất quản lý cô đã vô cùng mệt mỏi thế nhưng lại thêm cho cô một người nữa.

Cố Duy Nhất thật sự kinh ngạc, nhưng cũng không phải là vì Trịnh Kinh an bài, mà là Ngôn Mộc đã biết trước.

Con mắt chuyển mấy vòng, Cố Duy Nhất đi theo Trịnh Kinh về phòng làm việc của hắn.

Trịnh Kinh nhướn mày nhìn cô, "Như thế nào, còn có chuyện?"

Cố Duy Nhất cười xán lạn, "Tôi muốn nói với anh về việc thù lao bộ võng kịch kia."

Trịnh Kinh ngồi xuống ghế, khoe miệng khẽ nhếch, "Chỉ là năm nghìn, công ty cũng không cần lắm, các cô cứ cầm hết đi!"

"Trịnh lão sư, không đối gạt anh, dù hợp đồng là năm nghìn, nhưng tôi đã nói với Huyền Huyền là hai vạn, anh xem..." Cố Duy Nhất cố làm ra vẻ khó xử.

Trịnh Kinh hí híp con mắt, cười thấu hiểu, "Nhất Nhất, cô cũng nói trên hợp đồng là năm nghìn, phần còn lại một ít quan hệ với công ty cũng không có, như thế nào, cô không phải là định để công ty vì cô trả số tiền này đi? Cô nên biết bộ võng kịch này không có khả năng mang lại cho công ty một chút tiền lời nào!"

Cố Duy Nhất nghe vậy, nhú nhú mày, thờ dãi, "Trịnh lão sư nói có lý, tôi đúng là không thích hợp làm người đại diện, anh an bài cho Hề Tuyết người đại diện khác đi, tôi như thế này là làm trễ nãi người ta nổi tiếng..."

Cố Duy Nhất càng nói càng đau thương, một bộ dáng không thể yêu nổi nữa!

"Ý của cô là cô không muốn mang Hề Tuyết?"

Cố Duy Nhất cười, "Trịnh lão sư, tôi cũng không có ý này, chỉ là, anh nên biết tôi và Hề Tuyết từng có quan hệ, dù sao Tô Lương Tàn..." Cố Duy Nhất kéo dài ngữ điệu, nửa câu sau chưa nói.

Trịnh Kinh dù bận vẫn ung dung nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng cười khẽ một tiếng, "Một vạn năm kia công ty sẽ thay cô trả, cô hãy mang Hề Tuyết đi!"

Cố Duy Nhất đi ra khỏi phòng làm việc của Trịnh Kinh còn có chút bất ngờ, Ngôn Mộc chẳng lẽ là bán tiên? Hắn nói cho cô biết Trịnh Kinh coi như là một nửa ông chủ của Khởi Nguyên, Khởi Nguyên tuyệt đối, cơ hội duy nhất là Thiên Thịnh, Tô Lương Tàn bây giờ là cứu tinh duy nhất của Khởi Nguyên, cho nên tất cả về Tô Lương Tàn, Trịnh Kinh thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Cố Duy Nhất chắc chắn, anh Lương Tàn có lợi thật lớn!

*

Cách ăn mặc của Hề Tuyết khiến cho Cố Duy Nhất mở rộng tầm mắt, cô vẫn cho rằng, Hề Tuyết là tiểu tiên nữ không nhiễm bụi trần thế, nhưng là quần jean, áo len hở rốn, vãn trượt thời thượng, đội mũ nhai kẹo cao su là cái gì? Nhìn thấy Cố Duy Nhất, Hề Tuyết nhướn mày đưa tay, "Chào bạn gái cũ của Tô Lương Tàn."

Cố Duy Nhất nháy nháy mắt, đưa tay, "Chào bạn gái hiện tại của Tô Lương Tàn."

Hề Tuyết làm bộ đáng buồn nôn, vỗ vỗ bả vai Cố Duy Nhất, "Được, cô rất hợp khẩu vị của tôi."

Cố Duy Nhất dờ khóc dờ cười, Ngôn Mộc luôn nói cô chưa trưởng thành, kỳ thật Hề Tuyết này mới là chưa trưởng thành!

*

"Chị Nhất Nhất..." Hề Tuyết gác chân lên bàn, trong miệng ngậm kẹo, "Chị có thể nghỉ một lát được không?" Cô nhìn Cố Duy Nhất bận bịu cả một buổi sáng.

Vài ngày này, hoạt động phát ngôn của Doãn Huyền Huyền ngày càng nhiều, cũng không phải là đột ngột mà là vì hai ngày trước, Trịnh Kinh sắp xếp Hứa Trạch Dật và Doãn Huyền Huyền buổi tối cùng nhau ra vào một khách sạn. Chuyện này cô ấy cũng không nói với Cố Duy Nhất một tiếng, để ngày hôm sau cô đọc báo mới biết được.

Doãn Huyền Huyền giải thích là vì tuyên truyền cho vai diễn mới. Cố Duy Nhất không vạch trần cô ấy. Diễn với mới bình thường đều ở lúc phát sóng tuyên truyền, nào có chuyện không quay gì mà tuyên truyền như vậy.

Hứa Trạch Dật mấy ngàn vạn fan, Doãn Huyền Huyền lần này bị rất nhiều người mắng chửi, bởi vì Hứa Trạch Dật đăng một blog công bố hắn và Doãn

Huyền Huyền không có chút quan hệ nào, fan cứ thế coi Doãn Huyền Huyền thành kỹ nữ tâm cơ.

Nhưng mắng thì mắng, Doãn Huyền Huyền xác thực là bận rộn, hoạt động phát ngôn vô cùng nhiều, Cố Duy Nhất cũng không có thời gian rảnh, mỗi ngày đều đi theo Doãn Huyền Huyền. Hôm nay coi như rảnh rồi, không phải ra ngoài cô mới có thời gian sửa sang văn kiện ở phòng làm việc.

Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn Hề Tuyết, "Tiểu Tuyết, hai chúng ta cùng tuổi, tôi cảnh cáo cô không nên gọi tôi là chị."

Hề Tuyết hi hi ha ha, "Cô sinh mừng ba tháng ba, tôi là mừng mười tháng ba, sớm bảy ngày chính là bảy ngày, chị Nhất Nhất..." Hề Tuyết cố ý nói lớn.

Cố Duy Nhất che mặt, cũng bởi vì sáu tháng bị sinh non, vốn là Thai Tử Vũ hơn cô hai tháng thành nhỏ hơn cô một tháng, ở đây cũng Hề Tuyết tranh cãi về chữ "chị", cô sắp phát điên mất. Phụ nữ kiêu kỳ nhất là tuổi của mình, nhưng nhìn Hề Tuyết đáng yêu như thế cô không muốn sửa, dù sao Hề Tuyết thoát nhìn cũng nhỏ hơn cô, gọi chị liền kêu chị đi, cô phải học thích ứng.

Nhưng nghĩ đến Hề Tuyết, cô lại có chút đau lòng, những ngày này cô chỉ lo chuyện của Doãn Huyền Huyền mà quên Hề Tuyết, Trịnh Kinh hôm nay vừa đưa cô một kịch bản, muốn cô đưa Hề Tuyết đi thử vai.

"Tiểu tuyết, ngày mai có một buổi thử vai, tôi dẫn cô đi thử một chút!" Cố Duy Nhất nói.

"Thử vai gì?" Hề Tuyết lười biếng.

"Một bộ đô thị tình yêu gọi là tình yêu của ba con động vật."

"Ba con động vật?" Hề Tuyết tròn to hai mắt, "Cô muốn tôi diễn động vật?"

Cố Duy Nhất đứng người lên nhìn cô, bật cười, "Cái gì mà muốn cô diễn động vật, đây là đem ba cô gái xinh đẹp so sánh với động vật. Tôi đã từng đọc qua tiểu thuyết, hết sức duy mỹ, thích hợp với cô..." Cố Duy Nhất quan sát cô ấy từ trên xuống dưới một lần, nói tiếp, "Thích hợp với hình tượng của cô trên màn ảnh." Quần yếm rộng, trong miệng lúc nào cũng là kẹo, Cố Duy Nhất lắc đầu, trên đời này có người so với cô còn khiến người ta đau đầu hơn.

Hề Tuyết nghiêng đầu nháy mắt, "Chị Nhất Nhất, em đây cần phải thanh minh trước, em không muốn nổi danh, chỉ là đối với giới giải trí có chút hiếu kỳ muốn vào chơi đùa chút. Khởi Nguyên ký hợp đồng với em, chị cũng biết nguyên nhân giống chị. Đối với em mà nói, ở đâu thú vị thì em đi, chơi đủ thì về, cho nên gặp dịp thì chơi hay cời áo nói dây lưng em đều không làm."

Hề Tuyết nói không chút khách khí, mà Cố Duy Nhất nghe được hết sức thoải mái, cười một chút, "Được, tất cả nghe theo cô."

Hề Tuyết khôi phục lại sự ngây thơ cười, đưa cho Cố Duy Nhất một cây kẹo mút, Cố Duy Nhất nhìn kẹo trong tay cô ấy, con mắt tỏa sáng, rằng cô không tốt, Ngón Mỏ ra lệnh cấm cô ăn kẹo. Nhưng thời gian trước cô vừa đi khám răng, không có việc gì cả. Nghĩ tới đây, cô đưa tay nhận lấy, vị ô mai. Cố Duy Nhất thỏa mãn lắc đầu, có thể ăn kẹo bất cứ lúc nào cũng khiến người ta thỏa mãn, ngay cả ánh mặt trời đều ôn hòa hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

"Tình yêu của ba con động vật" là tác phẩm đô thị của đạo diễn mới nổi gần đây, Tề Nghiêm. Các bộ phim trước đó đều là cổ trang, đây là bộ phim hiện đại đầu tiên, nhưng tài năng của Tề Nghiêm tất cả mọi người đều biết.

Hề Tuyết là do Tề Nghiêm mở miệng nói muốn cô ấy thử vai, dù Hề Tuyết không quá nổi tiếng nhưng trước đây cũng từng đóng qua vài vai diễn không lớn không nhỏ. Tề Nghiêm nói cô ấy rất phù hợp đóng một nhân vật trong phim nên muốn cô đưa cô ấy đến thử vai.

Cố Duy Nhất hết sức coi trọng cơ hội lần này, nếu thử vai thành công, coi như lần này sẽ có thêm danh tiếng được đóng vai chính. Cố Duy Nhất đến Khởi Nguyên từ sớm, chọn trang phục cho Hề Tuyết, đợi cô ấy đến.

Đợi nửa ngày, không thấy Hề Tuyết mà chỉ thấy một người khách không mời mà đến.

Hứa Trạch Dật nổi giận đùng đùng tiến đến, Cố Duy Nhất đưa lưng về phía cửa phòng làm việc đang định gọi cho Hề Tuyết đột nhiên cửa phòng mở ra khiến cô sợ hết hồn, vỗ ngực nhũn nhũn xem hán.

Trong mắt Hứa Trạch Dật mang theo lãnh ý khiến Cố Duy Nhất cảm thấy có chút quen thuộc nhưng lại không biết cảm giác này bắt nguồn từ đâu làm cô có chút bức bối.

Không đợi cô nghĩ xong, Hứa Trạch Dật đã đập bàn, thanh âm tức giận, "Cố Duy Nhất, chuyện cô làm thật tốt nhỉ?"

Cố Duy Nhất ngẩn ra, "Anh có ý gì?"

Hứa Trạch Dật cười lạnh, "Có ý gì? Cố Duy Nhất, xem ra từ đầu tôi không nhìn lầm cô. Cô quả nhiên là người không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích của mình."

Cố Duy Nhất nghĩ lại, từ lần gặp mặt đầu tiên, Hứa Trạch Dật liền nhìn cô đã không vừa mắt, đây là việc cô đã sớm biết. Vậy nên, trong công ty cô cố gắng hạn chế việc cùng hắn ta chạm mặt, thấy hắn sẽ đi đường vòng. Từ khi mới vào Khởi Nguyên, hắn ta bận quay phim, bay khắp nơi, bọn họ không có cơ hội gặp mặt, cô không nhớ đặc tội đại thiếu gia lúc nào nữa.

Hứa Trạch Dật thấy bộ dáng không hiểu sao của Cố Duy Nhất, cho rằng cô giả ngu, không vòng vo dứt khoát nói thẳng, "Cố Duy Nhất, cô cùng lắm mới làm nghề này được vài ngày thế nhưng lại học được không ít điều. Cô lại dám lợi dụng tôi để nâng cao địa vị cho Doãn Huyền Huyền! Tôi nhớ tôi từng nói với cô, tôi ghét nhất chính là những người dựa vào người khác mà tiến lên. Cô đứng là ở khắp nơi khiêu chiến giới hạn của tôi!"

Nghe Hứa Trạch Dật như vậy nói, Cố Duy Nhất có chút hiểu rõ, lợi dụng Hứa Trạch Dật, chỉ có một lần, đó chính là mấy ngày hôm trước Doãn Huyền Huyền cùng hắn vào một nhà hàng được lên đầu đề, nhưng rõ ràng là Trịnh Kinh an bài nha? Nghe ý tứ của Hứa Trạch Dật, chẳng lẽ hắn không rõ? Đây rốt cuộc là thế nào, Trịnh Kinh che giấu Hứa Trạch Dật, còn Doãn Huyền Huyền che giấu cô? Hoặc ngay cả Trịnh Kinh cũng không biết chuyện này?

Cô nhìn thấy tin tức về Doãn Huyền Huyền và Hứa Trạch Dật liền theo bản năng cho rằng công ty an bài, bây giờ nhìn lại, nhất định có hiểu lầm.

"Ý anh là anh không biết chuyện này?" Cố Duy Nhất muốn cùng hắn xác nhận, hắn không biết tại sao lại xuất hiện cùng nhau trước mặt truyền thông với Doãn Huyền Huyền?

Về mặt Hứa Trạch Dật ngày càng không tốt, mắt lạnh nhìn Cố Duy Nhất, trong mắt đều là khinh bỉ, cuối cùng giễu cợt, "Cố Duy Nhất, kỹ thuật diễn của cô không làm diễn viên thật quá phí phạm!"

Cố Duy Nhất cảm thấy Hứa Trạch Dật này đầu óc có bệnh, lúc nào cũng không giải thích được.

"Hứa tiên sinh, nếu có đầu óc tư tưởng của một con người, tuyệt đối sẽ không ở thời điểm chưa rõ mà đi sửa loạn khắp nơi." Cố Duy Nhất cười tủm tỉm, trong mắt có phần không kiên nhẫn.

Mặt Hứa Trạch Dật bỗng chốc đen lại, hắn thành danh từ sớm, công việc thuận buồm xuôi gió, chưa từng phải nhìn sắc mặt của người khác mà toàn là người khác phải nhìn sắc mặt hắn, khi nào lại bị một cô gái nhỏ như vậy mỉa mai chứ.

Hứa Trạch Dật bước lên một bước, từ cao nhìn xuống, ánh mắt hung ác, vừa nhìn là biết đã bị chọc giận, Cố Duy Nhất chỉ lui về sau một bước liền đứng lại, ông nội từ nhỏ đã dạy người không phạm ta ta không phạm người, nhưng nếu có người muốn bắt nạt con cháu Cố gia thì con cháu Cố gia sẽ không để mặc cho người khác chém giết.

Cố Duy Nhất lẳng lặng nhìn Hứa Trạch Dật, ánh mắt trong trẻo bình tĩnh, không có một tia e ngại thậm chí mang theo trào phúng không hề che dấu như đang cười nhạo hắn, Hứa Trạch Dật nhìn xuống ý muốn bóp chết Cố Duy Nhất, bàn tay nắm chặt ở một bên.

Ngày đó đột nhiên phát hiện Doãn Huyền Huyền ở bên cạnh hắn sau đó là rất nhiều phóng viên, hôm sau từng tờ báo giải trí đều là ảnh hắn và Doãn Huyền Huyền. Hắn vô cùng tức giận, hận không thể giết chết cô ta. Chỉ tiếc, mấy ngày qua hắn có việc chưa xong, nhìn đến ngày quay về công ty, không tìm thấy Doãn Huyền Huyền liền tìm được Cố Duy Nhất. Hắn nghĩ rằng chuyện này nhất định là chủ ý của quản lý, do đó, Cố Duy Nhất chính là đầu sỏ mọi chuyện. Nghĩ vậy lập tức đến chỗ Cố Duy Nhất phát tiết, không hề nghĩ tới sẽ bị cô giễu cợt.

Hứa Trạch Dật hung hăng trừng Cố Duy Nhất, cảm thấy buồn bực, từ trước đến nay hắn đều chú trọng cuộc sống riêng tư của mình, không hiểu sao lại có scandal như vậy, trong lòng phiền muộn, không biết phải đối với Cố Duy Nhất thế nào.

"Chị Nhất Nhất, kỳ thực chị vừa nói cũng không đúng lắm! Nếu làm một con chó nhỏ đáng yêu được nuôi trong nhà thì nó sẽ không đi sửa loạn, cho nên, về sau muốn lấy ví dụ cũng không nên vũ nhục bạn tốt của con người chúng ta." Một âm thanh vui vẻ vang lên trong phòng, tiếp đó là âm thanh nhai nghiền.

Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn ra sau lưng Hứa Trạch Dật chỉ thấy Hề Tuyết tựa trên cánh cửa ngậm kẹo, nháy mắt với cô. Cố Duy Nhất vui vẻ, dựng ngón tay cái, "Tiểu Tuyết thật có văn hóa, tôi thật phí công học mất nhiều năm như vậy!"

Hai người kẻ xướng người họa, châm chọc khiêu khích làm mặt Hứa Trạch Dật lúc trắng lúc xanh. Cố Duy Nhất không có thời gian tranh cãi với hắn, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, cầm lấy trang phục đã chọn sẵn cho Hề Tuyết kéo tay cô ấy chạy ra ngoài, "Đi mau, muộn rồi!"

Hề Tuyết bị cô lôi đi lao đảo một cái rồi chạy theo, không quên vẫy tay với Hứa Trạch Dật, "Nhớ phát tiết một chút, đàn ông ghen lâu quá dễ sinh bệnh."

Khuôn mặt Hứa Trạch Dật đã không thể đen hơn.

Bàn tay nắm chặt thành khớp.

*

Ra khỏi Khởi Nguyên, trong đại sảnh thấy Doãn Huyền Huyền đã trở về, nhìn thấy Cố Duy Nhất lập tức đi tới, "Nhất Nhất, cậu đi đâu thế?"

Cố Duy Nhất nói muốn đi thử vai cùng Hề Tuyết rồi nói, "Việc của cậu trong chiều nay tớ sẽ sớm trở về, sẽ không muộn."

Doãn Huyền Huyền lắc đầu, cười, "Không cần đâu, trước hết cậu lo chuyện của Hề Tuyết đi, chuyện của tớ tớ tự làm cũng được. Tớ thấy cậu bận rộn đã tuyển thêm hai trợ lý, buổi chiều họ tới, như vậy cậu có thể rảnh rỗi một chút."

Cố Duy Nhất nghe vậy có chút kinh ngạc, tuyển trợ lý nhưng lại không nói với cô sau đó cô nghĩ lại mình cũng có vài việc không nói với cô ấy, đúng là chính bản thân cô lòng dạ hẹp hòi.

"Cái kia..." Cố Duy Nhất còn chưa mở miệng, Doãn Huyền Huyền đã khoát tay, "Nhất Nhất, tớ còn có chuyện đi trước đây."

Cố Duy Nhất chau chau mày nghĩ ngày khác sẽ nói chuyện của Hứa Trạch Dật sau bằng không chuyện thử vai của Hề Tuyết cũng sẽ muộn.

Đến địa điểm thử vai, người không nhiều lắm nhưng cũng không phải là ít. Phó đạo diễn là người tuyển chọn, Cố Duy Nhất vốn nghĩ còn phải chờ đợi nhưng không đoán được phó đạo diễn thấy hai cô từ xa liền đưa đến một phòng làm việc lớn.

Cố Duy Nhất tán dương nhìn Hề Tuyết, xem ra tiểu nha đầu này vẫn có danh tiếng.

Nhìn Ngôn Mộc trong nháy mắt, Cố Duy Nhất có chút không tin được, dùng sức dụi mắt hoài nghi mình bị hoa mắt, nhưng dụi đến mắt đỏ hết lên, Ngôn Mộc vẫn ngồi trong đó không nhúc nhích biến mất.

Ngôn Mộc một mình ở ghế sofa, Tô Lương Tần ngồi ngay bên cạnh, hai chân gác trên bàn, bộ dáng lười nhác, ở ghế giữa có một người đàn ông trẻ tuổi và một người có râu quai nón.

Người đàn ông nhả nhện kia Cố Duy Nhất từng thấy ảnh của hắn, chính là Tề Nghiêm, chỉ là chuyện này và Ngôn Mộc có quan hệ gì? Chẳng lẽ có quan hệ với Thiên Thịnh?

Cố Duy Nhất nhìn về phía Ngôn Mộc, anh vẫn cúi đầu nghịch điện thoại, làm như không thấy cô. Ngược lại, Tô Lương Tần từ đầu đến cuối nháy mắt với cô, Cố Duy Nhất tức giận trừng mắt lại.

Tề Nghiêm đề nghị Hề Tuyết diễn một phân cảnh, thừa dịp mọi người không để ý, Cố Duy Nhất chạy lại một góc, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn, "Sao anh lại ở đây?"

Ngôn Mộc rõ ràng đã nhìn điện thoại nhưng lại không có động tĩnh. Cố Duy Nhất oán hận, cẩn thận lại gần Ngôn Mộc. Mọi người đều nhìn Hề Tuyết diễn, không ai chú ý đến hai người, hơn nữa Ngôn Mộc ngồi trong góc khuất nên cũng không thấy rõ lắm.

Cố Duy Nhất đến sau lưng Ngôn Mộc, đưa tay nhẹ cậu anh.

Lông mày Ngôn Mộc không nhả một chút nào, đưa tay ra sau bắt lấy tay cô đang làm loạn. Cố Duy Nhất không thoát được, lại sợ bị người khác trông thấy đành cúi đầu xin tha, "Anh..."

Ngôn Mộc nâng mí mắt nhìn cô, "Lá gan lớn quá nhỉ?"

Cố Duy Nhất tức giận cong môi, thông minh nhận ra ý của anh, nói sang chuyện khác, "Sao anh lại ở chỗ này?"

Ngôn Mộc không trả lời, phân diễn của Hề Tuyết đã kết thúc, Tề Nghiêm nhìn về phía Ngôn Mộc, "Cậu cảm thấy thế nào?"

Cố Duy Nhất vội vàng lùi ra sau, Ngôn Mộc đứng dậy đi tới trước mặt Hề Tuyết, chỉ một đoạn kịch bản khác, "Đoạn này tôi xem."

Hề Tuyết nhìn nhìn, đây là phân diễn của nữ nhất. Bộ phim này có ba nữ chính, nhưng phân diễn có nhiều có ít, Tề Nghiêm vốn để cho cô diễn nữ ba. Ngày hôm qua Cố Duy Nhất cho cô xem một chút để chuẩn bị, không nghĩ tới hiện tại lại dùng đến.

Hề Tuyết gật đầu, đôi mắt Ngôn Mộc trong trẻo lạnh lùng nhàn nhạt liếc một cái. Trong nháy mắt, toàn thân Hề Tuyết đổ mồ hôi lạnh, theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn thẳng mặt anh. Ngôn Mộc hí hí đôi mắt sau đó quay về chỗ ngồi ban đầu.

Hề Tuyết đem phân đoạn kia diễn cho Ngôn Mộc xem, anh nhìn có chút không hài lòng, nhíu mày nhìn về phía Tề Nghiêm, lông mày hắn cũng nhíu lại, "Tôi cảm thấy cô ấy hợp với tiểu hồ ly hơn."

Ngôn Mộc gật đầu, "Nếu đã vậy, không bằng đem phân diễn của tiểu hồ ly tặng lên thành nữ nhất."

Tề Nghiêm nghe theo, "Cũng được!" Vốn hắn cảm thấy nhân vật tiểu hồ ly này đáng yêu, vừa rồi thấy thần thái của Hề Tuyết so với không tước Quế Khả Quân hơn rất nhiều.

Hề Tuyết nghe nói thế hít một hơi khí lạnh, xong rồi, hắn nhất định đã nhận ra mình là ai!

Tô Lương Tần từ trên ghế salon đứng lên đi đến bên cạnh Hề Tuyết, "Chắc chắn" hai tiếng, "Chúc mừng, người phụ nữ có thể để cho đại tổng giám đốc của chúng ta lau mắt mà nhìn, cô là thứ hai."

Hề Tuyết trừng mắt nhìn hắn, "Người thứ nhất là ai?"

Tò Lương Tần huyết sáo, đến gần tai cô, "Cô đoán đi."

Hè Tuyết ngây thơ nghiêng đầu, "Anh?"

Tò Lương Tần bị sắc nước miếng, gõ đầu cô một cái, "Con nhóc xấu xa..."

Cố Duy Nhất nhìn Hè Tuyết, lại nhìn Ngôn Mộc, răng cắn môi dưới, trong lòng nổi lên một cỗ cảm giác khó tả giống như một bình ngũ vị, sắc đến mức khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Mãi cho đến trở lại Khởi Nguyên, khuôn mặt Cố Duy Nhất vẫn khó coi, Hè Tuyết đứng trước mặt cô, "Nhất Nhất, làm sao vậy?"

Bàn tay nhỏ của Cố Duy Nhất nắm chặt, nghiêng răng, "Tiểu Tuyết, cô có bao giờ muốn lột da huy cốt người khác không?"

Hè Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ một chút, vén tay áo lên, "Đi thôi, ai chọc giận cô, tôi đi báo thù giúp cô!"

Cố Duy Nhất nhìn cô ấy một hồi lâu, miệng mím lại, trong nháy mắt đã không còn khí thế, "Tôi chỉ là nghĩ mà thôi!" Chính phạt cũng phải có lý do, như cô thì có lý do gì? Chẳng lẽ vì anh cô đối xử khác biệt với một cô gái khác, cô em gái này liền mất hứng? Nghĩ thôi cũng thấy cổ tình gây sự.

Cổ tình gây sự? Cổ tình gây sự? Cố Duy Nhất gục mặt xuống bàn buồn bực nhìn ra ngoài cửa sổ, Hè Tuyết ở một bên ngoan ngoãn chơi điện tử, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười haha. Cố Duy Nhất liếc mắt, thờ dài, anh cô cuối cùng cũng muốn kết hôn, sớm muộn bên cạnh sẽ có một người con gái khác, sẽ đối xử với người đó tốt hơn cô, cười với cô ấy, ôm cô ấy, thân mật với cô ấy. Nghĩ tới những thứ này, nội tâm Cố Duy Nhất như có hàng nghìn mũi dao cắm vào, vừa buồn vừa đau.

Ý nghĩ này thật là không phóng khoáng, Cố Duy Nhất tự giễu, thế nào cũng giống bộ dáng đang ghen của cô gái nhỏ.

Ghen? Cố Duy Nhất sững sờ một cái, một giây sau bị suy nghĩ của mình làm kinh hãi ngã xuống từ trên ghế.

Hè Tuyết bị cô hù dọa máy tính bảng trong tay suýt rơi xuống đất, "Sao vậy, cô sợ cái gì?"

Cố Duy Nhất theo bản năng nuốt nước miếng, mạnh mẽ lắc đầu, sẽ không, tuyệt đối không, đó là anh của cô, cô sao có thể ăn dấm chua của anh được, không, không thể. Cố Duy Nhất tự thôi miên bản thân, đến trước bàn làm việc xử lý nốt công việc, đem ý nghĩ "biến thái" này bóp chết từ trong trứng.

Đã là đầu tháng ba, thời tiết bắt đầu ấm lại, năm rưỡi chiều, Cố Duy Nhất sửa sang lại một túi sách, hôm nay thứ bảy, thông thường phải về Cố gia đại tràch ăn cơm, Ngôn Mộc gọi cho Cố Duy Nhất, nói tới đón cô. Cố Duy Nhất rất có cốt khí cự tuyệt, hiện tại cô muốn tránh xa anh.

Đứng ven đường chờ taxi, chán ngịch điện thoại di động, đột nhiên bên tai vang lên một thanh âm, "Chào cô, Nhất Nhất."

Cố Duy Nhất ngẩng đầu, nhìn người đang đi đến, khẽ mỉm cười, "Chào." Là đồng nghiệp nam trong tổ hoá trang, bởi vì tên của cô khá đơn giản nên phàm là biết Cố Duy Nhất, dù thân hay không thân cũng đều gọi cô là Nhất Nhất.

"Cô ở đây đợi xe?" Vị đồng nghiệp này tên Điền Húc, thường bị Tiểu Tuyết trêu chọc là không giống thợ trang điểm bị gay của Khởi Nguyên.

Cố Duy Nhất gật đầu, "Phải."

"Có chút kẹt xe, nếu cô vội, tôi có thể đưa cô về, xe tôi ngay bên kia." Điền Húc như có dũng khí, mặt hơi đỏ.

Cố Duy Nhất khoát tay, "Không cần, cảm ơn anh, xe taxi tới ngay rồi."

"Không phiền, có thể đưa cô đi là vinh hạnh của tôi." Về mặt Điền Húc tràn đầy nhiệt tình.

Cố Duy Nhất mặc dù chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng cũng không ngốc đến nỗi nhìn không hiểu nhiệt tình như lửa trong mắt Điền Húc. Cô lùi ra sau, tiếp tục khoát tay, "Thật sự không cần, tôi..."

Một chiếc màu đen xe có rèm che dừng bên cạnh Cố Duy Nhất, cô nhìn biển số, trong nháy mắt thờ phào nhẹ nhõm, cười đến vui vẻ, "Ngại quá, anh tôi tới đón rồi, tôi đi trước, tạm biệt..."

Cố Duy Nhất như trốn chạy nhanh mở cửa xe nhảy lên, định chào hạ cửa sổ tạm biệt một tiếng, xe lại vào một tiếng chạy xa.

Điền Húc thấy xe Ngôn Mộc có giá trị lớn, sờ sờ chớp mũi, nhà Cố Duy Nhất có tiền vậy sao?

Trong xe, Cố Duy Nhất trừng Ngôn Mộc, "Sao anh đi nhanh như vậy, một chút lễ nghi bình thường cũng không có."

Thanh âm Ngôn Mộc nhàn nhạt, "Chỗ đó không cho phép đỗ xe."

Cố Duy Nhất "a" một tiếng, "Cũng phải."

Ngôn Mộc khó chịu liếc mắt, từ trong cổ họng hừ lạnh một tiếng.

Cố Duy Nhất nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, trong xe chậm rãi vang lên tiếng dương cầm, nghe đến buồn bực. Vốn đã áp chế được ý niệm trong đầu nhưng thời khắc này thấy Ngôn Mộc, tựa như gặp nước mà phát đậu nành, chỉ trong chốc lát mà quay trở lại, chậm rãi tích tụ.

Loại cảm giác này khiến Cố Duy Nhất bức bối, đưa tay vặn tiếng nhạc đến lớn nhất, trong xe đỉnh tai nhức óc, Ngôn Mộc nghiêng đầu liếc cô một cái, cau mày, sau đó đưa tay tắt đi.

Cố Duy Nhất thấy thế, trong lòng bức tức, giận dữ lại bật to nhạc, Ngôn Mộc đưa tay tắt đi, cứ thế năm lần bảy lượt, Ngôn Mộc chuyển tay lái dừng xe ven đường khiến Cố Duy Nhất sợ hết hồn, "Anh làm gì vậy?"

Ngôn Mộc lạnh lùng nhìn cô một cái, "Vứt xác nơi hoang dã."

Cố Duy Nhất nhìn thoáng qua khung cảnh xung quanh, trên đường chạy tới ngoại ô có một mảnh ruộng lớn, trên đường không có nhiều người, thực sự có cảm giác hoang vu, tức giận, "Vậy có thể toàn thân không?"

Ngôn Mộc "hừ" một tiếng, nghiêng người ra sang, Cố Duy Nhất bị dọa lui về gần sát cửa sổ xe, "Anh làm cái gì? Phân thân?"

"Phân thân? Thật bẩn tay." Ngôn Mộc tức giận trừng mắt nhìn cô, đưa tay kéo dây an toàn cho cô, cũng không biết này là như thế nào, lên xe cũng không biết thắt dây an toàn.

Cố Duy Nhất đẩy tay anh ra, "Em tự làm, đừng để bẩn tay anh." Tay anh vừa chạm vào khiến tay cô như bị bỏng, ngay cả bên tai cũng đỏ hết lên.

Ngôn Mộc nghe vậy con mắt híp lại, tay trắng nõn nắm lấy cằm cô, ghé lại gần hơn, "Cố Duy Nhất, đến cùng em không tự nhiên cái gì?"

Đột nhiên khoảng gần vậy làm Cố Duy Nhất có chút khó xử, theo bản năng muốn trốn tránh nhưng lại không cam lòng yếu thế, sống lưng thẳng tắp nhìn Ngôn Mộc, lắp bắp, "Anh, anh, anh thật là một người bạn nghĩa khí quá nhỉ, Hề Tuyết rõ ràng là bạn gái anh Lương Tân, anh, anh dựa vào cái gì mà chen chân vào, anh-thật-không-có-nguyên-tắc."

Trong mắt Ngôn Mộc loé lên tia sáng, ngón tay cái trên cằm cô ma sát, trái tim Cố Duy Nhất như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tay anh có hơi lạnh, làm cho cô đang nóng bừng muốn chạm vào cảm giác man mát đó, thế nhưng cảm giác đó lại đột nhiên biến mất.

Ngôn Mộc ngồi thẳng người lại, đánh tay lái quay về đường chính, cằm Cố Duy Nhất được tự do nhưng cô lại cảm trống vắng. Cố Duy Nhất tự khinh bỉ chính mình, đồ cuồng bị ngược!

"Em không thấy Hề Tuyết quen mặt sao?" Ngôn Mộc đột nhiên mở miệng.

"Quen mặt?" Cố Duy Nhất sững sờ, chuyển sang nhìn anh, "Quen ở chỗ nào? Không lẽ anh thấy người ta xinh đẹp liền nhận quen sao?"

Con mắt u ám của Ngôn Mộc liếc cô, Cố Duy Nhất bị dọa rụt cổ, "...Xem như em chưa nói."

"Nicole..."

"Nicole? Nicole nào?" Cố Duy Nhất nhăn nhó, rõ là nhìn trùng người ta, nếu không sao lại hào phóng đến mức dâng vai nữ chính.

"Đợi chút, Nicole?" Cố Duy Nhất trừng to mắt nhìn về phía Ngôn Mộc, "Anh là nói Nicole?"

"Anh là vì cô ấy trông giống Nicole, cho nên mới..." Nhưng là hai cô ấy cũng không hoàn toàn giống nhau. Nicole bị bệnh nên hơi béo, đeo kính, trên mặt toàn tàn nhang, dinh dưỡng không đủ nên tóc khô vàng, hoàn toàn không giống với Hề Tuyết.

Ngôn Mộc không để ý phản ứng của cô, lạnh giọng, "Nicole chính là Hề Tuyết."

Cố Duy Nhất ngồi bên cạnh rơi vào trạng thái khiếp sợ tột độ, Nicole là Hề Tuyết, sao có thể?

Nhanh chóng lấy ảnh chụp Hề Tuyết trong điện thoại, Cố Duy Nhất mở to mắt nhìn, nhìn một hồi lâu mới há mồm nhìn Ngôn Mộc, "Mũi và mắt đúng là có chút giống."

Lúc Ngôn Mộc học đại học đã theo học một giáo sư định cư ở nước ngoài. Hai năm anh xuất ngoại trùng hợp ở chung một thành phố với ông ấy. Những lúc rảnh rỗi, Ngôn Mộc sẽ đưa Cố Duy Nhất theo đến nhà vị giáo sư ăn cơm, cô dần quen với cháu gái ông ấy Nicole. Bởi vì bệnh nên dáng người mập

mặt, cả ngày thuốc thang, không có nhiều bạn bè. Cố Duy Nhất không quan tâm những thứ này, hai người trở thành bạn tốt, vài năm nay tuy không gặp mặt nhưng cũng có liên lạc với nhau. Hiện tại nói với cô tiểu cô nương xinh đẹp bên cạnh mình chính là Nicole, quả thật có chút không chấp nhận được.

Chẳng qua nếu như Hè Tuyết thật sự là Nicole, chứng tỏ cô ấy đã khỏi bệnh, còn trở nên xinh đẹp như vậy. Nghĩ thế, Cố Duy Nhất mừng thay cho cô từ tận đáy lòng.

Thực sự là Nicole. Khuôn mặt nhỏ của Cố Duy Nhất hiện lên nụ cười xán lạn. Tính tình Ngôn Mộc khó thật cận, ít bạn bè, cùng giáo sư kia là bạn vong niên, đối xử với Hè Tuyết khác với người khác là chuyện đương nhiên. Nghĩ tới đây, toàn thân Cố Duy Nhất thoải mái hẳn, ngay cả mặt trời cũng trở nên tươi đẹp hơn, bật nhạc lên nhẹ giọng hát theo.

Nghe thanh âm sung sướng của cô, khoe miệng Ngôn Mộc khó nhếch lên không ai có thể nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Vừa vào cửa, Cố Duy Nhất đã cảm thấy không khí trong nhà có cái gì không đúng. Cố gia dựa vào ghế sofa lon gần cửa nhìn ra, cha Cố ngồi trên sofa vẻ mặt lạnh lùng. Trong bếp, mẹ Cố cùng bà nội thỉnh thoảng nói một câu, không khí đầy sự nghiêm túc.

Ngôn Mộc cũng cổ bắt thường này, để khóa xe xuống đi đến, nhìn cha Cố, "Cha, xảy ra chuyện gì?"

Cha Cố ngược mắt nhìn về phía Cố Duy Nhất, vừa tiếp xúc với ánh mắt cha mình, trong lòng Cố Duy Nhất cả kinh theo bản năng trốn ra sau lưng Ngôn Mộc, kéo vạt áo anh. Ánh mắt này của cha Cố quá quen thuộc, chỉ có khi Cố Duy Nhất phạm sai lầm lớn ông mới nhìn cô như vậy.

Bàn tay nhỏ của Cố Duy Nhất túm chặt vạt áo Ngôn Mộc, đầu suy nghĩ không ngừng, những ngày này cô cũng không làm sai cái gì.

Ngôn Mộc cảm nhận được Cố Duy Nhất thấp thỏm, vỗ vỗ bàn tay cô, "Ông, làm sao vậy?"

Cố gia gia hướng về phía cô nháy mắt ra hiệu, ho nhẹ một tiếng, "Nhất Nhất, nghe nói dạo trước cháu ra ngoài gây sự với người khác, có chuyện gì?"

Cố Duy Nhất trong lòng lộp bộp một tiếng, biết rõ chuyện xấu, kéo tay Ngôn Mộc, nhỏ giọng kêu, "Anh..."

Ngôn Mộc đến bên cạnh ghế sofa, Cố Duy Nhất nhắm mắt đi theo, tránh né ánh mắt của cha Cố, cha Cố thấy thế liền nhìn về phía Ngôn Mộc, "Chuyện này con cũng biết?"

Ngôn Mộc gật đầu, đưa tay bưng chén trà cho cha Cố và ông nội Cố, "Cũng chỉ là chuyện nhỏ, không phải to tát lắm, con nghĩ không cần nói cho mọi người biết."

Cha Cố hừ lạnh một tiếng, "Đập đầu người ta đến chảy máu còn không phải là chuyện lớn? Vậy cái gì mới là chuyện lớn?"

"Cái gì mà đập người ta chảy máu..." Ông nội Cố không vui, "Bắt nạt cháu gái của ta, nó chẳng lẽ chỉ được làm con rùa rút cổ, không được phép đánh trả? Đây không phải là tác phong của Cố gia này."

Cố Duy Nhất tán đồng gật đầu, Ngôn Mộc lặng lẽ trừng mắt nhìn cô. Cố Duy Nhất cúi đầu xuống làm như sấm hối, cô vừa mới thấy ánh mắt không tốt của cha.

Ngôn Mộc đứng thẳng tắp, mặt mày ôn hòa, không giải thích, "Là bọn con sai!"

"Con có biết một tiểu cô nương ra ngoài đánh nhau một mình có hậu quả gì không?" Cha Cố nghiêm khắc nhìn Cố Duy Nhất, "Còn có Ngôn Mộc, tri tình bất báo thay con giấu diếm. Hai người các con không được phép ăn tối, trở về phòng tự kiểm điểm bản thân!" Hôm nay ông vừa cùng với cha Thái Tử Vũ, Thái Linh biết được sự việc, đưa con gái nhỏ của ông lá gan ngày càng lớn rồi!

Cố Duy Nhất gục mặt liếc qua bàn ăn đã dọn sạch, khuôn mặt méo mó đáng thương.

*

Ngôn Mộc dựa trên giường, nhìn trong đồng giày tờ trong tay, trong phòng yên tĩnh, có thể nghe rõ tiếng vang rất nhỏ ngoài cửa, khẽ ngẩng đầu, cửa phòng ngủ đã bị mở ra, Cố Duy Nhất thò đầu vào nhìn. Thấy Ngôn Mộc không có chút giật mình nào giống như đã sớm đoán được, Cố Duy Nhất tràn đầy tươi cười lại gần, trong tay còn bưng một cái khay.

Dùng chân đóng cửa, Cố Duy Nhất đi đến bên bàn học để cái khay xuống, "Mẹ lên đưa thức ăn tối, anh, tối dùng cơm." Từ nhỏ đến lớn cô gây họa không ít, đối với hình phạt này đã thành thói quen.

Ngôn Mộc thả đồ trong tay ra, bước lại gần. Cổ Duy Nhất hẳn là vừa tắm xong, tóc còn ướt nhẹp, Ngôn Mộc đưa tay lên sờ, nhíu mày, "Sao lại không sấy khô?"

Cổ Duy Nhất hất tóc, nước theo đầu tóc hất lên mặt Ngôn Mộc, Cổ Duy Nhất cầm lấy ngón tay Ngôn Mộc đang ở sau gáy cô, cười nhẹ, "Còn không phải do em sợ anh đói sao?"

"Là chính em đói bụng." Ngôn Mộc không chút lưu tình vạch trần cô.

Cổ Duy Nhất không vì bị vạch trần mà lúng túng, ngồi xuống ghế, cầm lấy chiếc đĩa, nhìn thức ăn trên bàn cười tủm tỉm, "Mẹ làm sườn xào chua ngọt ngon như vậy, em làm sao có thể bỏ qua."

Ngôn Mộc đi đến một bên cầm lấy máy sấy, cắm điện, Cổ Duy Nhất dùng chiếc đĩa kẹp lấy xương sườn còn chưa kịp cho vào trong miệng, đã bị Ngôn Mộc kéo đến bên tường, ra lệnh, "Sấy tóc trước."

Thịt đến miệng rồi còn bị cướp, Cổ Duy Nhất không vui nhưng cũng không dám chống lại anh, dứt khoát không ngồi, đứng đó trừng mắt với Ngôn Mộc. Vốn anh muốn nhét máy sấy vào tau cô để cô tự làm nhưng thấy bộ dáng bị bức bách của cô, đành phải mở máy giúp cô sấy tóc.

Cổ Duy Nhất đứng ở trước mặt Ngôn Mộc vừa vịn cao đến bả vai anh, Ngôn Mộc chậm rãi xoa tóc cô, sấy xong phía trước rồi lại vòng ra sau.

Cổ Duy Nhất chán nản, mặc kệ Ngôn Mộc, lăm lăm.

Ngôn Mộc không thấy mặt cô, chỉ có tiếng máy sấy ơng ơng vang lại, tựa như nghe thấy tiếng Cổ Duy Nhất nói chuyện, chân mày hơi nhíu, cúi đầu sát tai cô, "Cổ Duy Nhất, em nói cái gì?"

Đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc, Cổ Duy Nhất sợ hết hồn theo bản năng quay đầu, cánh môi chạm vào một cái gì đó mềm mại, mang theo mùi thơm ngát của sợi tóc xẹt qua mắt Ngôn Mộc. Trong nháy mắt đó, chỉ còn mùi thơm ngát và cánh môi mềm mại.

Cổ Duy Nhất tròn to hai mắt, thân thể Ngôn Mộc cứng ngắc, khoé mắt khẽ héch lên, có cảm giác yêu mị hoang dã!

Thời gian phẳng phất như dừng lại.

...

Trong lúc đó, Cổ Duy Nhất vô thức lùi về sau một bước, lao đảo. Bàn tay Ngôn Mộc lập tức ôm cô vào lòng, con mắt trở nên tĩnh mịch nóng bỏng, không không chế được cúi đầu.

Cổ Duy Nhất cả kinh, cô thế nhưng lại hôn Ngôn Mộc?

Không ngừng vron bàn tay nhỏ bé lau sạch cánh môi Ngôn Mộc, "Là em không cẩn thận, hơn nữa em đánh răng rồi, không bẩn..." Còn hung hăng xoa thêm vài cái.

Ngôn Mộc cúi đầu, trong nháy mắt động tác dừng lại, mặt dần chuyển thành đen, cuối cùng giống như đáy nồi. Nhưng thấy ánh mắt vô tội của Cổ Duy Nhất lại thấy có lỗi giận nhưng không thể phát, cuối cùng nghiêng răng bỏ tay ra khỏi eo Cổ Duy Nhất.

Cổ Duy Nhất được tự do, không dám nhìn Ngôn Mộc, xoay người chạy ra ngoài, "... hai ngày nay em giảm cân, không ăn, anh ăn đi, em về phòng ngủ." Thanh âm mềm mại hơi run run.

"Anh ngủ ngon." Theo thanh âm của Cổ Duy Nhất, cửa phòng đóng lại.

Ngôn Mộc đứng tại chỗ, đưa tay sờ cánh môi, lông mày nhíu lại, phản ứng này của cô là sao?

Đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi lâu, sắc mặt Ngôn Mộc lại càng hòa hoãn, cuối cùng khoé miệng thể nhưng hiện ra một nụ cười tươi. Sau đó điềm nhiên như không đi đến bàn ngồi xuống ăn, thức ăn hôm nay thực sự vô cùng ngon.

Cổ Duy Nhất chạy về phòng ngủ, "Ầm" một tiếng đem cửa phòng đóng lại, sau lưng tựa tại trên cửa, lúc này mới dám thở, suýt chút thì nghẹn khí rồi. Khuôn mặt cô đỏ lên như muốn rỉ máu, tim đập nhanh như không phải của cô, lần này không phải "thình thịch" nữa mà còn mạnh hơn nó gấp trăm ngàn lần, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cổ Duy Nhất đưa tay vỗ ngực, mà xui quý khiến liếm môi một cái..

"A..." Cổ Duy Nhất bụm mặt kêu lên tiếng, xong rồi, xong rồi, Cổ Duy Nhất, mày nhất định là trúng độc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Sáng sớm hôm sau, Cố Duy Nhất mang theo hai con gấu trúc xuống nhà.

"Ồ, tối qua đi làm gì? Sao mặt mệt mỏi thế?" Giọng nói trêu chọc vang lên.

Cố Duy Nhất lười không muốn mở mắt, vừa mở ra đã thấy gương mặt phóng đại của Thai Tử Vũ ngay trước mắt, Cố Duy Nhất tức giận đẩy hất ra, "Cậu tối đây sớm vậy làm gì?"

"Đương nhiên là có chuyện, mau, theo tôi, tôi có việc muốn nói với cậu." Thai Tử Vũ nói liền cầm lấy cánh tay Cố Duy Nhất lôi ra ngoài.

Cố Duy Nhất ôm lấy tay vịn trên bậc thang, "Tôi không đi, tôi còn chưa ăn sáng!" Tối qua không ăn cơm tối, bụng cô sớm đã đói.

"Ăn cái gì, tôi mời cậu ra ngoài ăn, có chuyện mà!"

"Không, ở đâu cũng không bằng nhà, không đi." Cố Duy Nhất sống chết không buông tay.

Thai Tử Vũ không tin, chắc một tiếng, "Tiểu cô nương, cậu không đi, tôi phải dùng sức mạnh rồi!" Nói xong, đưa tay kéo cánh tay đang ôm cầu thang của Cố Duy Nhất.

"Hai người đang làm cái gì?" Một giọng nói khàn khàn từ tầng hai truyền xuống.

Thai Tử Vũ nghe được giọng nói này lập tức bỏ tay Cố Duy Nhất, hai tay giờ lên tỏ vẻ đầu hàng, "Haha, lão đại, chào buổi sáng..."

Cố Duy Nhất vừa nghe thấy tiếng Ngôn Mộc, gò má lại đỏ lên, toàn thân nóng bừng không dám nhìn anh, kéo Thai Tử Vũ, "Không phải cậu nói mời tôi đi ăn sao? Nhanh một chút!"

Thai Tử Vũ bị Cố Duy Nhất vừa lôi vừa kéo ra cửa, sửa sang lại y phục, buồn bực, "Nhất Nhất, sao vậy, gặp anh cậu thôi mà giống như gặp quỷ?"

"Mắc mớ gì đến cậu?" Cố Duy Nhất ghét bỏ trừng mắt, "Không phải là nói mời tôi ăn cơm sao? Mau lên đổi chết tôi rồi!"

Thai Tử Vũ mở cửa một chiếc xe hơi, Cố Duy Nhất đi quanh, chắc chắn, "Thai Tử Vũ, cậu lấy đâu ra tiền mua xe?"

Thai Tử Vũ mặt đầy ý cười, "Thời gian trước cùng người khác làm một hạng mục, kiếm được chút lợi nhuận."

Cố Duy Nhất nhìn vẻ mặt vô sỉ của hất, con mắt chuyển vài vòng như có điều suy nghĩ.

Đến hiệu ăn sáng, Cố Duy Nhất gọi ra cả một bàn, Thai Tử Vũ ân cần đưa cho cô một cái bánh bao hấp. Cố Duy Nhất không chút khách khí nhận lấy ăn sau đó tào nhả lau miệng, "Chuyện gì, nói!"

Thai Tử Vũ rót cho cô một chén nước, sờ chóp mũi, lấp bắp, "Nhất Nhất, Huyền Huyền dạo này thế nào?"

Cố Duy Nhất chau mày, cô cũng biết, Thai Tử Vũ tìm cô sẽ có việc liên quan đến Doãn Huyền Huyền, thật không có chút tiền đồ nào.

"Rất tốt, thế nào, cậu gần đây không gặp cô ấy sao?"

"Haizz..." Thai Tử Vũ thờ dài, "Cô ấy bận như thế, tôi cũng không có thời gian rảnh, sao có thể gặp nhau!"

Cố Duy Nhất nhíu mày, cũng phải, Doãn Huyền Huyền gần đây bận hợp báo đủ kiểu, sao có thời gian gặp hất nữa.

"Vậy tìm tôi làm gì? Muốn tôi hẹn gặp mặt hộ sao?" Cố Duy Nhất bưng chén nước lên uống một ngụm.

"Không phải, không phải là..." Thai Tử Vũ khoát tay, "Là cha tôi định chụp ảnh tuyên truyền game, cậu xem..."

Cố Duy Nhất hiểu, thật ra vẫn là vì Doãn Huyền Huyền.

"Ý của cậu là muốn cho Doãn Huyền Huyền diễn, vậy cậu trực tiếp tìm chú Thai nói một câu là xong rồi."

"Cậu là đồ ngốc, nếu tôi nói ra, cha tôi lại coi tôi là đấng đồ tử* đánh chết tôi thì sao? Lúc đó không chỉ không giúp được Huyền Huyền mà còn cả chính mạng tôi cũng không giữ được nữa kìa." Thai Tử Vũ liếc cô một cái.

(*: yêu râu xanh)

Cố Duy Nhất há hê cười, Thai Tử Vũ trừng mắt, "Cậu còn cười, không phải bây giờ cậu là người đại diện của Doãn Huyền Huyền sao? Cậu tìm cha tôi, nếu không được thì tìm mẹ tôi, dù sao chỉ cần có cậu ra mặt, nhất định sẽ được."

Cố Duy Nhất suy nghĩ trong chốc lát, vì việc của Hứa Trạch Dật, Doãn Huyền Huyền đã bị mất một thời gian dài, fan cũng dần quên. Dù sao cô ấy cũng không phải siêu sao nổi danh cho nên sự việc rất nhanh đã hết hot. Chút ít scandal tình cảm cũng không bằng vài bộ kịch bản, hơn nữa, nếu là chú Thái đầu tư, chắc chắn sẽ không thể kém được.

Cố Duy Nhất suy tính trong lòng, mặt không biến sắc, nhẹ nói, "Thái Tử Vũ..."

Thái Tử Vũ bị âm thanh nhu hoà của cô làm giật mình, mở to hai mắt, "Cậu bị sao vậy?"

"Trước đây, Doãn Huyền Huyền từng đóng một bộ võng kịch, đạo diễn kia chỉ trả thù lao là năm nghìn thôi, cậu nói xem, sao có thể đủ được. Cho nên tôi mới nói cho cô ấy thù lao đóng phim là hai vạn, ông trời ơi..." Cố Duy Nhất thở dài khó xử.

Thái Tử Vũ nghe vậy, bày ra bộ dáng "sao cậu không nói sớm", "Tôi có tiền mà..." Thái Tử Vũ lập tức lấy điện thoại chuyển khoản cho Cố Duy Nhất, chuyển xong, cho cô xem thông báo trên màn hình, "Một vạn năm, cậu kiểm tra lại rồi nhận đi."

Cố Duy Nhất nhìn thoáng qua điện thoại hẳn, lạnh nhạt gật đầu, trong lòng vô cùng vui vẻ. Thái Tử Vũ à Thái Tử Vũ, tiền tôi cho cậu mượn, một năm cũng không thấy bóng dáng đâu, liên quan đến Doãn Huyền Huyền cậu lại có tiền ngay, đồ trọng sắc khinh bạn!

Hiện tại tốt lắm, tiền xem như đã trở về, cô còn thiếu Ngôn Mộc năm nghìn, phải đem tiền này đi lấp.

*

Tạm biệt Thái Tử Vũ, Cố Duy Nhất cũng không trì hoãn đi cửa hàng ăn sáng mua bánh trứng và cà phê, đến công ty vòng du của cha Thái Tử Vũ.

Nghĩ tới không hẹn trước mà đến, lễ tân chắc chắn không cho cô lên, nhìn điện thoại, chưa tới giờ làm, Cố Duy Nhất dứt khoát chờ ở dưới sảnh.

Không lâu sau, thấy cha Thái xuống xe vào trong.

Cố Duy Nhất đột nhiên từ một bên nhảy ra ngoài, ngọt ngào kêu một tiếng, "Chú Thái...",

Thái Linh bị dọa sợ hết hồn, vừa nhìn thấy là cô liền vui vẻ, sờ đầu, "Nhất Nhất, sao cháu tới đây?"

Cố Duy Nhất giờ điểm tâm trong tay, "Cháu mang bữa sáng tới cho chú, có bánh trứng chú thích nhất, còn có cà phê."

Thái Linh nhìn thoáng qua bữa sáng nóng hổi, ung dung nhìn cô, thanh âm kéo dài, "Nhất Nhất, chú thấy bộ dáng cháu thế nào cũng giống như có yêu cầu vậy?"

Cố Duy Nhất nghe vậy lập tức bỏ túi đồ trong tay ra, mạnh miệng, "Cháu tìm đến chú không phải vì hai chữ yêu cầu gì đấy đâu, chú Thái thương cháu như vậy, có gì cháu cũng nói thẳng luôn."

Thái Linh đối với câu nói này của Cố Duy Nhất là vô cùng thoải mái, không ngừng gật đầu, "Phải, nói đi, chuyện gì chú Thái của cháu cũng đáp ứng." Mộc Thanh cả ngày lải nhải bên tai ông, nói muốn Nhất Nhất làm con dâu.

Cố Duy Nhất nói suy nghĩ của mình ra, Thái Linh không có ý kiến, đưa một phần kịch bản cho cô, "Chú nghĩ sẽ quay thành năm tập phim ngắn, cháu làm biên kịch, vừa vận đề chú xem năng lực thế nào, nhưng mà, Doãn Huyền Huyền kia, giống như cháu chọn tùy tiện vậy."

Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, chú Thái quay phim này cũng là muốn tăng danh tiếng công ty trò chơi của mình, muốn mời một nữ minh tinh, cô cũng không thể không kiêng nể lấy lòng tốt của chú ấy. Chỉ cần đề Huyền Huyền diễn vai phụ, đến lúc đó cũng có chút hiệu ứng, tranh thủ giúp cô ấy phát ngôn cho công ty, cũng là biện pháp vẹn toàn đôi bên.

"Được, vậy cháu mang về đọc, đợi cháu và Huyền Huyền bàn bạc xong sẽ gọi cho chú."

*

Từ chỗ Thái Linh trở lại Khởi Nguyên đã hơn 10h., vừa vào phòng làm việc đã thấy Hề Tuyết nằm trên ghế sofa lon đọc kịch bản, Cố Duy Nhất nghĩ đến chuyện cô ấy giấu, cong môi nhẹ bước đến bên cạnh ghế, nhỏ giọng, "Nicole..."

"Ừm?" Hề Tuyết thuận miệng đáp một câu, "Sao vậy?"

Một giây sau, Hề Tuyết cảm thấy không đúng, ngẩng đầu lên liền thấy Cố Duy Nhất u ám nhìn mình.

Hề Tuyết đứng lên, luống cuống tay chân, "...Nhất Nhất."

Cố Duy Nhất nghiêm mặt, giả bộ hung ác, trừng mắt không nói lời nào.

Hề Tuyết lúng túng cắn môi dưới, nhỏ giọng, "Tôi biết ngay là lão hồ ly kia nhận ra tớ mà."

Cố Duy Nhất trước mặt Ngôn Mộc rất ngu ngốc nhưng bên ngoài đều rất khôn khéo, lỗ tay như nâng cao một bậc, lời oán hận của Hề Tuyết cô nghe

không sót câu nào, "Còn oán hận người khác, nói mau, sao về nước không nói với tớ?"

"Tớ chỉ muốn trêu cậu chút thôi, cho cậu ngạc nhiên, ai ngờ lại gặp sư huynh, cậu nói xem, có phải mất sư huynh rất độc không? Hay là có ý tứ gì với tớ mà hiểu rõ như vậy, nhìn một cái đã nhận ra?" Hề Tuyết nhún mày.

Lòng Cố Duy Nhất như nhảy dựng lên, chưa kịp có phản ứng, Hề Tuyết lại nói tiếp, "Nhất Nhất, nếu như sư huynh thực sự có ý với tớ, cậu nhất định phải thay tớ nói với anh ấy, hai người bọn tớ không thích hợp."

"Sư huynh là con người mặt than, cộng thêm việc nhỏ việc lớn chất đống, tớ không chịu nổi." Hề Tuyết ghét bỏ cau mày, "Dù là đẹp trai, nhưng tính tình này..."

"...Biến thái" Hề Tuyết chắc chắn một tiếng đánh giá.

Cố Duy Nhất vốn đang đề nén, hiện tại "phốc" một tiếng, bật cười. Nếu anh của cô nghe được Hề Tuyết nói mình như thế, không chừng còn muốn bóp chết cô ấy nữa.

Hề Tuyết thấy sắc mặt cô hoà hoãn, tiến đến ôm lấy tay Cố Duy Nhất làm nũng, "Nhất Nhất, tớ sai rồi, tha cho tớ đi!"

Cố Duy Nhất thấy bộ dáng đáng thương của cô, không đành lòng nói lời trách cứ, cuối cùng mềm giọng, "Cậu khỏi bệnh rồi sao?"

Hề Tuyết bỗng chốc vui vẻ, xoay một vòng, "Tốt lắm, bây giờ tất cả đều tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đang nói chuyện cùng Hề Tuyết, Doãn Huyền Huyền đã ôm hai bộ quần áo đến gần, "Nhất Nhất, tối nay cậu rảnh không, ra ngoài ăn cơm đi."

Cố Duy Nhất đứng lên nhận lấy quần áo trong tay cô, nhìn nhìn, thuận miệng nói, "Buổi tối cậu có thời gian sao? Tốt nhất đừng để tớ leo cây."

Doãn Huyền Huyền cười, "Sao có thể chứ, phải rồi, Hề Tuyết, có muốn đi cùng không?" Doãn Huyền Huyền nghiêng đầu nhìn Hề Tuyết ngồi trên sofa.

Hề Tuyết lắc đầu, "Không đi, buổi tối tôi có hẹn, hai người cứ đi thôi."

Doãn Huyền Huyền gật đầu, "Vậy thôi lần sau đi."

Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, "Vậy để tớ gọi Thai Từ Vũ, bảo cậu ta buổi tối đừng hẹn người khác..."

Doãn Huyền Huyền ngăn cô lại, lúng túng cười, "Đừng, hai người chúng ta đi ăn tối, gọi một đại nam nhân như cậu ấy đi cũng không tốt cho lắm."

Cố Duy Nhất gật đầu, "Vậy cũng được, tớ có nhiều điều muốn nói với cậu. Phải rồi, hôm nay tớ lấy được cho cậu kịch bản một bộ phim truyền game, cậu đọc kịch bản trước rồi nói với tớ. Tớ đã đọc qua, thấy vai nữ thứ ba không tệ lắm, đại tiểu thư giọng nói ngọt ngào, dịu dàng, thích hợp với cậu."

Doãn Huyền Huyền ngồi xuống ghế sofa, nhún mày, "Nhất Nhất, truyền game có phải hơi nhỏ không? Vài ngày nữa tớ phải đi quay phim rồi, có thể sẽ ảnh hưởng, tớ không muốn vì nhỏ mất lớn."

Cố Duy Nhất lắc đầu, "Cậu đừng xem thường nó, cậu biết đây là của công ty nào không? Đây là việc làm dễ lấy danh tiếng..."

"Cố tiểu thư..." Lời nói của Cố Duy Nhất bị một giọng nữ dễ nghe cắt đứt.

Trong phòng ba người đều ngẩng đầu nhìn, trước cửa phòng làm việc là một người phụ nữ ăn mặc thời thượng, khuôn mặt mỹ lệ, Quế Khả Quân.

"Quế tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì sao?" Cố Duy Nhất đến công ty cũng từng nhìn thấy cô ta một lần, lại nghe được cô ta và những người khác chế nhạo Doãn Huyền Huyền, nhưng lúc đó Quế Khả Quân không lên tiếng, không tham dự, làm cho Cố Duy Nhất có ấn tượng tốt với cô.

Quế Khả Quân bước vào, khẽ cười, "Tôi tới chúc mừng Hề Tuyết trở thành nữ chính bộ "Tình yêu của ba con động vật"."

Cố Duy Nhất sững sờ, chưa kịp nói chuyện, Hề Tuyết tiếp lời, vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười, "Vây cảm ơn Quế tiểu thư."

Ngược lại, Cố Duy Nhất nghĩ, "tình yêu của ba con động vật" vốn đã định nữ chính là Quế Khả Quân, hiện tại nhờ một câu nói của Ngôn Mộc đã cho Hề Tuyết thêm đất diễn, không phải là để cho Quế Khả Quân tụt khỏi vai nữ một sao.

Quế Khả Quân vẫn duy trì nụ cười, "Hề Tuyết thật có phúc, vừa đến Khôi Nguyên đã được nhận bộ phim lớn như vậy, Thiên Thịnh đầu tư, người nào muốn phá cũng không được. Tô tổng thật đúng là đau lòng, bạn gái trước và bạn gái hiện tại, Tô tổng thật thông minh, một bộ phim nhỉnh nọt được hai người con gái." Miếng thịt béo đến miếng lại bị đoạt đi, con tức này thật nuốt không trôi mà.

Cố Duy Nhất hé mắt, thì ra là đến chế giễu.

"Tô tổng có thông minh hay không tôi không rõ, nhưng là tôi chắc chắn cô không thông minh. Nói như cô, nếu truyền vào tai Tô tổng thì không biết sẽ thành cái dạng gì." Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút.

Cuối cùng, nụ cười trên mặt Quế Khả Quân cũng không còn, mặt đen lại, hừ lạnh một tiếng, "Nói vậy thì sao, chỉ sợ, các người còn dùng những thủ đoạn bí ối không biết xấu hổ, không thể cho người khác biết? Gió thoảng bên gối thật là lợi hại, không chỉ một mà là hai..." Về mặt Quế Khả Quân tràn đầy trào phúng.

Hề Tuyết bỗng đứng lên, "Cô nói cái gì?"

Cố Duy Nhất vội giữ tay Hề Tuyết, cô gái nhỏ này tính tình sao lại táo bạo như vậy.

Cố Duy Nhất cười khoe khoang, "Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, vai nữ chính này chúng tôi cũng có được. Có bản lĩnh cô đoạt lại đi, miếng lưỡi lợi hại thì có ích gì?" Cố Duy Nhất không chút lưu tình chế nhạo. Từ nhỏ đến lớn cùng Ngôn Mộc độc mồm đầu khẩu, sao có thể bối rối vì một câu nói của người phụ nữ này.

Quế Khả Quân không nghĩ tới miếng lưỡi Cố Duy Nhất sắc bén như vậy, bị cô khiến cho ghen, sắc mặt thay đổi đa dạng, đảo mắt nhìn về Doãn Huyền Huyền, "Huyền Huyền, tôi thấy tiếc cho cô, cô đi theo Cố Duy Nhất đầu tiên, nghe nói còn là bạn tốt, cô ta quan hệ thân thiết với Thiên Thịnh như vậy, thế nào cô chỉ được vai phụ nhỏ, Hề Tuyết người ta vừa vào đã được hẳn nữ chính..."

Cố Duy Nhất nhú mày, hiện tại còn bắt đầu châm ngòi ly gián, thì ra dịu dàng trước kia đều là giả dối, chẳng qua lúc đó chưa lộ đuôi mà thôi.

Hề Tuyết không biết từ khi nào đã cầm một cây bút máy trong tay, "Nhất Nhất, bút máy của cậu sao không ra mực?"

Cố Duy Nhất nghe Hề Tuyết nói, theo bản năng xoay người nhìn, chỉ thấy Hề Tuyết cầm bút máy vẩy vẩy lắc lắc vài cái, một chuỗi mực đen nhánh theo một đường cong tuyệt đẹp hạ xuống khuôn mặt tinh xảo của Quế Khả Quân.

"Phốc" một tiếng, Cố Duy Nhất vội bịt miệng, bình tĩnh đưa khăn ướt cho Quế Khả Quân, "Cô muốn lau không?"

Quế Khả Quân hung hăng trừng Cố Duy Nhất, lạnh lùng cười một tiếng, "Chờ đấy, tôi sẽ làm cho các cô phải mang miếng thịt béo này dâng lên!"

Thấy Quế Khả Quân hốt hả chạy đi, Cố Duy Nhất và Hề Tuyết cười haha, Doãn Huyền Huyền thấy hai người thân mật, con mắt có chút âm đạm.

"Vai nữ chính kia của Quế Khả Quân thực sự thành Hề Tuyết?" Doãn Huyền Huyền nhìn Cố Duy Nhất, trên mặt miễn cưỡng cười.

Cố Duy Nhất ngưng cười, trong lòng khê động, mặt không đổi, "Vốn cũng không phải nữ chính, chỉ là Tề đạo diễn thấy hình tượng Hề Tuyết phù hợp với nhân vật đó cho nên tạm nẩy lòng tham cho cậu ấy thêm phần diễn thôi."

"Phải không? Vậy chúc mừng." Doãn Huyền Huyền nhìn về phía Hề Tuyết, cười cười.

Hề Tuyết liếc một cái, nhú mày, "Tôi chỉ muốn nghe lời chúc thật tâm."

Doãn Huyền Huyền sững sờ, coi như không để ý, cười cười, "Tôi có việc, đi trước."

Đợi đến khi Doãn Huyền Huyền ra ngoài, Cố Duy Nhất mới nhớ tới chuyện đang nói dở chưa xong. Nhưng nghĩ đến bộ dạng Doãn Huyền Huyền vừa rồi, sợ là trong lòng có vướng mắc, thời gian này không nên cùng cô ấy nói chuyện này, trước cứ từ từ, đợi buổi tối ăn cơm rồi tính sau.

Buổi chiều tan tằm, Cố Duy Nhất gọi điện thoại cho Doãn Huyền Huyền, cô ấy lại nói đột nhiên phải đi dự tiệc, không thể đi ăn cùng cô. Cúp điện thoại, Cố Duy Nhất nhăn mày, cảm thấy Doãn Huyền Huyền vì chuyện buổi chiều nên trong lòng không thoải mái, khi nào hai người phải cùng nhau nói chuyện.

Buổi tối trở về ký túc xá đã thấy không có đồ đạc của Doãn Huyền Huyền, chẳng lẽ dọn đi rồi?

Gọi thêm vài cuộc cho Doãn Huyền Huyền đều báo đã tắt máy.

Cố Duy Nhất thở dài một hơi, lúc này trên điện thoại lại có người gọi, vừa nhìn thấy chữ "anh", trong lòng không hiểu sao căng thẳng, thế nhưng cũng không suy nghĩ lập tức tắt máy.

Ngôn Mộc nghe thấy tiếng "tút, tut" từ điện thoại truyền ra, lông mày cau lại. Anh chuẩn bị đi công tác, định nói với cô trước nhưng cô lại tắt máy không nghe. Mở định vị nhìn thấy cô đang trong trường liên thấy yên tâm, chắc vị đại tiểu thư này nhà anh vẫn chưa được tự nhiên như trước.

Nhưng khoảng mười mấy phút sau, điện thoại báo có tin nhắn, "Mẹ nói mấy ngày này anh đi công tác, mặc nhiều quần áo một chút, mang đồ ngon về cho em." Khoẻ miệng Ngôn Mộc khẽ nhếch, nhấn lại một chữ, "Được."

Cố Duy Nhất nhấn tin cho Ngôn Mộc xong, ôm chầm lẫn trên giường, cuối cùng lại đứng lên lấy quyển album trong ngăn kéo ra, bên trong có hình Ngôn Mộc. Anh ấy không thích chụp ảnh, tất cả đều là mẹ ép chụp, mỗi năm một bức, từ một bé trai xinh đẹp trở thành người đàn ông trưởng thành. Cô gái nhỏ chụp chung với anh cũng từ chỗ ngồi trong lòng chuyển sang đứng bên cạnh, cuối cùng là ảnh năm mới, anh đứng ở cạnh gốc cây trong vườn còn cô đứng giữ cánh tay anh cười đến vui vẻ.

Cố Duy Nhất không có mở đèn, xuyên thấu qua cửa sổ, ánh trăng rắc vào, ở trên mặt nàng đánh lên nhu hòa vàng sáng.

Cố Duy Nhất đưa tay đặt trên mặt anh chậm rãi vuốt ve, cô không phải cô bé không rành chuyện đời, đối với tính cách Ngôn Mộc sao cô lại không hiểu. Chỉ là, đó là anh cô, mặc dù cô cũng biết đó không phải anh ruột nhưng vẫn cảm thấy không đúng, cảm thấy mình không nên thích anh. Nhưng thích vẫn là thích, lúc mỗi cô chạm vào môi anh, cô thấy rất rõ ràng, cô vui vẻ, tim đập nhanh, muốn ôm chặt lấy anh, ở cùng anh, nhìn anh cả đời.

*

Ngày hôm sau, Cố Duy Nhất vừa đến công ty, liền tìm Doãn Huyền Huyền, lúc này, cô ấy gọi điện thoại tới cho cô, nói sẽ đi chơi cùng bạn, hai ngày sau sẽ trở về, nhưng nói vài câu đã tắt máy, Cố Duy Nhất chưa kịp trả lời, không có cách nào nói thêm.

Buổi sáng Trịnh Kinh đến tìm cô, nói "Tình yêu của ba con động vật" đã chuẩn bị tốt, vài ngày nữa bắt đầu khai máy, Hề Tuyết làm nữ chính, muốn Cố Duy Nhất đi cùng cô. Bởi vì nam chính là Hứa Trạch Dật, tính hân búng bình hay gây chuyện, Trịnh Kinh không yên tâm muốn Cố Duy Nhất hỗ trợ hần. Cố Duy Nhất nghe xong cảm thấy đầu đau không chịu nổi, Hứa Trạch Dật tên này đúng là sát tinh của cô.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Duy Nhất giúp Hề Tuyết chuẩn bị, giúp Hề Tuyết học lời kịch, đảo mắt đã hơn một tuần lễ.

Ngôn Mộc còn đi công tác chưa trở lại, vài ngày này Ngôn Mộc ngẫu nhiên gọi điện thoại cho cô, hai người đột nhiên xa lạ rất nhiều, Ngôn Mộc đối với cô thể nhưng khách khí vài phần, thường "Ăn cơm chưa?" "Ăn mau" "Nghỉ sớm một chút", khiến Cố Duy Nhất có chút buồn bực cảm thấy hai người có chút xa cách.

Thứ bảy, trở về đại trạch, ăn cơm tối xong, Cố Duy Nhất gọi cho Ngôn Mộc, anh nhận vô cùng chậm, "Anh đây..." Trong thanh âm lộ rõ mệt mỏi.

Sau đoạn đối thoại tầm thường, Cố Duy Nhất lắp bắp, "Anh, khi nào anh trở lại?" Cô muốn gặp anh, rất muốn. Thời điểm học cao trung, Ngôn Mộc xuất ngoại, hai ba tháng không gặp cô sẽ nghĩ tới anh, bây giờ không giống vậy, cô nhớ anh, nhớ đến mức ăn không ngủ không yên, trong đầu tất cả đều là anh. Loại cảm giác này khiến người ta vừa mừng vừa khó chịu, là loại cảm giác cô chưa từng trải qua.

"Chắc sang tuần, sao vậy, trong nhà có chuyện?" Thanh âm Ngôn Mộc khàn khàn lại thêm chút ôn hoà hiếm có.

"...Không, không có gì, chẳng phải là thời gian trước tiêu tiền của anh sao, em muốn mời anh ăn cơm thôi..." Cố Duy Nhất tìm lý do.

Ngôn Mộc thể nhưng cúi đầu cười ra tiếng, "Mời ăn cái gì?"

"Thịt nướng? Mì sợi? Lẩu cay Tứ Xuyên? Anh muốn ăn cái gì?"

Ngôn Mộc khẽ hừ một tiếng, thanh âm trong trẻo rất nhiều, "Mời anh ăn những thứ này?"

Cố Duy Nhất cũng cười, buông lỏng thân thể dựa trước cửa sổ, "Đùa thôi, anh muốn ăn cái gì, tùy anh chọn..."

Ngôn Mộc trầm mặc hai giây, thanh âm thả lỏng, "Ăn cái gì cũng được, Nhất Nhất của chúng ta lần đầu mời anh đi ăn, ăn trâu nướng cái, anh cũng ăn được."

Nhất Nhất của chúng ta...

Tìm Cố Duy Nhất lại nhảy dựng lên, anh của cô từ trước đến giờ chỉ gọi cô là Cố Duy Nhất. Nhất Nhất của chúng ta...

Cố Duy Nhất che lấy khuôn mặt đỏ bừng, không ngăn được nụ cười ngọt ngào.

*

Ngôn Mộc tắt điện thoại, móc trong ví ra một ảnh chụp người nào đó nhếch miệng cười to, trong mắt thoáng lên nhu tình, hơn một tuần không gặp, phải tăng giờ làm việc để có thể trở về với cô sớm.

Ngoài phòng làm việc, đám người Tô Lương Tàn chứng kiến khuôn mặt vừa còn đen của đại tổng giám đốc chỉ sau một cuộc điện thoại mà tan chảy, cả người toả ra một cỗ mưa thuận gió hoà. Tkt chắc hai tiếng, "Có người bách luyện cương hóa vì nhiều chi nhu."*

(*người quật cường, được cảm hóa trở thành người mềm yếu.)

Ngôn Mộc trừng mắt nhìn hần, lại không che dấu được tâm tình của mình.

Bận đến hai giờ đêm, Ngôn Mộc cùng Tô Lương Tần trở lại khách sạn nghỉ ngơi, Ngôn Mộc dùng thẻ mở cửa phòng, một khác kia cảm thấy trong phòng có cái gì không đúng, một cổ nước hoa nồng nặc, nhũn nhũn, bật điện, đèn sáng, Ngôn Mộc đi vào hai bước, một nữ nhân mị nhân như tơ tóc đen đỏ mòng đi ra, "Ngôn tổng..."

Ngôn Mộc bước chân ngưng lại, đứng tại chỗ, mắt híp lại, thanh âm lạnh nhạt, "Sao cô lại ở đây?"

Quế Khả Quân cười một tiếng, "Dương tổng nói đêm dài tịch mịch, đặc biệt để cho em tới bồi bồi Ngôn tổng, thế nào, Ngôn tổng không hoan nghênh?" Quế Khả Quân đi đến trước tủ rượu lấy một chai rót ra ly, lắc lắc thân thể tới gần Ngôn Mộc, "Ngôn tổng, bữa tối ngài không uống rượu, hiện tại uống một ly, rượu đỏ giúp ngủ tốt nha..." Quế Khả Quân nhẹ nhàng dựa vào người Ngôn Mộc, nam nhân như thế, ngoại trừ việc hào quang đầy mình cũng khiến cho phụ nữ như muốn quên mình.

Ngôn Mộc nghiêng người né tránh cô ta, Quế Khả Quân suýt ngã nhưng nhanh chóng đứng thẳng, xoay người, "Nếu Ngôn tổng không thích uống rượu, chúng ta lập tức không uống, không bằng nghỉ ngơi sớm một chút, thế nào?" Đem ly rượu trong tay để lên bàn, ngón tay trắng nõn chậm rãi trượt đến bên đai lưng, vẩy lụa đen sa trượt xuống, thân thể không một mảnh vải hiện trước mặt Ngôn Mộc.

"Ngôn tổng..." Quế Khả Quân đưa tay muốn đi chạm vào Ngôn Mộc, Ngôn Mộc lui về phía sau một bước, đôi mắt nguy hiểm nhìn cô ta chán ghét đến cực điểm, trong chớp lát lại như hiểu rõ, khoe miệng thoáng tươi cười, cô chính là cô, độc nhất vô nhị, Duy Nhất của anh, Nhất Nhất.

Quế Khả Quân tưởng Ngôn Mộc nhìn mình, cho rằng đã thành công, trên mặt tràn đầy kinh hi, thanh âm quyến rũ, "Ngôn tổng..."

"Ngôn Mộc, ví tiền tớ có phải rơi trong phòng cậu..." Lúc đi vào Ngôn Mộc cũng không khoá cửa, Tô Lương Tần đẩy cửa tiến vào thấy cảnh tượng nóng bỏng như vậy, huyết sát, "Thật vội vàng..."

Quế Khả Quân vừa nhìn người đến, vội nhặt bộ váy dưới đất che bản thân mình, Ngôn Mộc lạnh lùng cười một tiếng, xoay người rời đi, "Đi chỗ khác, cái gì ném đều ném hết, văn bản giấy tờ không thể ném thì mang đi, còn lại tất cả, ném."

Tô Lương Tần đánh giá Quế Khả Quân từ trên xuống dưới, "Đáng tiếc..." Đáng tiếc đáng người tốt như vậy.

Nội tâm Quế Khả Quân không hiểu, không rõ ý tứ của Tô Lương Tần.

Tô Lương Tần mang theo một cái bọc nhỏ về phòng, thấy Ngôn Mộc đang ở trong phòng xử lý văn kiện, "Tớ gọi người mua quần áo cho cậu, lấy thêm phòng nữa, về phòng ngủ đi."

Ngôn Mộc cũng không ngắt đầu, "Tối nay không ngủ, gọi điện thoại gọi hết lên đây, hôm nay xử lý cho xong việc, chiều mai tớ muốn về."

"Cậu có bệnh không?Mấy hôm này tớ đều không được ngủ quá 4h..."

Ngôn Mộc ngược mắt nhìn hắn, thanh âm Tô Lương Tần nhỏ dần, "Được, được, làm thì làm, tớ đi gọi người, cậu đừng là bị kích thích."

Tô Lương Tần lấy ra điện thoại bắt đầu gọi điện thoại, Ngôn Mộc cúi đầu xuống nói, "Tìm người để nữ nhân kia vào phòng tớ, sa thải hắn lập tức, sau đó sa thải toàn bộ nhân viên trực ban hôm nay, cậu tạm thời ở lại tiếp quản, đợi khi chọn được người phù hợp mới được trở về."

Tô Lương Tần há hốc, Quế Khả Quân chết tiệt, hắn không thể tha cho cô ta được.

*

Cố Duy Nhất lăn qua lộn lại cả đêm, ngủ không ngon, sáng sớm đã tỉnh, rời giường giúp mẹ làm bữa sáng, mẹ Cố thấy cô ngáp không ngừng, oán trách, "Tối qua lại ngủ muộn, con xem sắc mặt con..."

Cố Duy Nhất sờ mặt, "Giống như có chút cầu thả..."

"Mẹ nấu cho con tô yến, đẹp da."

Cố Duy Nhất đáp lời, "Được. Đúng rồi, mẹ, tuần sau con đi thành phố S công tác."

"Đi bao nhiêu ngày?"

"Dù thế nào cũng phải đi một tháng." Cố Duy Nhất đem trứng gà bỏ vào nồi nấu.

Mẹ Cố gạt đầu, "Con ở ngoài cẩn thận một chút, buổi tối không có chuyện gì thì đừng ra ngoài, hiểu chưa?"

Cố Duy Nhất gạt đầu, bung đồ ăn ra ngoài, trên bàn đặt một tờ báo. Cố Duy Nhất thuận tay lật đến tin giải trí, từ khi thành quản lý, cô phải phá lệ chú ý đến nó.

Tít trang đầu hiện ra ảnh chụp rõ ràng, Quế Khả Quân và Ngôn Mộc.

Cố Duy Nhất cầm lấy tờ báo, nhìn chăm chú, sợ mình nhìn lầm, nhưng gương mặt đó chính là người cùng mình sống hơn 20 năm, sao có thể lầm. Hơn nữa ảnh còn rõ nét như vậy, bên cạnh còn có dòng chữ "tiểu hoa đán Quế Khả Quân cùng tổng giám đốc Thiên Thịnh Ngôn Mộc qua đêm", trong con

bực tức, Cố Duy Nhất đập tay xuống bàn.

"Nhất Nhất, đó là báo sáng nay sao?" Cố gia gia từ trong hoa viên vận động xong đi vào.

Cố Duy Nhất vội gấp tờ báo lại, "Không phải, là hôm qua, cháu cũng tưởng là hôm nay."

Cố gia gia gật đầu nghi hoặc, "Thế nào, báo hôm nay không có tới sao?"

"Cháu cũng không biết, nhưng mà báo ngẫu nhiên không phát cũng là bình thường, không chừng là người ta lười biếng, ha ha..." Cố Duy Nhất gượng cười.

Cha Cố từ trong thư phòng đi ra, nhìn thoáng qua Cố Duy Nhất tờ báo Cố Duy Nhất giấu, liếc thần sắc bối rối của cô, mặt không thay đổi vào bếp.

Không ăn sáng, Cố Duy Nhất lập tức ra khỏi Cố gia đại trạch, dọc theo đường đi, trong lòng không biết tư vị gì, có một cổ cảm xúc mãnh liệt, muốn đem cả Quế Khả Quân và Ngôn Mộc ra đập một trận.

Vào công ty, không ngoài ý muốn, tất cả mọi người đều bàn luận chuyện này, trong phòng làm việc, nhà vệ sinh, phòng nghỉ, phòng tập, có người tán thưởng Quế Khả Quân thủ đoạn cao siêu, có người chẳng thèm ngó tới.

Hề Tuyết vừa thấy Cố Duy Nhất đến, vội vàng kéo cô, chỉ hai người trên báo, "Nhất Nhất, tờ báo này là thật sao, mất sư huynh sao kém cỏi vậy."

Cố Duy Nhất tức giận ném vào thùng rác, "Sao tớ biết được, Đản ông đều dùng nửa dưới suy nghĩ, thủ tính bộc phát, chỉ cần là nữ nhân thì ai chả được."

Hề Tuyết chau mày, "Vậy cũng không thể là Quế Khả Quân, Nhất Nhất, cậu hãy nhắc nhở sư huynh một câu, cậu nghĩ xem, Quế Khả Quân muốn trở thành chỉ dấu trong lai của cậu, hai người chung đụng, tớ cảm thấy như có chiến tranh."

"Ai muốn sống chung với cô ta? Sau khi Ngôn Mộc kết hôn, tớ sẽ cách xa anh ấy, về sau anh ấy là anh ấy, tớ là tớ, tốt nhất cả đời không gặp mặt." Cả người Cố Duy Nhất đều toả ra khí lạnh.

Hề Tuyết bị tiếng nói giận dữ của cô làm giật mình, "Sao cậu phản ứng lớn vậy, nam nữ quan hệ là điều bình thường, sư huynh lớn tuổi như vậy rồi. Nhất Nhất, không nhìn ra, cậu lại là người "huynh không"* như vậy."

(*: cuồng anh trai)

" "Huynh không" em gái cậu, anh ấy mới là "ngực không" " Cố Duy Nhất nghiêng răng.

Trịnh Kinh cũng bởi vì chuyện của Quế Khả Quân mà sứt đầu mẻ trán, chỉ riêng điện thoại của truyền thông đã như muốn nổ máy. Nếu là scandal với người khác, danh tiếng Quế Khả Quân tăng lên không có gì không tốt nhưng, nam chính lần này là Ngôn Mộc, chuyện lần này phúc hay hoạ cũng chưa biết. Sáng sớm hần đã tìm Quế Khả Quân nhưng không gọi được, một chút tin tức cũng không có. Nếu Quế Khả Quân lần này thật sự lọt vào mắt Ngôn Mộc, chắc chắn có ẩn tình.

Tề Nghiêm gọi điện thoại nói muốn Hề Tuyết đến đoàn làm phim trước vài ngày, Cố Duy Nhất thấy thế không nói lời nào, đặt vé máy bay kéo Hề Tuyết đi luôn. Cố Duy Nhất hôm nay như con nhím xù lông, gặp ai chửi đó, Hề Tuyết cũng không dám chọc cô, ngoan ngoãn đi theo.

Buổi chiều lên máy bay, cộng thêm trợ lý trang điểm, một nhóm bốn người. Trước khi lên máy bay, Cố Duy Nhất nhìn qua điện thoại, không chút tin tức, thờ phỉ phỉ tất máy.

*

Ngôn Mộc ở thành phố W lại giống như khúc nhạc dạo trước gió bão giống tổ. Ngôn Mộc nhìn ảnh chụp trên báo, nở một nụ cười lạnh buốt, đẩy tờ báo đến trước mặt Dương tổng, hai chân ưu nhã vắt lên nhau, "Đây là kết quả Dương tổng muốn?"

Dương tổng đứng đó, trên đầu toát mồ hôi lạnh, tối qua hần nghe nói toàn bộ nhân viên khách sạn Thiên Thịnh tầng đó đều bị sa thải, biết rõ chuyện đã gây hoạ, hần vốn chỉ nghĩ muốn nịnh nọt Ngôn Mộc, mới đồng ý kế sách của Quế Khả Quân, ai nghĩ đến gặp phải như vậy, chọc phải tổ ong, lại còn lên đầu đề.

"Ngôn tổng, chuyện này, cậu hãy nghe tôi giải thích."

Ngôn Mộc lạnh lùng liếc hần một cái, "Giải thích đi."

Dương tổng sững sờ, giải thích? Hần có cái gì để giải thích?

Ngôn Mộc đứng lên, "Công ty chúng tôi và Dương tổng hợp tác đến đây kết thúc."

Dương tổng bỗng chốc sững sờ, "Ngôn tổng, chuyện này cũng không thể nói giỡn, chúng ta có hợp đồng, cậu đơn phương huỷ bỏ phải bồi thường, số tiền kia không nhỏ, Ngôn tổng là người làm ăn, sẽ biết rõ nặng nhẹ, không thể vì chút chuyện nhỏ này phải không?"

Ngôn Mộc nghe những lời này như nghe trò cười vậy, nở nụ cười, Ngôn Mộc không hay cười, nụ cười này khiến cả khuôn mặt kinh điển, nhưng bây giờ không ai thấy thế, mà chỉ thấy ngoài cười nhưng trong không cười, làm người khác đổ mồ hôi lạnh.

Nhân nhật nhìn thoáng qua Dương tổng, Ngôn Mộc ngay cả nói cũng lười mở miệng, xoay người sai bước rời đi.

Dương tổng nhìn về phía Tô Lương Tần, "Tô tổng..."

Tô Lương Tần mang đôi mắt thâm quầng, sắc mặt cũng không tốt, "Tô tổng cái gì, tự làm bậy không thể sống." Nếu không phải là tên này gây chuyện, hẳn có thể có nhà không thể về sao? Ngôn Mộc nói một câu, nguyên một tầng khách sạn bị sa thải, trong khoảng thời gian ngắn sao hẳn có thể tìm đủ người thích hợp? Lại còn phải đảm bảo khách sạn hoạt động bình thường, đầu hẳn hiện tại muốn nổ tung, hẳn không thể đem cái tên Dương tổng này đi lọt da huy cốt, lại còn dám cầu xin hẳn, thật không có mặt.

Ngôn Mộc vội đến sân bay, cô gái nhỏ Cố Duy Nhất kia vừa mới thông suốt một chút, nếu để cô thấy tờ báo này, không chừng cô lại nghĩ lung tung."

Chưa về đến nhà đã nghe được tin tức Cố Duy Nhất đã theo đoàn làm phim đến thành phố S, Ngôn Mộc gọi cho cô nhưng điện thoại tắt máy, lòng mày anh nhúu lại, đầu đầu đưa tay lên bóp mi tâm.

*

Đến thành phố S là nửa đêm, đoàn làm phim đã sắp xếp tốt chỗ ở, Cố Duy Nhất mở máy, tin nhắn nhắc có 10 cuộc gọi nhờ, tất cả đều là Ngôn Mộc.

Cố Duy Nhất dẫu môi, định ném điện thoại lên giường lập tức có người gọi đến, Cố Duy Nhất nhìn màn hình một lúc, nghe máy, giọng nói bình thường, "Alo..."

"Em sớm xuống máy bay sao không nghe máy?" Thanh âm Ngôn Mộc lạnh lùng.

"Máy bay hạ cánh, còn lên xe về chỗ ở, em quên mất, sao vậy, có chuyện gì không anh?" Thanh âm Cố Duy Nhất bình thường nhưng lại giống như nói chuyện với hẳn trong những ngày trước vậy.

Ngôn Mộc vốn có nhiều lời muốn nói, Cố Duy Nhất lại lạnh nhạt, cô không thể không thấy tờ báo. Theo ý nghĩ của anh, cô hẳn là nổi trận lôi đình mới đúng, sao lạnh nhạt như vậy?

"Không có việc gì, chỉ muốn hỏi em tới nơi an toàn chưa." Lời đến cổ họng nhưng lại nuốt về.

"Không có chuyện gì, em còn muốn đi tắm rửa."

"Được, vậy nghỉ sớm một chút." Chờ Cố Duy Nhất cúp điện thoại, Ngôn Mộc mới để điện thoại xuống, ngón tay thon dài chậm rãi gõ lên mặt bàn, trong mắt suy nghĩ sâu xa, thậm chí việc hôm nay cô cũng không để cập tới, Ngôn Mộc nhúu mày, Cố Duy Nhất à Cố Duy Nhất...

Cố Duy Nhất ném điện thoại lên giường, đi tắm, Ngôn Mộc à Ngôn Mộc, bốn tiểu thư thay anh làm bảo mẫu miễn phí hơn hai mươi năm, hiện tại anh lại muốn chạy trốn ra khỏi bàn tay bốn tiểu thư, trên đời nào có chuyện dễ như vậy, bốn tiểu thư không đem anh cho vào trong túi, bốn tiểu thư sẽ đi theo họ của anh.

*

Hôm sau Hề Tuyết bắt đầu quay phim, nam nữ chính còn chưa tới, tất cả đều là cảnh của Hề Tuyết, bộ phim này hợp tác với Khởi Nguyên cho nên hơn nửa đều là nghệ sĩ cùng công ty, thợ trang điểm cũng cùng đến, trong đó có người tên Điền Húc kia.

Cố Duy Nhất từ nhỏ đến lớn cũng có không ít người theo đuổi, chỉ là bên cạnh có Thái Tử Vũ cả ngày đi theo, người bình thường cũng không dám bám cô, nếu dám, Ngôn Mộc sẽ xử lý toàn bộ, cho nên người quần quít như vậy, Cố Duy Nhất chưa từng gặp qua. Mỗi ngày ăn đồ Trung Quốc buổi sáng, tối lại qua đưa tin, Điền Húc hẳn không thể nhìn Cố Duy Nhất ăn, mỗi ngày hỏi han ân cần, không có chuyện gì đều lác lác trước mặt Cố Duy Nhất. Nếu là da mặt dày, Cố Duy Nhất cũng không khách khí mà nói nhưng Điền Húc này cái gì cũng không nói đã có thể để mọi người biết hẳn thích Cố Duy Nhất, hẳn đang theo đuổi Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất thấy phiền nhưng Hề Tuyết lại bày ra bộ dạng đang xem kịch vui, "Nhất Nhất, tớ thấy Điền Húc là người tốt, cậu cũng nên thử xem, cậu chưa yêu đương bao giờ, kỳ thực, chung đụng sau một thời gian sẽ thành thói quen sau đó là thích."

Cố Duy Nhất liếc nàng một cái, "Cậu từng yêu đương?"

Hề Tuyết nhún mày, về mặt đắc ý, "Mặc dù tớ chưa từng yêu đương, nhưng tớ coi như là môn chuyên gia yêu đương lạc quan, đây, xem một chút..." Hề Tuyết lấy một quyển vở dưới kịch bản ra đưa cho cô, "Đây đều là kinh nghiệm tớ tổng kết được."

Cố Duy Nhất nhìn bìa, "36 kế gục đồ nam thần", Cố Duy Nhất mở ra nhìn một chút rồi quay về phía Hề Tuyết, "Trong đầu cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ những thứ này?"

Hề Tuyết ôm quyển vở bảo bối, nhẹ nhàng xoa, "Đây là bảo bối của tớ, tớ trông cậy vào nó để gục đồ nam thần đấy!"

Cố Duy Nhất bắt được tin tức trọng yếu, đi lại gần nhìn Hề Tuyết, "Thành thật khai mau, nam thần của cậu là ai?"

Hè Tuyết cũng không già mồm, nhanh chóng nói, "Chính là người ôn tồn tao nhã, anh tuấn tiêu sái Tô Lương Tần."

Cố Duy Nhất nuốt chút sặc nước mà chết, "Anh Lương Tần?"

Trên mặt Hè Tuyết xuất hiện nét nhu tình, hai năm Ngôn Mộc xuất ngoại kia chính là đi cùng Tô Lương Tần, họ đương nhiên biết nhau, khi đó cô ấy bị ốm đau hành hạ, Tô Lương Tần thường xuyên chốc cô cười, đưa cô đi du lịch quanh Paris. Ở Paris gặp người nhiều năm như vậy, cô chưa bây giờ thấy Paris đẹp như thế. Có một lần cô phát bệnh, Tô Lương Tần ôm cô đến bệnh viện, trong mơ hồ, cô thấy được khuôn mặt ấy thật rõ nét dưới ánh mặt trời, một khắc đó, cô thấy chết cũng không nuối tiếc.

Cố Duy Nhất cũng biết hai năm đó không dễ dàng đối với Hè Tuyết, Tô Lương Tần đối xử với cô ấy rất tốt nhưng cô không nghĩ tới Hè Tuyết lại động tâm với hắn.

"Vậy anh Lương Tần có biết cậu chính là Nicole không?"

Hè Tuyết lắc đầu, "Biết hay không cũng không sao, dù sao, sớm hay muộn anh ấy cũng là của tớ." Về mặt Hè Tuyết vô cùng kiên định.

Cố Duy Nhất nghĩ đến lần trước Tô Lương Tần và Hè Tuyết lên trang nhất, con người xoay vài vòng, bàn tay nhỏ bé sờ vào quyển sổ của Hè Tuyết, "pằng" một tiếng, Hè Tuyết đánh lên tay cô, trừng mắt, "Cậu làm gì?"

Cố Duy Nhất tươi cười, "Tớ tham khảo một chút, lúc nữa sẽ trả, đừng hẹp hòi như thế..."

*

Một tuần sau đó, Hứa Trạch Dật mới đến, đi cùng còn có một nghệ sĩ nữa của Khởi Nguyên, Khương Gia Kỳ. Thì ra, Quế Khả Quân đã bị thay thế, đổi thành Khương Gia Kỳ, thợ trang điểm nhỏ giọng thảo luận, "Chẳng phải nói Quế Khả Quân đã ở bên tổng giám đốc Thiên Thịnh sao? Như thế nào lại bị đổi?"

"Có phải là người ta đã chuẩn bị đi làm thiếu phụ nhân cho nên khinh thường nhận kịch truyền hình này?"

"Cô biết cái gì, phim này là Thiên Thịnh đầu tư, lúc trước Hè Tuyết được phân vai nữ chính, Quế Khả Quân thật sự ở bên tổng giám đốc Thiên Thịnh nhưng vẫn không thể xả con giận giành lại vai chính, bộ dáng này rõ ràng là trở mặt với tổng giám đốc rồi."

"Cô nói cũng có lý."

Cố Duy Nhất nghe được những lời này, nhũn mảy, khoe miệng hiện lên vẻ tươi cười, tính cách Ngôn Mộc kia, Quế Khả Quân chắc chắn là tự mình đi, nhưng cô ta thật ngu ngốc, Ngôn Mộc chán ghét nhất là mọi việc đều không nằm trong phạm vi khống chế của mình. Cô ta như vậy là tự chui đầu vào rọ, nhưng nghĩ tới tấm hình cô ta khoả thân trước mặt anh, cô liền thấy tức giận. Đám hoa đào của Ngôn Mộc này, đợi cô đem anh bỏ vào túi, xem xem anh làm thế nào để trêu chọc đám hồ ly tinh bên ngoài nữa.

Lúc ăn cơm trưa, Điền Húc bung một mỳ com đi đến, "Nhất Nhất, mỳ ở đây rất nổi tiếng, tôi đặc biệt mang cho cô nếm thử."

Bát mỳ trong tay hắn toả ra một cỗ hương vị nồng nàn, Cố Duy Nhất theo bản năng nuốt nước bọt, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ ăn nó, "Không cần đâu, tôi đợi Hè Tuyết sau đó cùng ăn là được rồi."

Điền Húc vội hỏi, "Chờ Hè Tuyết quay xong còn lâu, mỳ nguội lạnh ăn không ngon, cô ăn trước đi..."

Cố Duy Nhất không có ý định nói chuyện với hắn, hai ngày nay chuyện của cô và hắn mọi người trong đoàn đều biết, cô ăn bát mỳ này, đúng là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không hết tội.

"Tôi đi nhìn Hè Tuyết một chút, đi trước..." Cố Duy Nhất xoay người định đi.

Điền Húc ngăn trước người cô, "Nhất Nhất, tôi đặc biệt ra ngoài mua cho cô, chỉ là một bát mỳ, không phải là cái gì đáng quý..."

"Tôi cũng đang muốn ăn mỳ, thật đúng là nghĩ cái gì được cái đó..." Hứa Trạch Dật vừa quay xong chạy qua, đưa tay cầm lấy bát mỳ trong tay Điền Húc, ngửi một chút, "Thật thơm..., tôi ăn anh có đề ý không?" Hứa Trạch Dật hỏi thăm nhìn về phía Điền Húc, có cảm giác, "Cậu nói không thử xem!"

Hứa Trạch Dật muốn ăn, Điền Húc không thể nói không. Cố Duy Nhất đã nhân cơ hội chạy mất.

Cố Duy Nhất tưởng rằng chuyện ngày đó là trùng hợp, ai mấy ngày tiếp theo, mỗi khi Điền Húc xuất hiện bên cạnh cô, Hứa Trạch Dật cũng sẽ vô tình xuất hiện sau đó thay cô nhận tất cả đồ Điền Húc đưa. Ngay cả Hè Tuyết cạ nhìn ra điểm khác thường, "Nhất Nhất, Hứa Trạch Dật này không phải có ý với cậu đấy chứ?"

"Ha ha..." Cố Duy Nhất bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười, Hứa Trạch Dật có ý với cô? Mặt trời mọc từ hướng tây, Hứa Trạch Dật đối với cô là ghi hận trong lòng, không lại có chủ ý xấu xa.

Vài ngày sau Cố Duy Nhất bắt đầu trốn tránh Điền Húc và Hứa Trạch Dật, cô thấy sinh nhật mình thật thảm, chỗ an toàn nhất là bên cạnh Tề Nghiêm. Mỗi ngày ngoài việc của Hè Tuyết, cô sẽ đi theo Tề Nghiêm, tính tình hắn rất tốt, Cố Duy Nhất vừa cơ trí, lại là biên kịch cho nên rất hợp ý Tề Nghiêm,

mỗi lần đều chỉ điểm cho cô, cô cũng có được lợi ích không nhỏ.

Nhưng trong khoảng thời gian này cô và Ngôn Mộc không liên lạc, cô không gọi anh, anh không gọi cô, mỗi lần gọi về nhà đều như lơ đãng hỏi anh. Mẹ Cố nói vài ngày nay anh đều rảnh rỗi ở nhà, Cố Duy Nhất tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngày mừng chín tháng tư là mừng ba tháng ba âm lịch, sinh nhật Cố Duy Nhất. Sáng sớm, cô đã nhìn chăm chăm điện thoại, vô số cuộc gọi liên tục đến, cha mẹ, ông bà, Tô Lương Tần, Thai Từ Vũ, nhưng không có Ngôn Mộc. Hề Tuyết đưa đến cho cô một bát mì, cô cũng cố ăn dù sợi mì không lỏ khó ăn vô cùng.

Từ sáng đến tối cũng không có một chút tin tức, không một cuộc điện thoại của Ngôn Mộc, quên sinh nhật cô sao?

Cố Duy Nhất nổi giận đứng đứng ra ngoài studio, trời đã sắp tối, vẫn còn có thể thấy bóng người, đột nhiên xuất hiện một người dọa Cố Duy Nhất nhảy dựng.

"Nhất Nhất, sinh nhật vui vẻ." Điền Húc ôm một bó hoa hồng.

Cố Duy Nhất vừa rồi còn tưởng Ngôn Mộc xuất hiện, cô thực cao hứng, bây giờ thấy người đến Điền Húc, rất muốn trút giận, "Cám ơn anh còn nhớ sinh nhật tôi, nhưng hoa tôi không thể nhận, anh mang về đi."

Điền Húc sững sờ, chưa kịp nói một thanh âm đã truyền tới, "Ồ, hoa tươi thế, trong phòng tôi vừa vận thiếu hoa trang trí, tiểu Điền, cậu hiểu rõ tôi thế..."

Điền Húc, "..."

Cố Duy Nhất thấy Hứa Trạch Dật chỉ sợ thiên hạ không loạn xuất hiện, trong lòng cảm thấy có chút may mắn, vội hỏi, "Chuyện của hai người các anh, tôi không nhúng tay vào, đi trước đây..."

Lúc này Điền Húc lại tiến lên gần trước mặt Cố Duy Nhất, phịch một tiếng quỳ một chân xuống đất, "Nhất Nhất, tôi có lời muốn nói với cô, từ lần đầu gặp tôi đã thích cô rồi, tôi muốn đối xử với cô thật tốt, muốn cô trở thành bạn gái tôi, tôi đảm bảo..."

Vừa bắt đầu, Cố Duy Nhất còn mang vẻ mặt bất đắc dĩ, theo sau lời Điền Húc nói, trên mặt Cố Duy Nhất dần nở nụ cười ngọt ngào.

Điền Húc thấy cô cười, vội đứng lên, "Nhất Nhất, cô đồng ý?"

Cố Duy Nhất đứng sang một bên, nhìn ra sau Điền Húc, trong bóng tối không có đèn đường, một bóng dáng cao lớn đứng cạnh bồn hoa, là người quá quen thuộc với cô, không nhìn mặt cũng biết.

Cố Duy Nhất chấp tay ra sau lưng, héch mũi, ho nhẹ một tiếng, "Anh đã đến rồi." Trên mặt là nụ cười không thể che dấu.

Điền Húc sững sờ, nhìn theo ánh mắt cô, một người đàn ông thân hình cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng đi bóng tối đi ra, khuôn mặt càng hiện ra vẻ tuần lãng.

"Nhất Nhất, anh ta là..." Đôi mắt Điền Húc liếc liếc, cảm thấy ánh mắt người này nhìn anh rất không tốt.

Cố Duy Nhất tiến lên khoác tay Ngôn Mộc, "Anh ấy là..."

Nhìn thoáng qua Ngôn Mộc, lại nhìn Điền Húc, Cố Duy Nhất cười khoe khoang, "Bạn trai tôi." Tư thế giống như tuyên bố chủ quyền.

Điền Húc như bị người ta hắt một chậu nước lạnh, cuối cùng hồn bay phách lạc chạy đi.

(Câu chuyện hằng ngày của Cố Duy Nhất)

Cố Duy Nhất 8 tuổi và Nhất Nhất 15 tuổi.

Buổi chiều tan học, theo thường lệ Cố Duy Nhất đến sân bóng rổ chờ Ngôn Mộc về cùng.

"Em gái nhỏ, em là em của Ngôn Mộc?" Một cô gái xinh đẹp.

Cố Duy Nhất gật đầu.

"Vậy em có thể giúp chị mang cái này cho anh của em không?" Cô gái đưa cho Cố Duy Nhất một lá thư và một hộp chocolate được gói rất tinh xảo.

Cố Duy Nhất cắn môi không nói, bộ dạng rối rắm.

Cô gái kia rút hai cái kẹo mút trong túi ra đưa cô, "Như vậy được không?"

"Được." Cố Duy Nhất vang dội trả lời, đưa tay nhận lấy.

Cô gái hài lòng bước đi.

Cố Duy Nhất cầm chocolate để một bên, lột vỏ kẹo que ăn, chạy nhanh đến chờ Ngôn Mộc.

Ngôn Mộc chơi bóng rổ xong, đến dẫn người về nhà.

"Anh, đây là của một chị bảo em đưa cho anh..." Cố Duy Nhất đưa lá thư cho Ngôn Mộc, thuận tay đưa cả cặp sách, sau đó ôm lấy hộp chocolate đi về.

Đi vài bước, không thấy Ngôn Mộc theo, Cố Duy Nhất quay lại, "Anh làm sao vậy?"

Ngôn Mộc ánh mắt không tốt nhìn chocolate trong tay cô, "Đây là gì?"

Cố Duy Nhất ôm chặt nó, "Đây cũng là chị đó đưa nhưng em biết anh không thích ăn ngọt, bà nội nói không được lãng phí thức ăn cho nên em ăn giúp anh, không cần cảm ơn."

Ngôn Mộc đem lá thư trong tay vỏ thành một cục, ném vào thùng rác.

"Cố Duy Nhất, em có biết tại sao người ta đưa em đồ ăn vô có không? Là vì họ sẽ cho vào đó thuốc ngủ hoặc là □□, làm em hôn mê, sau đó khiêng em lên xe bán vào trong núi làm con gái người khác, sẽ không được gặp lại cha mẹ ông bà. Hoặc sẽ cắt mất mũi tai em đi bán kiếm tiền, sau đó em sẽ thành một yêu quái..."

Cố Duy Nhất, "..."

"Anh gạt người, không phải, chị xinh đẹp đó không giống người xấu." Trong nháy mắt, Cố Duy Nhất chu miệng nhỏ lên.

Ngôn Mộc chau mày, neho mắt dè dặt giọng, "Cố Duy Nhất, em có thấy sau khi ăn kẹo, toàn thân tê dại, đầu lưỡi run lên, thân thể mềm đi..."

Cố Duy Nhất nhìn khuôn mặt tinh xảo của Ngôn Mộc, con mắt chớp chớp, sau đó lập tức ném kẹo "Oa" một tiếng gào khóc, "Hu hu, em sắp chết, sắp chết rồi..."

"Hu hu anh, anh..."

Thái dương Ngôn Mộc hung hăng nhảy lên, ho nhẹ một tiếng, "Cố Duy Nhất, anh không chọc em đâu..."

"Hu hu về sau em sẽ không gặp cha mẹ ông bà, hu hu..." Càng khóc thanh âm càng lớn.

Ngôn Mộc bóp mi tâm, đột nhiên quát lớn, "Câm miệng..."

Tiếng khóc phút chốc im bật, trong ánh mắt cô mang theo nước mắt chưa khô, trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt trong suốt, thút thít không ngừng nhưng cũng không dám phát ra âm thanh.

"Khụ..." Ngôn Mộc ôm lấy Cố Duy Nhất, ho nhẹ một tiếng, "Cái kia, về sau không nên tùy tiện nhận thư của người khác, cũng không nên ăn đồ của người khác, anh bảo đảm sẽ không để em bị người ta bắt cóc, được không?"

Cố Duy Nhất vội cầm chocolate và kẹo trong tay ném ra ngoài, hai tay ôm chặt cổ Ngôn Mộc, đáng thương, "Được..." Trên mặt còn đọng nước mắt.

"Ừ, thật ngoan." Ngôn Mộc khẽ xoa đầu cô.

Từ nay về sau, Cố Duy Nhất cũng dám thay Ngôn Mộc nhận bất kì cái gì, mặc cho người khác dụ dỗ đe dọa, cô cũng không làm!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn Ngôn Mộc, nháy mắt, mặt mày cong cong, "Anh, sao anh lại tới đây?"

Ngôn Mộc cúi đầu nhìn cô, nhiều ngày không gặp, khuôn mặt gầy đi, cuối cùng nhìn không được bóp mũi cô, "Anh không đến chắc em ghi hận anh cả đời."

Cố Duy Nhất nhướn mày, "Em không hẹp hòi như vậy!" Khóe miệng không thể ngăn được nhếch lên.

Ngôn Mộc ôm lấy eo nhỏ của cô xoay người định đi ra xe, thấy Hứa Trạch Dật còn đứng tại chỗ, Cố Duy Nhất kinh hãi, "Sao anh còn chưa đi?"

Hứa Trạch Dật giống như thay đổi, ngày thường cao ngạo nhưng hiện nay trên mặt có chút khản trương nhìn Ngôn Mộc, "Tôi, tôi là Hứa Trạch Dật, rất vui được biết anh." Nói xong đưa tay ra, bộ dáng luống cuống giống như học sinh tiểu học.

Cố Duy Nhất nhìn bộ dáng hần, không giống như là giả bộ, trong lúc nhất thời, nội tâm vang lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt. Ngày thường, hai mắt Hứa Trạch Dật để trên đầu vô cùng cao ngạo, sao lại lộ ra bộ dáng thẹn thùng như vậy.

Kéo Ngôn Mộc tay hung hăng véo một cái, người này không chỉ trêu chọc phụ nữ, hiện tại ngay cả đàn ông cũng bắt đầu trêu chọc.

Ngôn Mộc bắt lấy bàn tay đang làm loạn, nhìn Hứa Trạch Dật nhàn nhạt mở miệng, "Cậu là Hứa Trạch Dật?"

Hứa Trạch Dật cả kinh vẫn gật đầu, trong mắt mang theo chờ đợi, "Phải, Dật trong tuần dật."

"Trạch Dật, Trạch Dật..." Ngôn Mộc cúi đầu gọi hai tiếng, trong mắt thoáng âm đạm.

Cố Duy Nhất đứng cạnh Ngôn Mộc, nhạy cảm phát giác ra trên người anh đột nhiên tản ra sự tịch mịch, bàn tay nhỏ bé cầm lấy tay anh, nhẹ giọng gọi, "Anh..."

Ngôn Mộc nghiêng đầu nhìn cô một cái, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, "Đi thôi, đi ăn cơm."

Ngôn Mộc dắt Cố Duy Nhất ra xe, Hứa Trạch Dật đứng tại chỗ áp ứng thu hồi tay, nhìn bóng lưng hai người, trên mặt vừa cao hứng lại vừa có ủy khuất, cuối cùng khẽ thở dài một hơi.

*

Cố Duy Nhất nhìn Ngôn Mộc lái xe, "Anh, sao em thấy Hứa Trạch Dật nhìn anh vẻ mặt đói khát nhỉ." Lúc ấy đèn đường đã sáng, đôi mắt Hứa Trạch Dật lấp lánh, Cố Duy Nhất bị cận 2.0 độ vẫn thấy rõ ràng.

Đói khát? Thái dương Ngôn Mộc nhảy lên, đưa tay búng trán cô một cái, "Nói nhăng gì đấy?"

Cố Duy Nhất chep miệng, "Hắn vừa thấy anh mặt đã đỏ, giọng run sợ, giống như nàng dâu nhỏ 3 năm chưa gặp chồng mình vậy."

liền mặt đỏ, thanh âm nói chuyện đều run sợ, bộ dáng kia tựa như là ba năm không thấy tướng công nàng dâu nhỏ đồng dạng."

Thừa dịp đèn đỏ, Ngôn Mộc nghiêng đầu nhàn nhạt nhìn, "Em đã thử qua bộ dạng đó?" Biết rõ rõ ràng như thế.

Cố Duy Nhất sững sờ, xoay mặt nhìn anh, lọt vào một đôi mắt rộng như biển, toàn thân mềm nhũn, gò má đỏ lên, vội xoay người nhìn ra bên ngoài, "Không, không có đâu."

Con mắt Ngôn Mộc hí hí, như hài lòng với biểu hiện của cô.

Ngôn Mộc đỗ xe trước một nhà hàng Tây lớn. Cố Duy Nhất vừa nhìn chỗ này, lại nhìn trên người mặc quần jean đeo giày đế bằng, xoay người nhìn Ngôn Mộc, "Anh vào gọi thức ăn trước đi, chờ 20 phút em sẽ quay lại."

Không đợi Ngôn Mộc trả, Cố Duy Nhất xoay người chạy tới trung tâm thương mại, Ngôn Mộc không biết cô làm gì, cũng mặc kệ đi vào trước.

Cố Duy Nhất vào trung tâm thương mại, lấy tốc độ nhanh nhất mua một bộ váy và một đôi giày. Thay quần áo xong không còn thời gian trang điểm, Cố Duy Nhất buộc nhẹ tóc sau đầu, sau đó dặm chút phấn, đánh thêm son, đeo món đồ trang sức vô cùng thanh lịch. Chuẩn bị xong xuôi, Cố Duy Nhất lấy trong túi ra quyển sổ của Hề Tuyết "36 kế theo đuổi nam thần", kế thứ sáu, "Sửa cũ thành mới", thay đổi bản thân, cho anh thấy mình trong một kiểu khác.

một món váy liền áo cùng một đôi giày cao gót, thay quần áo tốt lắm, đã không có thời gian hoá trang, Cố Duy Nhất đem đầu tóc thả lỏng vẫn ở sau đầu, sau đó lấy ra bột bả nhào bả bả, lại xoa xoa son môi, coi như là cái đồ trang sức trang nhã, chuẩn bị xong hết thảy, Cố Duy Nhất từ trong bao xuất ra Hề Tuyết kia bản (đụng ngã nam thần ba mươi sáu kế), lật lục kế, "Sửa cũ thành mới", thay đổi mình nguyên lai là chính mình, nhường hẳn chứng kiến một cái trước kia chưa thấy qua người.

Ngoài nhà hàng Tây, Cố Duy Nhất hít một hơi thật sâu, ưu nhã bước vào, Ngôn Mộc đưa lưng về phía cô, Cố Duy Nhất đi đến bên cạnh, nhẹ gọi một tiếng, "Anh..."

Ngôn Mộc nghe tiếng cô ngẩng đầu, dưới ánh đèn tối, cô mặc một bộ váy dài màu lam, khuôn mặt trắng nõn phủ chút phấn, hai sợi tóc trên trán lướt qua gò má, trong mắt Ngôn Mộc lộ ra kinh điển hiếm có.

Cố Duy Nhất thấy ánh mắt anh nhưng một lát sau, lời nói của Ngôn Mộc làm cô trở lại hiện thực, "Mới tháng 4, mặc váy cái gì, không sợ lạnh sao?"

Cố Duy Nhất nghiêng răng, đi đến đối diện kéo ghế ngồi xuống.

Ngôn Mộc cởi áo khoác đi đến bên người cô trải lên chân, Cố Duy Nhất không cự tuyệt, bởi vì có chút lạnh.

"Quà sinh nhật em đâu?" Cố Duy Nhất ngửa mặt nhìn anh.

Ngôn Mộc chau mày, từ trong túi móc ra một cái hộp nhỏ đưa cô, Cố Duy Nhất thấy hộp quen thuộc, vừa vui vẻ lại thất vọng, bởi vì năm nào quà sinh nhật Ngôn Mộc cho cô cũng giống nhau, là một con husky bằng thạch anh được đặt làm riêng, màu sắc và tư thế không giống nhau, dù cô thích husky, nhưng trong nội tâm cô mong năm nay khác biệt.

"Sao không mở ra?" Ngôn Mộc cúi đầu bên tai cô nhẹ nhàng nói.

Cố Duy Nhất liếc xéo anh một cái, mở hộp nhưng ra, là con husky màu xanh da trời bằng thạch anh đang liếm đuôi của chính mình.

Cố Duy Nhất cười tươi, "Anh, tiểu Bảo năm nay trông thật ngu."

Ngư? Ngôn Mộc chau mày, đúng là không thông minh.

Siết chặt bàn tay đưa đến trước mặt Cố Duy Nhất, nhẹ buông tay, một sợi dây roi xuống trong bàn tay anh, ánh mắt Cố Duy Nhất sáng lên, hình hộp chữ nhật kì lạ nhưng cũng rất đẹp mắt.

Kiểm chế kích động trong lòng, Cố Duy Nhất lạnh nhạt nhìn Ngôn Mộc, "Đây là cái gì?"

Ngôn Mộc nhìn cô, khoe miệng tươi cười, đứng phía sau nàng, hai tay vòng đến trước cổ, đeo dây chuyền cho cô, bàn tay anh như vô tình như hữu ý chạm vào da thịt, toàn thân Cố Duy Nhất cứng ngắc ngồi im, không dám cử động, toàn thân run rẩy, tim đập không thôi.

Chỉ vài chục giây ngắn ngủi quá trình, Cố Duy Nhất cảm thấy mình hít thở không thông, cuối cùng đợi anh thu tay lại, Cố Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, một giây sau lại bị gương mặt tuấn tú trước mặt dọa sợ hết hồn, Ngôn Mộc mềm mại hôn lên trán cô, nghiêng đầu bên tai nhẹ nhàng nói, "Cố Duy Nhất, sinh nhật vui vẻ!"

Người ngoài nhìn động tác ưu nhã và thân sĩ của Ngôn Mộc là lễ tiết bình thường, nhưng với Cố Duy Nhất, cô cảm thấy toàn thân nóng như sắp nổ tung, hô hấp của anh bên tai làm tay cô không cử động được, hô hấp dồn dập.

Bộ dáng Cố Duy Nhất bị Ngôn Mộc thu hết vào mắt, mặt không biến sắc, bàn tay như lơ đãng chạm vào vành tai mềm mại, cúi đầu cười, "Cố Duy Nhất, sao mặt em lại đỏ thế?"

Cố Duy Nhất bừng tỉnh, đẩy ra Ngôn Mộc, con mắt trừng anh, "Nóng." Sao có cảm giác anh ngày càng can rờ trước mặt cô, chẳng lẽ tâm tính cô thay đổi nên nhìn sự việc cũng không giống trước nữa?

Trên mặt Ngôn Mộc thoáng cái tươi cười, "Phải không?"

Cố Duy Nhất trong lòng nhảy vài cái, bình thường nghiêm túc, đột nhiên cười nhiều như vậy, cảm giác không thích hợp, kính nể, hiện tại cô ở trước mặt anh tự chủ cũng không có, không cần mê hoặc cô.

"Anh đừng cười, tối rồi, em sợ." Cố Duy Nhất ngây thơ.

Ngôn Mộc ngưng lại, thái dương giật giật, xoay người trở về chỗ ngồi.

Đưa menu cho Cố Duy Nhất, "Nhìn một chút, muốn ăn cái gì."

Cố Duy Nhất mở ra menu ra nhìn, đầu tiên thấy chính là "Đu đủ tuyết sò", đu đủ, không biết sao, nghĩ tới thân thể bạch ngọc của Quế Khả Quân, sắc mặt bỗng chốc trở nên khó coi.

Ngôn Mộc vẫn nhìn cô, thấy sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, nhíu mày, "Làm sao vậy?"

Cố Duy Nhất đóng menu lại, "Đột nhiên em không muốn ăn cơm Tây, ăn đồ Trung Quốc thôi."

Ngôn Mộc không hiểu Cố Duy Nhất đến cùng làm sao, nhưng không phản đối, dù sao cũng là sinh nhật cô, "Được, đi thôi."

Ra khỏi nhà hàng Tây, tối tháng tư vẫn còn lạnh, Cố Duy Nhất run cầm cập, Ngôn Mộc đưa vest đang mặc trên người cho cô, lại từ trên xe lấy được áo khoác ngoài màu đen đưa cô, "Mặc vào."

Cố Duy Nhất trả vest cho anh, sau đó mặc áo khoác ngoài vào, Cố Duy Nhất không cao nhưng cũng không phải thấp. Áo đó Ngôn Mộc mặc đùi, trên người Cố Duy Nhất dài đến mắt cá chân. Cô mang giày cao gót, không khó coi, Ngôn Mộc nhìn cô mặc áo của mình, con mắt hí híp.

Cố Duy Nhất nhìn quanh, chỉ đường quán nhỏ đối diện, "Ồ đó đi."

Ngôn Mộc nhìn quán cơm nhỏ, cau mày, nhưng cũng thuận ý cô, ôm lấy cô đi đến.

Vào quán ăn ngồi xuống, Cố Duy Nhất gọi ông chủ đến, kêu vài món ăn bình thường, nói thêm, "Ông chủ, thêm cả hành lá cắt nhỏ xào rau thơm."

"Cái gì? Hành lá cắt nhỏ xào rau thơm? Cô gái, tôi không nghe lầm chứ?" Về mặt ông chủ không thể tin, giống như nghe được chuyện đáng sợ.

Cố Duy Nhất cười cười, "Ông chủ, ông không nghe sai, chính là hành lá cắt nhỏ xào rau thơm, còn thêm dấm đường, anh tôi có sở thích cổ quái, thích khẩu vị này, cảm ơn ông trước."

Cố Duy Nhất cười đến ngọt ngào, ông chủ nhìn cô cũng không giống người có đầu óc không bình thường, cho nên đồng tình nhìn thoáng qua Ngôn Mộc ngồi ở đối diện, quay về nhà bếp báo một tiếng.

Ngôn Mộc từ đầu tới cuối một câu nói cũng không nói, chỉ như nhìn cô, Cố Duy Nhất khiêu khích liếc anh một cái, chờ đợi một lát món ăn lên đây, về mặt cũng không còn như thế.

Chờ hành lá cắt nhỏ xào rau thơm lên, quả nhiên, về mặt Ngôn Mộc thay đổi chán ghét, thân thể theo bản năng dịch sang một bên.

Cố Duy Nhất đẩy đến trước mặt anh, cười hi hi, "Anh, ném thử."

Ngôn Mộc ngồi không động, đánh chết anh cũng sẽ không động đến.

Cố Duy Nhất cũng không cưỡng ép, để đĩa xuống, chậm rãi mở miệng, "Anh, anh thấy đấy, em làm em gái cũng không dễ dàng. Anh nhìn xem, cả ngày bên ngoài gây họa, nếu không có em, anh có thể yên ổn đến bây giờ sao?"

Cố Duy Nhất tận tình khuyên bảo, "Anh từ nhỏ đã kiêng ăn, xem xem, dinh dưỡng không đầy đủ, vốn có thể cao hơn, cũng vì kiêng ăn mà chỉ cao được 1m85..."

Sắc mặt Ngôn Mộc dần dần biến thành đen.

Cố Duy Nhất làm như không thấy, tiếp tục nói, "Lấy lần này mà nói, ảnh HD trên tờ báo kia rõ ràng là anh, đây là cái gì? Giống như đồng hình khiêu dâm vậy. Ông mà thấy thì sao bây giờ? Thân thể ông tốt vậy, bị anh làm cho xấu đi, vậy chẳng phải anh tạo nghiệp lớn sao?" Cuối cùng cô nói đến trọng điểm.

"Nếu không phải là em đem tờ báo giấu đi, trong nhà đã sớm loạn, cha mẹ ông bà, đủ khiến anh đau đầu?" Hai con mắt Cố Duy Nhất sáng long lanh nhìn anh, một bộ dáng "Nếu không có em, anh sớm xong rồi".

Khóe miệng Ngôn Mộc giật giật, tin tức của cha linh thông như vậy, sợ là đã sớm biết, còn cần cô gạt?

Cố Duy Nhất khe khẽ thở dài, "Anh của em nói "Nhất Nhất của chúng ta lần đầu tiên mời cơm, ăn trâu nuốt cái anh cũng ăn", những lời này còn vang vọng bên tai, em tin tưởng anh mình như vậy, không ngờ lại gạt em." Cố Duy Nhất về mặt ai oán, giống như lời trong kịch bản đường như.

Ngôn Mộc không nói lời nào, nhìn cô diễn trò, về mặt nghiêng ngả.

Cố Duy Nhất thấy anh không có phản ứng, ngồi ngay ngắn lại, hừ lạnh một tiếng, "Anh, đáng người Quế Khả Quân như thế nào? Trắng không? Có khiến người ta cảm thấy "chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu" không?" Cuối cùng nhìn không được, Cố Duy Nhất cảm thấy đoạn thời gian gần đây cô nhàn rồi đến mức hôm nào cũng phải uống một vại giấm, não như trương lên.

Lông mày Ngôn Mộc nhíu lại, quanh thân nổi khí lạnh, Cố Duy Nhất theo bản năng kinh sợ, nhưng vẫn tỏ ra cứng rắn, con mắt trừng lên, tức giận nhìn anh.

Anh như thế là sao? Tức giận cô xen vào việc của người khác? Còn muốn nói là đứa trẻ con không hiểu chuyện?

Đổi mặt một hồi lâu, Ngôn Mộc đề lên mi tâm, cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn kia hành lá cắt nhỏ xào rau thơm, ai bảo cô là bảo vật trong tay anh.

Cố Duy Nhất ngẩn người, con mắt liên tiếp nháy nhiều lần, anh đang chịu thua?

Nhìn anh chịu phạt, chậm rãi gấp một miếng rau thơm cho vào miệng, sau đó khuôn mặt lạnh lùng sít sao nhíu lại, trong mắt Cố Duy Nhất không được đắc ý, nhưng là cứ như vậy cũng khó tiêu tan giấm chua mệnh mông trong nội tâm biển cả.

Suy nghĩ một chút, Cố Duy Nhất lại chạy lên xe mang bánh sinh nhật Ngôn Mộc mua cho cô xuống, cũng không cần người giúp tự mình mở, tự đốt nến.

Ngôn Mộc nhìn động tác liên tiếp của cô, linh cảm thấy chuyện kể tiếp sẽ không tốt, khóe miệng không nhếch lên nổi.

Cố Duy Nhất chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại thành kính ước nguyện, sau đó thổi tắt nến.

Bánh ngọt không lớn, Ngôn Mộc trước giờ không ăn bánh, cho nên mua cái nhỏ, Cố Duy Nhất cũng không cắt, trực tiếp cầm lấy dao nĩa đem đồ trang trí gạt qua một bên sau đó quét đều bánh, nhìn Ngôn Mộc cười tủm tỉm, "Anh, anh thấy bánh ngọt giống thân thể phụ nữ không?" Sau đó đưa một miếng bánh tới bên miệng Ngôn Mộc, "Ném thử đi..."

Trong miệng Ngôn Mộc vừa mới ăn hành lá cắt nhỏ xào rau thơm, Cố Duy Nhất hí mắt nhìn anh, có ánh mắt "Anh không ăn em lại bắt anh ăn thêm cái khác", đành phải cố nén ý muốn đá văng Cố Duy Nhất ra, Cố Duy Nhất đưa miếng bánh ngọt lớn nhét vào trong miệng anh, bên lề tai cười, "Thân thể Quế Khả Quân cũng lớn như vậy phải không?"

Ngôn Mộc lập tức cảm thấy dạ dày quặn, che miệng nôn khan một tiếng, khuôn mặt biến đổi đứng dậy đi vào toilet.

Cố Duy Nhất lạnh nhạt ăn một miếng bánh ngọt, lại ăn thêm đồ ăn, khoe miệng cười tươi, Ngôn Mộc à Ngôn Mộc, em sẽ khiến cho từ nay nghĩ tới Quế Khả Quân là buồn nôn, về sau ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Từ quán ăn đi ra, hai người đi đến chỗ đỗ xe bên cạnh xe, Ngôn Mộc đi xa sau lưng Cố Duy Nhất, cô nhú mày, xoay người chạy tới bên anh, Ngôn Mộc ngăn cô lại, "Cố Duy Nhất, cách xa anh một chút, hiện tại anh cảm thấy em giống như một cây rau thơm..."

Cố Duy Nhất không nhịn nổi, cuối cùng cười đến không thở nổi, ôm bụng thở hổn hển, Ngôn Mộc nhìn cô, đôi mắt híp lại, lóe sáng, Cố Duy Nhất nhất nhìn dáng vẻ của anh, thậm chí kêu một tiếng không tốt, xoay người định chạy đã bị Ngôn Mộc xách cổ áo, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai u ám, "Cố Duy Nhất, em chơi rất vui về phải không?"

Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn anh, gượng cười, "Chỉ đùa một chút, hảo hán không nên tưởng thật."

Ngôn Mộc hừ một tiếng, "Đi thôi, anh đưa em về."

Cố Duy Nhất sững sờ, cầm lấy tay áo anh, "Không cần, em muốn đến khách sạn anh ở."

Ngôn Mộc gõ đầu cô một cái, cho cô nắm chặt tay áo, "Khuya hôm nay anh phải về, sáng mai có hội nghị thường kỳ, không thể vắng mặt."

Khuôn mặt nhỏ của Cố Duy Nhất bỗng chốc sụp xuống, nhỏ giọng lầm bầm, "Chẳng bằng anh không đến..."

Ngôn Mộc cúi đầu, "Em nói cái gì?"

Cố Duy Nhất vội vàng lắc đầu, "Đi thôi, trở về."

Ngôn Mộc nhìn bộ dáng thấy vọng của cô trong mắt, đưa tay nắm cầm cô, "Muốn cỡ nào?"

Hai mắt Cố Duy Nhất lóe sáng, "Được không?"

Mặt Ngôn Mộc tối sầm, tay đang nắm lấy cầm cô dùng sức, cúi đầu đối mặt với cô, "Cố Duy Nhất, nhớ, về sau nói chuyện cẩn thận."

Trong mắt Cố Duy Nhất thoáng vẻ tươi cười, đẩy tay anh ra, chạy tới sau lưng anh, dùng sức nhảy lên, hai tay ôm cổ anh.

Ngôn Mộc vững vàng chống cô, chậm rãi đi về phía trước, gió nhẹ nhàng thổi qua, một sợi tóc dài trên trán lướt qua mặt anh, mang theo mùi thơm nhàn nhạt, bàn tay nhỏ bé thay hân vén lên, thoáng hơi lạnh, trong lòng ấm áp, lại có chút ngứa.

Giống như lơ đãng, môi mỏng khẽ mở, "Hôm nay người đưa em hoa là ai?"

"Chào ôi, đừng nói nữa, Điền Húc kia là một tên..." Cố Duy Nhất bật thốt, cuối cùng chỉ số thông minh lại khẩn cấp login, đầu lưỡi quay vòng, đem "Phiền toái" đổi thành "...Người tốt."

"Người tốt?" Hai mắt Ngôn Mộc tối lại, mở cửa xe, đem người nhét vào trong, thắt dây an toàn cho cô, cũng không đứng thẳng, hai tay chống trên ghế ngồi, vây cô ở chính giữa, giọng nói không tốt, "Tốt như thế nào?"

Lưng Cố Duy Nhất dính sát trên ghế ngồi, bộ dáng này của anh sao giống đang ghen vậy?

Con mắt chuyển chuyển, Cố Duy Nhất lấp bắp, "...Chính là người tốt đó, không giết người không phóng hỏa, còn không phải là người tốt sao?" Uyển chuyển một chút, không cần nói hết ra đâu.

Ngôn Mộc híp mắt nhìn cô hồi lâu, cho tới khi sống lưng Cố Duy Nhất cứng ngắc, mới hừ lạnh một tiếng, đứng lên đóng cửa xe. Cố Duy Nhất thở khè, nhú mày, anh đối với cô có phải cũng có chút tâm tư không?

Xe hướng đến bên ngoài đoàn làm phim.

Ngôn Mộc nhìn phía trước, trong đầu nghĩ linh tinh như đi vòng qua Thái bình dương, Cố Duy Nhất, cô gái nhỏ này trong đầu đến cùng nghĩ cái gì? Rõ ràng anh cảm thấy cô đã thông suốt, thế nào lại như tây một búa đông một gậy, khiến anh thật sự không hiểu.

Cố Duy Nhất lặng lẽ liếc anh một cái, bàn tay nhỏ bé sờ trong túi xách, trong lòng như muốn đòi sông lấp biển, đối phó với tính cách Ngôn Mộc, nhất định phải có biện pháp vạn toàn, từng bước từng bước, làm gì chắc đó, để anh không có đường lui.

Đọc theo đường đi hai người đều có tâm tư, không ai nói lời nào.

Đến nơi, Cố Duy Nhất tháo dây an toàn, áp ứng, "Em lên đây." Anh còn chưa đi, cô đã bắt đầu nhớ anh.

Ngôn Mộc nghiêng đầu, khẽ ừ một tiếng, "Anh đưa em lên."

Cố Duy Nhất nghe giọng anh, cảm thấy nước mắt muốn rơi xuống, miệng vênh lên, Cố Duy Nhất, người thật không có tiền đồ.

Không chút do dự mở cửa, Cố Duy Nhất xuống xe, cũng không quay đầu lại, "Không cần đâu, em lên đây, tạm biệt."

Ngôn Mộc nhìn bóng lưng cô, trong mắt hiện nhu tình, khẽ thở dài, khoảng thời gian này công ty gấp rút làm việc chân không chạm đất, vài ngày nghỉ ngơi, lập tức chạy tới nhìn cô, nhưng thời gian ngắn ngủi được mấy giờ, nhiều ngày lại không thể gặp được.

Nổ máy định rời đi, lại thấy bóng dáng kia chạy lại, chân mày Nhất Nhất nhíu lại, chưa kịp phản ứng, Cố Duy Nhất đã thờ hớn hện chạy đến ghé lái, gõ cửa xe, Ngôn Mộc mở cửa, "Sao quay lại?"

Cố Duy Nhất thờ phi phò, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vành mắt cũng có chút hồng, "Em muốn cảm ơn anh giả làm bạn trai em, như vậy Điền Húc kia cũng sẽ không bám theo nữa."

Trong mắt Ngôn Mộc thoáng nổi lên ôn nhu chưa từng có, sau một lúc lông mày nhíu lại, "Anh còn tưởng rằng em thích hần."

Cố Duy Nhất cúi xuống nhìn thẳng anh, trên khuôn mặt tràn đầy đắc ý, "Em thích đàn ông ăn rau thơm."

Mặt Ngôn Mộc tối sầm, dạ dày nhin không được run rẩy, đột nhiên bàn tay mềm mại của Cố Duy Nhất ôm lấy mặt anh, nhẹ nhàng hôn lên trán anh, toàn thân Ngôn Mộc cứng đờ, tay lái tay nắm chặt.

Chỉ như lướt qua, Cố Duy Nhất nghiêng đầu gần bên lỗ tai anh, "Anh, cảm giác bị một cây rau thơm hôn như thế nào?"

"Ngủ ngon." Lần này tâm tình Cố Duy Nhất đặc biệt tốt nói tạm biệt với anh sau đó chạy về khách sạn.

Ngôn Mộc ngồi trên xe, đầu đầu néo mi tâm, một lúc sau nở nụ cười, hiện tại anh không cần vội, sự tình giống như phát triển thuận lợi hơn so với anh nghĩ.

Ngôn Mộc khởi động xe định đi liền thấy Hứa Trạch Dật đứng nơi xa, hần nhìn anh như muốn lại gần nhưng có chút do dự, trên mặt rối rắm.

Ngôn Mộc nhìn chỗ khác, đạp ga lướt qua Hứa Trạch Dật.

Trên xe, Ngôn Mộc cầm điện thoại gọi cho Vương trợ lý, "Tra cho tôi người tên Hứa Trạch Dật."

"Hứa Trạch Dật? Người đang là đại minh tinh sao?"

"Phải."

Hứa Trạch Dật, Trạch Dật, hy vọng là trùng hợp.

*

Sáng sớm hôm sau là cảnh của Hè Tuyết, cho nên Cố Duy Nhất sáng sớm đã tới phòng hoá trang, mới ra khỏi cửa phòng, một bó hoa hồng đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Cố Duy Nhất nhắm hai mắt, cảm thấy hai ngày nay mình xung khắc với hoa hồng, thế nào lại chỗ này chỗ kia đều có.

Đẩy ra bó hoa ra, đằng sau là gương mặt trẻ tuổi tuần lã, Cố Duy Nhất đề phòng lui về sau một bước, "Đây là của Điền Húc?"

Khoé miệng Hứa Trạch Dật giật giật, "...Đây là tôi tặng cho cô."

Cố Duy Nhất hí mắt, "Hứa tiên sinh, anh có biết trên mặt anh viết bốn chữ to là "Tôi có mưu đồ" hay không?"

Hứa Trạch Dật như nghe được trò cười, nhướn mày cười một tiếng, "Cố Duy Nhất, nghe cho kỹ, bắt đầu từ bây giờ, tôi chính thức theo đuổi cô!"

Cố Duy Nhất ghét bỏ nhếch miệng, thật muốn dùng hoa đập lên vẻ mặt hần, "Hứa Trạch Dật, đầu óc anh bị heo đụng rồi."

Hứa Trạch Dật hai ngày nay không quá bình thường, sợ là mắc bệnh lạ.

Đưa tay đẩy hẳn ra, Cố Duy Nhất đi lên phía trước, Hứa Trạch Dật đưa tay ngăn cản lại, nghiêng người dựa trên tường. "Cố Duy Nhất, chẳng lẽ cô thấy cô không xứng với tôi nên không dám tiếp nhận?"

Trời ạ, Cố Duy Nhất học bộ dáng ngày thường của Ngôn Mộc, đề lên mi tâm, người này da mặt phải dày bao nhiêu chứ, Cố Duy Nhất cười hai tiếng. "Đúng vậy, tôi thực không xứng với đại thiếu gia ngài, xin ngài bỏ qua cho."

Hứa Trạch Dật đưa tay vuốt cằm dường như suy nghĩ một chút, "Kỳ thật tôi cảm thấy cô có thể nhận, tôi không để ý cô trào cao, Cố Duy Nhất, cô có thể vui mừng." Hứa Trạch Dật bày ra vẻ mặt ban ân.

Cố Duy Nhất cuối cùng nhìn không được liếc mắt, trí tuệ chậm phát triển như vậy, đến cùng là sống đến bây giờ như thế nào?

Cố Duy Nhất không có tâm tình cùng hắn nhiều lời, vòng qua hắn tiếp tục đi lên phía trước, Hứa Trạch Dật lại kéo cô lại đẩy cô đến trên tường, sau đó một cái tay chống vách tường, thâm tình khấn thiết nhìn cô, "Áp sát tường hôn thì thế nào?"

Nói xong, gương mặt tuấn tú từ từ thấp xuống phóng đại trước mặt Cố Duy Nhất. Cô thở dài, cha nói một cô bé không cần đánh nhau với người khác, nhưng là lần này thật không phải là lỗi của cô.

Giơ chân lên hung hăng giẫm nát bàn chân Hứa Trạch Dật, hắn "a" một tiếng đau khom người xuống, "Cố - Duy - Nhất..." Khuôn mặt Hứa Trạch Dật vặn vẹo ngừng đầu trừng cô, trong mắt phát hỏa, phảng phất muốn giết người.

Cố Duy Nhất ôn hòa cười một tiếng, rút đi bó hoa trong tay hắn "Àm" một tiếng đập vào mặt hắn, Hứa Trạch Dật "ô" một tiếng, bùm mặt ngồi xồm trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Cố Duy Nhất vỗ tay, cúi đầu nhu hòa nói, "Nếu không phải thấy anh hai ngày nay thay tôi giải vây, hiện tại phải che lấy khả năng chính là mệnh căn của anh." Nói xong hừ một tiếng quay đi.

Hứa Trạch Dật sờ mặt bị gai hoa hồng đâm, hít vài hơi khí lạnh, nhe răng nhếch miệng, "Cố - Duy - Nhất..., tôi với cô không đội trời chung..."

Hứa Trạch Dật hé ra khuôn mặt bị hủy dung khắp khiêng đến studio, Tề Nghiêm ngăn người, nhìn một lúc mới đem lời muốn mắng ép trở về, mặt Hứa Trạch Dật không quay được, chỉ có thể quay trước vài cảnh có lưng, khuôn mặt Tề Nghiêm tối sầm, Cố Duy Nhất lại cảm thấy cực kì thoải mái.

Hề Tuyết có trợ lý chiếu cố, cơ bản không cần đến Cố Duy Nhất, Cố Duy Nhất ở studio giúp làm việc vặt, về sau Tề Nghiêm bảo cô giúp đỡ cùng diễn viên đối lời kịch, có đôi khi còn bảo cô hỗ trợ diễn một chút, Cố Duy Nhất thật thích công việc này.

Thời gian nghỉ ngơi, thợ trang điểm dặm lại phấn cho Hề Tuyết, Cố Duy Nhất ngồi bên cạnh.

"Ồ..." Hề Tuyết kinh ngạc lên tiếng.

"Làm sao vậy?" Cố Duy Nhất đang nghiên cứu "ba mươi sáu kế" của Hề Tuyết.

"Hứa Trạch Dật đăng blog bảo ngày mai có tin tức trọng đại muốn tuyên bố, hẳn cả ngày ở đoàn làm phim, cũng không biết hẳn tin tức gì lớn nữa? Trịnh Kinh có nói cậu biết không?" Hề Tuyết đưa điện thoại cho Cố Duy Nhất xem.

Cố Duy Nhất lười nhác liếc qua, hừ nhẹ một tiếng, "Kệ hắn, hiện tại tớ không muốn để tâm chuyện này, hắn làm gì thì làm, hậu quả để Trịnh Kinh chịu đi cho hắn, tớ không làm người trông trẻ."

Bạn đang đọc truyện *Sùng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Buổi tối, Hề Tuyết quay ban đêm nên hai người rất khuya mới ngủ, sáng sớm, Cố Duy Nhất ngủ chưa được ba giờ đã bị một cuộc điện thoại đánh thức, mơ màng nghe máy, đầu bên kia truyền đến tiếng rống của Trịnh Kinh, "Cố Duy Nhất, tôi muốn cô trông chừng Hứa Trạch Dật chứ không bảo các người tạo scandal, cô giải thích xem blog đó đến cùng là thế nào?"

Cố Duy Nhất còn chưa tỉnh, "Blog gì?"

Trịnh Kinh "ầm" một tiếng tắt điện thoại.

Lần này Cố Duy Nhất hoàn toàn thanh tỉnh, mở mắt tiêu hóa lời nói của Trịnh Kinh, cầm điện thoại mở blog.

Mới vừa mở lên đã choáng váng, dưới bài đăng gần nhất của cô có mười mấy vạn bình luận, tin nhắn riêng cũng nhiều vô cùng, Cố Duy Nhất không hiểu mở ra xem thử, mắng cô cũng có, chúc phúc cũng có, cảnh cáo cũng có. Hồi lâu Cố Duy Nhất mới nhớ ra phải tìm hiểu chuyện gì, mở blog Hứa Trạch

Dật, thấy bài đăng bảy giờ sáng này, hai từ đơn giản "My Love", cùng với ảnh chụp hai người ở hành lang ngày hôm qua, hấn đẩy cô vào tường, góc độ chụp ảnh thực sự chuyên nghiệp, vừa nhìn giống như đang hôn.

"Nhất Nhất, Nhất Nhất..." Hề Tuyết bên ngoài đập cửa, Cố Duy Nhất xuống giường đeo dép chạy ra mở cửa phòng, Hề Tuyết suýt ngã vào trong.

Bất chấp bản thân, Hề Tuyết đưa di động, "Nhất Nhất, cậu có thấy..."

"...Blog sao?"

"Là cậu cùng..."

"...Hứa Trạch Dật "

"Rốt cuộc..."

"...Chuyện gì xảy ra vậy?"

Hề Tuyết trừng mắt, "Cố Duy Nhất, cậu có để cho tớ nói xong không?"

Cố Duy Nhất thay đồ, nghiêng răng nghiêng lợi, "Cậu nói đi."

Hề Tuyết, "..."

Hề Tuyết nhảy lên lên giường, vẽ mặt bát quái nhìn cô, "Nhất Nhất, nói mau, cậu và Hứa Trạch Dật đến cùng là xảy ra chuyện gì, cậu và hấn thực sự ở cùng một chỗ? Ban ngày ở trong hành lang, cứ như vậy cúi khó lửa bốc?"

Trong con giận dữ, Cố Duy Nhất trút giận lên đồng quần áo, Hề Tuyết thấy bộ quần áo kia sắp bị Cố Duy Nhất xé rách, theo bản năng lui về sau tránh, chep miệng, Nhất Nhất như vậy có chút dọa người.

Cố Duy Nhất mặc lại quần áo, hít sâu vài hơi, cố làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó ra cửa tìm tên đầu sỏ gây chuyện.

Phòng Hứa Trạch Dật ở ngay tầng này, đối diện phòng Hề Tuyết, Cố Duy Nhất định gõ cửa, cửa phòng đã mở ra, Hứa Trạch Dật đứng bên cửa, vẻ mặt xán lạn, "Em đến rồi."

Cố Duy Nhất nhìn hấn, "Hứa - Trạch - Dật, anh đến cùng muốn làm gì?"

Hứa Trạch Dật tay chống trên tường, nhướn mày nhìn cô, "Tôi đã nói rồi, Tôi muốn theo đuổi em."

Cố Duy Nhất cười lạnh, "Theo đuổi tôi? Lời này của anh là muốn gạt kẻ ngốc sao?"

"Em nói em ngốc?" Hứa Trạch Dật cười.

Cố Duy Nhất không có tâm tình cùng hấn chơi chữ, gương mặt lạnh lùng, "Anh đến cùng có mục đích gì, đại nam nhân, đừng làm ra vẻ cô gái nhỏ khiến người khác xem thường."

Hứa Trạch Dật cũng không đem vẻ trào phúng của Cố Duy Nhất để ở trong lòng, "Cố Duy Nhất, em không cần gây sự với tôi, em có thích tôi hay không là chuyện của em, tôi theo đuổi em hay không là chuyện cả tôi, em có thể không thích tôi nhưng cũng không thể ngăn được hành động của tôi?"

Người này thật sự là nói gì cũng không vào, Cố Duy Nhất giận quá hóa cười, "Được, Hứa Trạch Dật, tôi đúng là không thể ngăn được hành động của anh, nhưng tôi muốn nói với anh một câu, nếu anh dám làm điều gì bất lợi đối với anh tôi, tôi nhất định sẽ khiến anh hối hận." Cô không ngốc, thái độ Hứa Trạch Dật trước sau khác nhau quá rõ ràng, bắt đầu từ lúc gặp Ngôn Mộc, cô từ đầu tới cuối không tin con mắt của đại minh tinh này đối với cô có ý gì, có lẽ hấn muốn lợi dụng cô để có được cái gì đó từ chỗ Ngôn Mộc.

Quả nhiên, nghe cô nói, mặt Hứa Trạch Dật bỗng chốc thay đổi, người cũng đứng thẳng lên, con mắt nhìn chăm chăm vào cô, "Em có ý gì?"

"Anh nói tôi có ý gì?" Cố Duy Nhất nhìn phản ứng của hấn, càng thêm khẳng định chuyện này nhất định cùng Ngôn Mộc có quan hệ.

Hứa Trạch Dật nhìn cô nãy giây, sau đó khôi phục trạng thái vui vẻ, "Hiện tại người dân cả nước đều biết em là bạn gái của tôi, em còn muốn phủ nhận sao?"

Cố Duy Nhất lười cùng tên đầu óc không bình thường nói nhảm, nhưng trong lòng lại chậm rãi tích tụ, dựa vào cái gì một tiểu cô nương chưa yêu đương bao giờ bị hấn sắp đặt? Còn ở lúc cô mới vừa rõ ràng tâm ý bản thân, nhiều người biết chuyện cô cùng Hứa Trạch Dật như thế, cô hết đường chối cãi, cho dù thanh minh thì ai tin? Còn bị mắng thảm như vậy, cô đã chọc tới ai?

Càng nghĩ càng tức, Cố Duy Nhất hung hăng đá vào bắp chân Hứa Trạch Dật sau đó xoay người rời đi, hai ngày liên tiếp Hứa Trạch Dật bị thương ở hai chỗ, khuôn mặt dữ tợn, nhìn bóng lưng Cố Duy Nhất rống to, "Cố Duy Nhất, tôi nói cho em biết, tôi phải theo đuổi em."

Cố Duy Nhất xoay người trong nháy mắt liền thấy ở cuối hành lang, một người cầm máy ảnh chụp hình hai người, Cố Duy Nhất nhú mày, "Anh là ai?"

Hứa Trạch Dật nghe được, nhảy lò cò đi ra, nhìn thấy người nọ, "Làm cái gì đấy?"

Người nọ nghe tiếng nhanh chóng xoay người chạy, Cố Duy Nhất biết nhất định là phóng viên đọc được bài đăng trên blog chạy đến thám thính tin tức.

Hung hăng tròn mắt nhìn Hứa Trạch Dật một cái, Cố Duy Nhất thờ phỉ phò trở lại phòng, cố gắng làm cho mình trấn định lại, không nên tức đến mức đầu óc bất tỉnh, lẫn qua lẫn lại một lúc lâu. Hè Tuyết đã đến studio, hai người vừa đến cửa đã thấy rất nhiều phóng viên, Cố Duy Nhất xám xịt trở về phòng. Nói thế nào Hứa Trạch Dật cũng là đại minh tinh bốn năm ngàn vạn fan, một ít tin tức nhỏ cũng khiến nhiều người chú ý, huống chi là tin lớn công bố chuyện tình cảm như vậy.

Hè Tuyết không thể ở cùng cô, chỉ có thể mang theo trợ lý đi studio trước, để Cố Duy Nhất ở trong phòng trọ ngáy ngốc. Cô đi lại vài vòng cũng trấn định trở lại. Bây giờ nhất định phải liên lạc với Trịnh Kinh, để Hứa Trạch Dật tự mình thanh minh, nói mọi chuyện đều là đùa vui, dù sao cô cũng không phải danh nhân gì cả, sức ảnh hưởng cũng thấp, nói gì cũng không có tác dụng, sẽ bị người ta coi là mượn danh Hứa Trạch Dật nổi tiếng, kỹ nữ tâm cơ. Còn phóng viên vừa rồi chụp ảnh hai người không biết sẽ viết như thế nào, hiện tại cô làm gì cũng không được, trừ phi là chính Hứa Trạch Dật làm.

Gọi điện thoại cho Trịnh Kinh, tâm tình hẳn cũng khá vững vàng, nghe Cố Duy Nhất nói xong, "Tôi đã nghĩ tới biện pháp này, chỉ là tôi gọi điện thoại cho Hứa Trạch Dật, cô cũng biết hẳn là người cố chấp, hẳn không muốn làm, người khác nói gì cũng vô dụng, không bằng đợi chuyện hạ nhiệt, fan quên mất thì ổn rồi. Cô xem, scandal thời gian trước của hẳn và Doãn Huyền Huyền không phải cũng giải quyết xong sao? Hiện tại ai còn nhớ rõ Doãn Huyền Huyền?"

Sắc mặt Cố Duy Nhất biến thành màu đen, "Không giống nhau. Chuyện của Huyền Huyền chính là do Hứa Trạch Dật tự đứng ra thanh minh, lần này là hẳn đăng bài công khai, lực ảnh hưởng có thể giống nhau được sao?"

Trịnh Kinh cười, "Nhất Nhất, tôi thấy Tiểu Dật không tồi, mặt mũi sáng sủa, đối với cô thâm tình, là tình nhân trong mộng của không biết bao nhiêu người, ai cũng muốn gả cho hẳn, cô coi như là nhất được bảo bối rồi!"

Cố Duy Nhất đã hiểu, Trịnh Kinh không có ý định quản chuyện này, hít một hơi thật sâu, Cố Duy Nhất tâm bình khí hòa, "Nếu đã như vậy, không làm phiền anh nữa, nhưng tôi cũng muốn nói cho anh, nhiều người muốn gả cho hẳn, tôi cũng không thấy lạ, chính mình gây chuyện lại liên lụy đến người khác, các người không muốn quản, vậy tự tôi sẽ nghĩ biện pháp. Thầy Trịnh, chuyện này tôi nói cho anh biết trước một tiếng, Hứa Trạch Dật đi đến ngày hôm nay cũng không dễ, nếu có ngày hẳn thân bại danh liệt, đến lúc đó anh và hẳn cũng đừng hối hận."

Cố Duy Nhất nói xong, mặc kệ Trịnh Kinh gọi lập tức tắt máy.

Cố Duy Nhất ngồi trên giường nhủ mảy, vừa rồi giọng điệu cô giống như một trang hảo hán, Trịnh Kinh mặc kệ chuyện này thì cô cũng không thể giống hẳn, coi cô không ra gì mà khi dễ cô. Nhưng cô tuyệt đối không chịu trách nhiệm chuyện này.

Cố Duy Nhất cầm lấy điện thoại xem sự tình phát triển đến mức nào, lại thêm một tin mới xuất hiện "Tiểu thiên vương Hứa Trạch Dật cùng tiểu quản lý ở chung một phòng khách sạn", phía dưới là ảnh cô đi ra từ phòng Hứa Trạch Dật, hẳn mặc áo lót đi theo sau.

Cố Duy Nhất cảm giác như khí huyết sôi trào, cô rất muốn đem lời vừa nói với Trịnh Kinh thực hiện, khiến Hứa Trạch Dật thân bại danh liệt.

Ngay lúc đó, điện thoại vang lên, Cố Duy Nhất tức giận nhìn qua, là Ngôn Mộc.

Cố Duy Nhất cả kinh, giống như có một chậu nước lạnh đập tắt lửa giận trong lòng, không biết có nên nghe hay không. Gây chuyện lớn như vậy, cô cảm thấy mình có lý nhưng lại không thể nói rõ.

Điện thoại vang lên một lúc, ngắt, sau đó lại tiếp tục. Lúc này, Cố Duy Nhất mới nghe máy, lắp bắp, "Dạ, anh..." Chẳng biết tại sao, trong giọng nói mang theo ủy khuất.

Bên kia điện thoại thời gian lâu không lên tiếng, Cố Duy Nhất đột nhiên cảm thấy cực kỳ uất ức, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

"Anh đã gọi điện cho người đến khách sạn đón em, vé máy bay đã đặt xong, lập tức trở về, anh đến sân bay đón em." Thanh âm Ngôn Mộc trầm thấp, giống như ần ần cái gì đó.

"Hả?" Cố Duy Nhất ngẩn ra.

"Thế nào, không muốn về?" Giọng nói Ngôn Mộc mang theo sự lạnh lùng rõ ràng.

"...Không phải là, chỉ là ngoài khách sạn toàn là phóng viên, em không ra được." Thanh âm Cố Duy Nhất có chút bất đắc dĩ.

"Anh đã sắp xếp xong hết, em không cần lo."

"Ừm." Cố Duy Nhất nhỏ giọng đáp.

Lại trầm mặc một lúc lâu, trong điện thoại truyền đến hô hấp của Ngôn Mộc, một hồi lâu sau, giọng nói ôn hòa vang lên, "Không cần lo lắng gì hết, mọi chuyện để anh."

Nghe vậy, Cố Duy Nhất đột nhiên cảm thấy tất cả uất ức đều không cánh mà bay, tâm tình trong nháy mắt tốt lên, ngay cả ánh mặt trời ngoài cửa sổ

cũng mang theo nhiều màu sắc.

Vang dội đáp lời, "Cám ơn anh." Tâm tình cô trầm ổn lại, cảm giác này vô cùng ấm áp, cho dù cách nhau hàng trăm km, cô đều cảm thấy anh ở bên cô, chưa bao giờ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Rất nhanh, người Ngôn Mộc gọi đến đón Cố Duy Nhất từ cửa sau đi, trực tiếp đến sân bay. Dù sao, Cố Duy Nhất cũng không phải người nổi tiếng, lại bị kín mít nên ra khỏi khách sạn cũng không ai biết.

Ra khỏi sân bay đã hơn hai giờ chiều, ngay lập tức thấy Ngôn Mộc đứng đó, dáng người cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng, đứng trong đám người, chỉ chớp mắt đã khiến người ta cảm thấy khí thế bất phàm.

Cố Duy Nhất mím môi đi lên, gương mặt Ngôn Mộc lạnh lùng nhìn cô, không nói một lời, Cố Duy Nhất cúi gằm đến trước mặt anh, đột nhiên bỏ nhào vào lòng anh gào khóc, "Anh...huhu..."

Ngôn Mộc để cho cô ôm, mặt không đổi sắc, cũng không an ủi, đợi đến khi trong lòng không còn âm thanh mới lời cô từ trong lồng ngực ra, bàn tay sờ khuôn mặt non mềm, "Nước mắt đâu?"

Cố Duy Nhất nhú mày, cười, "Giả bộ một chút..."

Ngôn Mộc xoay người rời đi, Cố Duy Nhất theo sau lưng, "Anh..."

Ngôn Mộc bước đi, Cố Duy Nhất không theo kịp bước chân anh, miệng nhỏ vênh lên, dứt khoát cúi đầu ủ rũ, chỉ thấy người phía trước đột nhiên dừng lại, sau đó nghiêm mặt quay lại, cầm tay cô đi tiếp, Cố Duy Nhất lặng lẽ nhìn thoáng qua lớp băng sắp kết trên mặt Ngôn Mộc, lén cười, nhìn thấy anh giờ phút này, giống như chuyện Hứa Trạch Dật không có một chút quan hệ với cô.

Hai người lên xe, Cố Duy Nhất thắt dây an toàn, thuận miệng hỏi, "Anh, sao anh biết em xảy ra chuyện?"

Không nói thì thôi chứ nhắc đến chuyện này, sắc mặt Ngôn Mộc trong nháy mắt đen như đáy nồi, tức giận hừ lạnh, "Cố đại tiểu thư bản lĩnh như vậy, có ai không biết? Ngay cả ông bà cũng nghe tin đang ở nhà đợi em về, em nghĩ xem muốn nói như nào?"

Cố Duy Nhất kinh ngạc há to miệng, "Cái gì, ông bà cũng biết? Vậy chẳng phải là cha mẹ cũng biết à?" Nghĩ đến gương mặt nghiêm túc của cha, không hiểu sao Cố Duy Nhất lại đau đầu.

Cố Duy Nhất trốn sau lưng Ngôn Mộc chậm rãi bước vào nhà, liếc bốn người ngồi phòng khách đang nhìn cô chăm chăm. Cố Duy Nhất cười gượng hai tiếng, tay giữ chặt tà áo Ngôn Mộc. Anh không hề trượng nghĩa mà đẩy tay cô ra, đem cô đến trước mặt mọi người còn mình thì ngồi một chỗ khuất.

Cố Duy Nhất thấy Ngôn Mộc mặc kệ mình, không nghĩ được điều gì, tự giác đứng thẳng, "Ông, bà, cha, mẹ..."

Không có nghiêm khắc trách móc như trong tưởng tượng của cô, ngược lại, ông bà Cố cảm thấy vô cùng hứng thú đối với Hứa Trạch Dật, "Nhất Nhất của chúng ta trưởng thành rồi, đã biết yêu..." Ông Cố đeo cặp kính lão nhìn ảnh chụp hai người trên báo, "Chỉ là, tên này trông có hơi kiêu ngạo..."

"Kiêu căng cái gì! Hiện tại mấy cô gái chẳng phải đều thích như này sao? Bộ dáng thế này tôi cũng thích, tôi cũng từng xem bộ phim nó diễn, diễn rất tốt, lớn lên cũng rất đẹp trai." Bà Cố vui tươi hơn hờ.

"Không phải vậy, ông bà, hai người hiểu lầm rồi, con..."

"Còn ngại à..." Về mặt bà Cố đây chế nhạo.

Cố Duy Nhất, "..."

Cố Duy Nhất vừa ứng phó ông bà, vừa vụng trộm nhìn Ngôn Mộc, chỉ thấy anh cúi đầu nghịch điện thoại, không lâu sau có người gọi đến lập tức đi chỗ khác nghe, căn bản không để ý đến cô.

Mẹ Cố cũng nhìn tờ báo, lặng lẽ kéo ống tay áo cha Cố, nhỏ giọng, "Cái tên Hứa Trạch Dật này..."

Cha Cố nhìn thoáng qua Ngôn Mộc đang nghe điện thoại ở cửa sổ, nhú mày, "Hy vọng là trùng hợp."

Ngôn Mộc nghe điện thoại xong, quay trở lại, "Công ty có chuyện, buổi tối con không về, không cần chờ con." Nói xong cầm áo khoác đi ra ngoài.

Cố Duy Nhất vội đứng dậy định chạy theo, ông Cố đã kéo cô lại, "Nhất Nhất, tiểu tử này tướng mạo đoan chính, hay con dẫn về cho ông nhìn một chút, nếu nhân phẩm được, vậy trở thành cháu rể cũng tốt nha."

Tay Ngôn Mộc cầm chìa khóa xe bồng chốc siết chặt, sắc mặt ngày càng khó coi.

Một đường lái xe tới công ty, toàn bộ bộ phận PR đều ở trong phòng hội nghị, Tô Lương Tần thấy anh lập tức chạy đến, "Gặp rồi?"

Giương mặt Ngôn Mộc lạnh lùng, tức giận đá cái ghế ở hành lang sang một bên, phát ra tiếng "ầm" vang vọng, mọi người trong phòng họp lập tức cúi đầu làm việc của mình.

Tô Lương Tần chắc chắn, "À, xù lông rồi."

Ngôn Mộc không để ý đến hần, ngẩng đầu nhàn nhạt liếc một cái, "Liên lạc được với Khương Gia Kỳ chưa?"

Tô Lương Tần gật đầu, "Được rồi, tớ đang chuẩn bị đến thành phố S tìm cô ấy."

Ngôn Mộc khẽ "ừ" một tiếng, quay đầu nói với trợ lý Vương vài câu, anh ta đáp lời, "Khuya hôm nay mọi người tăng ca, tranh thủ hoàn thành trong đêm."

Ngôn Mộc mở ra macbook, thấy tin tức hôm nay đều là Hứa Trạch Dật và Cố Duy Nhất, đầu đầu lấy tay dè lên mi tâm.

*

Đêm nay Cố Duy Nhất không ngủ được, cảm thấy trời đã sáng, đứng lên kéo màn cửa sổ nhìn trời không chút mây, tâm tình cũng không hề tốt, cầm lấy điện thoại xem chuyện đã phát triển đến mức nào.

Sớm biết rằng Ngôn Mộc sẽ xử lý, nhưng không biết anh lại làm nhanh như vậy, phía dưới blog của cô từ chửi mắng biến thành lời cảm ơn và xin lỗi, đều là "cảm ơn cô giúp Kỳ bảo nhà chúng tôi", "ngại quá, hiểu lầm bà mai nhỏ rồi". Cố Duy Nhất không hiểu, xem một chút mới biết đúng 7h sáng nay, Khương Giai Kỳ đăng bài mới, y hệt như bài của Hứa Trạch Dật hôm trước, my love, cùng với đó là ảnh chụp hôm nọ. Thật ra, trên ảnh, mặt Cố Duy Nhất bị che hơn một nửa, căn bản không nhìn ra, sở dĩ biết là Cố Duy Nhất vì Hứa Trạch Dật có nhắc đến blog của cô, lần này Khương Giai Kỳ cũng vậy nhưng viết cảm ơn cô bà mai nhỏ.

Từ khi Khương Giai Kỳ vào nghề tới nay có rất ít scandal cho nên nếu như là tin của cô ấy và Hứa Trạch Dật vẫn có rất nhiều người xem trọng. Cho nên, dưới blog của Cố Duy chỉ còn cảm ơn và xin lỗi.

Mở tin tức xem, Cố Duy Nhất mới biết được, còn có nhiều trang báo nói về tình yêu của Hứa Trạch Dật và Khương Giai Kỳ, nói họ đã bí mật yêu đương hơn một năm, còn đưa ra nhiều lý do chứng cứ, đạo lý rõ ràng. Nếu Cố Duy Nhất không phải người trong cuộc, có lẽ cô đã cho rằng hai người họ giống như keo sơn vậy.

Quản chúng không phải người trong cuộc, phần lớn đều bị truyền thông dắt mũi, mấy trang báo nổi danh có độ tin cậy cao, được fan tín nhiệm, chỉ cần họ mở miệng nói chuyện sẽ đáng tin đến tám mươi phần trăm, hơn nữa ngôn ngữ trên diễn đàn đầu độc lòng người, chín mươi phần trăm sẽ tin, còn mười phần trăm dư lại kia cũng không làm nên sóng gió gì.

Fan Hứa Trạch Dật và Khương Giai Kỳ cộng lại đã hơn trăm triệu, tin tức tình yêu lần này như động đất của giới giải trí, ai lại đi theo một người không có danh tiếng gì như Cố Duy Nhất.

Cố Duy Nhất chắc chắn, hiệu suất của anh cô thật cao.

Nhưng mà, tâm trí Cố Duy Nhất bỗng chốc trầm xuống, nghĩ đến Ngôn Mộc mặt đỏ lên, anh cô đúng là ngày càng khiến cô thích hơn.

Vừa hay thấy quyền "ba mươi sáu kế" trên bàn, Cố Duy Nhất lắc đầu, ném vào ngăn kéo, còn ba mươi sáu kế gì, đợi cô dùng xong từng chiêu một, anh của cô không biết đã bị ai mang đi rồi, cô không đợi kịp. Hôm nay một Quế Khả Quân, ngày mai một Hứa Trạch Dật, cô khi nào mới có thể quang minh chính đại đây?

Cho nên cứ trực tiếp thôi, tranh thủ trước khi mất mạng.

*

Tô Lương Tần từ phòng Khương Giai Kỳ đi ra, bị Hứa Trạch Dật ngăn ở cửa, hần vốn muốn tìm Khương Giai Kỳ tính sổ, thấy Tô Lương Tần ở đây cũng biết ai là đầu sỏ.

"Các người có ý gì, có biết hay không tôi có thể kiện các người tội phi báng?" Sắc mặt Hứa Trạch Dật không tốt.

Tô Lương Tần hoảng sợ liếc hần một cái, "Tôi còn nghĩ ai lại nhàn rỗi làm chuyện trẻ con này, thì ra là một người trí tuệ kém phát triển?"

"Anh nói ai trí tuệ chậm phát triển?" Hứa Trạch Dật trừng hần.

Tô Lương Tần lười nhác ngáp một cái, "Anh có thể tố cáo Khương Giai Kỳ, vì sao Nhất Nhất nhà bọn tôi không thể tố cáo anh? Anh không chậm phát triển thì à?"

Mặt Hứa Trạch Dật bỗng chốc đen lại, nói không ra lời.

Tô Lương Tần đứng thẳng người, nhàn nhạt liếc hán một cái mang theo cảnh cáo nồng đậm, "Hứa Trạch Dật, tôi nói cho anh biết, đừng tưởng việc đến đây đã xong!"

"Đừng coi thường lửa giận của Ngôn tổng, người này hẹp hòi phúc hắc lại hay ghi thù, anh còn không biết sống chết chạ vào vầy rông, anh đúng là chán sống rồi." Về mặt Tô Lương Tần tràn đầy kính nể.

"Có lòng tốt khuyên anh một câu, nếu không muốn trở thành con thiêu thân trong chuyện này thì tốt nhất không nên làm gì tiếp, nếu không anh sẽ trở thành tiêu bản sống của câu "không làm thì không chết"."

Tô Lương Tần nói xong, giống như bạn tốt vỗ vai hán, đi đến thang máy vừa hay thấy Hề Tuyết lộ khuôn mặt nhỏ xem kịch vui. Chân dài của Tô Lương Tần bước qua, "Đúng lúc cô ở đây, tôi quên đặt phòng rồi, đến phòng cô chọn mất một chút nhé."

Hề Tuyết ngăn ở cửa phòng, "Nam nữ thụ thụ bất thân, không được."

Tô Lương Tần liếc mắt, "Cô bây giờ là bạn gái của tôi, ngủ một giấc cũng hợp tình hợp lý." Nói xong liền ôm cô lên, Hề Tuyết "a" một tiếng, cắn trên cổ hán.

Tô Lương Tần đen mặt cúi đầu nhìn một cái, "Cô cảm tình con chó à?" Vào phòng, vút cô trên giường, nằm đè lên cô, chặn bàn tay đang quơ lung tung hung dữ, "Cô còn không ngoan ngoan, tôi lập tức làm hành vi cảm thú với cô!"

Hề Tuyết ngây người, Tô Lương Tần đã ngồi dậy cời sạch chỉ còn chiếc quần trong sau đó lên giường đắp chăn ngủ.

Hề Tuyết nằm bên kia tròn tròn mắt, nói muốn làm chuyện xấu với cô mà? Tô Lương Tần, anh là tên lừa gạt!

*

Lúc Ngôn Mộc ra khỏi công ty đèn đường đã rực rỡ, hạ cửa sổ xe xuống, thoáng tư gió còn chút hơi lạnh. Ngôn Mộc chậm rãi lái xe đi về nhà riêng, thỉnh thoảng ngo điện thoại. Cô bé này tâm tư thật lớn, một ngày cũng không có chút tin tức, uống công anh uống dầm thiêu chút chết đuối, cô lại ở nhà nhàn nhả thoải mái.

Xe càng đi càng chậm, đằng sau truyền đến tiếng còi, Ngôn Mộc thờ dài, xong, cả đời này của anh nhất định bị cô ăn sạch sành sanh, đánh tay lái, hướng về phía ngoại ô vội đi tới.

Trở lại Cố gia đại trạch, người trong nhà đã nghỉ ngơi, Ngôn Mộc rón rén đến phòng Cố Duy Nhất, đứng đó một lúc lâu mới khẽ mở ra, trong phòng không kéo rèm cửa sổ, ánh trăng có thể chiếu đến trên giường, rất gọn gàng, căn bản là không có người.

Ngôn Mộc nhú mảy, xoay người xuống lầu, vừa vận dụng phải bà Cố đi xuống uống nước, "Bà, Duy Nhất đâu?"

"Nhất Nhất nói về trường học chuẩn bị luận văn tốt nghiệp."

"Chuẩn bị luận văn tốt nghiệp?" Ngôn Mộc nhú mảy, luận văn của cô không phải là đã xong rồi sao?

"Tiểu Mộc, con nói xem có phải nó với đại minh tinh kia hẹn hò thật không?" Về mặt bà Cố bát quái.

Mặt Ngôn Mộc tối sầm, "Bà, con còn có chuyện phải đi, bà nghỉ ngơi sớm chút."

"Trễ thế này, con còn đi đâu?" Bà Cố gọi anh.

"Về công ty, bà mau đi ngủ đi."

Ngôn Mộc ra khỏi Cố gia đại trạch, nhéo mi tâm, lái xe đến trường học của Cố Duy Nhất, đã mười hai giờ đêm, cửa trường học sớm đã đóng, Ngôn Mộc tựa trên xe nhìn về phía ký túc xá, ngón tay thon dài cầm điều thuốc, con mắt khẽ híp, bên tai vang lên lời nói của ông bà Cố hôm nay, hít một hơi thật sâu.

Cố Duy Nhất đã đến tuổi có thể đàm hôn luận gả, năm đó cô vừa xinh ra, là cô bé xấu nhất thế giới, nho nhỏ, nhăn nhăn nhúm nhúm. Khi đó, anh chưa từng nghĩ đến có một ngày mình sẽ vì cô mà nóng ruột nóng gan, tương tự thành bệnh.

Cố Duy Nhất, Duy Nhất, năm đó một nhà thảo luận tên cô, anh nói, nếu đã là con của cha mẹ, không bằng kêu Duy Nhất đi, Cố Duy Nhất, năm đó, thời điểm anh lấy tên này cho cô, cũng không nghĩ đến có một ngày, cô sẽ trở thành vật trân quý nhất, cũng là trân bảo duy nhất của anh.

Khóe miệng Ngôn Mộc thoáng tươi cười, gạt đi tàn thuốc lá, lên xe rời đi.

Về đến nhà, vừa mở cửa phòng, Ngôn Mộc cho là mình vào nhầm hầm rượu, một cổ hương vị nồng nặc đập vào mặt, Ngôn Mộc nhú mảy bật đèn,

nhìn thấy rượu đỏ đã cất giữ vài năm chỉ còn bình không ở trên bàn. Chưa kịp phản ứng đã có một bóng người lao đến chỗ anh, sau đó đụng đầu vào trong ngực anh.

Ngôn Mộc vô ý ôm cô, ánh mắt híp lại, Cố Duy Nhất chỉ mặc đúng một chiếc áo sơ mi đen của anh, chân dài lộ ra ngoài, cổ áo mở rộng, bên trong cái gì cũng không mặc.

Hai tay nắm ở cổ anh, say khướt, "Anh, anh trở lại rồi..."

Không phải cô về trường học sao? Tại sao lại ở chỗ này? Còn uống rượu say...

"Cố Duy Nhất, ai bảo em uống rượu?" Ngôn Mộc ôm cô đến trên ghế sofa, định lấy khăn lau mặt cho cô, ai biết Cố Duy Nhất giữ không chịu buông, dùng sức ôm chặt anh, nhẹ nhàng gọi, "Anh..."

Bởi vì uống rượu, mặt cô đỏ hồng, trên người tản ra mùi sữa tắm thơm ngát cùng hương rượu trộn lẫn như làm cho người ta động tình. Toàn thân Ngôn Mộc có chút hưng hực, đôi mắt cũng không còn tỉnh mạch, nhưng vẫn duy trì tự động đẩy cô ra, thấp giọng quát, "Cố Duy Nhất, em có biết mình đang làm gì không?"

Cố Duy Nhất tròn to hai mắt, tròn vo nhìn anh, "Em làm, đương nhiên em biết rõ, em ở đây, ở đây, dụ dỗ, anh? Chẳng lẽ anh, nhìn, nhìn không ra?"

Trong lòng Ngôn Mộc mắng câu thô tục, con bà nó, anh không thể không có mắt, thế nào lại nhìn không ra cô đang dụ dỗ mình.

Duỗi tay nắm lấy cảm cô, Ngôn Mộc cúi đầu cùng cô đối mặt, "Cố Duy Nhất, biết anh là ai không?"

Cố Duy Nhất lắc đầu tránh tay anh, dùng sức đè trên người anh, Ngôn Mộc không kịp phản ứng, ngã trên sofa, Cố Duy Nhất xoay người ngồi trên người anh, cổ áo bị cô lấn qua lấn lại đã mở rộng ra, một mảnh kiêu diễm, Ngôn Mộc gian nan đảo mắt qua chỗ khác, cảm thấy một ngày nào đó sẽ bị Cố Duy Nhất hành hạ đến chết.

Cố Duy Nhất phịch một tiếng nằm ở trên người anh, thăm dò đi qua, đôi mắt lơ đãng mê ly, "Em đương nhiên biết rõ anh là ai, là ai, anh, anh là anh của em, anh, không, không phải, anh là Ngôn Mộc, Ngôn Mộc, anh không phải anh của em, anh là Ngôn Mộc, Ngôn Mộc..."

Ngôn Mộc bị cô làm cho không thờ nổi, nắm lấy tay cô, tay còn lại chống trên sofa muốn đứng dậy, Cố Duy Nhất lại lấy khí thế rất nhanh nắm chặt lấy chỗ nào đó của anh, đôi mắt mông lung, cười hắc hắc nhìn anh, "Anh, có phản ứng? Chúng ta lên giường đi, như vậy, anh sẽ là của em, cả đời này là của em..."

Cố Duy Nhất nói rõ ràng, cũng không nói lấp, cũng không uốn lười, chỉ là ánh mắt mê ly, không có tiêu cự.

Tay cô vô thức động, sắc mặt Ngôn Mộc ngày càng khó coi, hô hấp dồn dập, con mắt phảng phất như giọt máu.

Cố Duy Nhất thấy anh nửa ngày không có động tĩnh, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong nhào tới hôn lên môi mòng cô nghĩ tới đã lâu, cô cũng chưa hôn ai bao giờ, ở trên môi anh liếm cắn gặm nuốt, một hồi lâu, ngẩng đầu lên có chút ai oán, "Còn không ngon bằng móng heo..."

Miệng nhỏ của cô vênh lên, cánh môi vì hôn mà đỏ tươi dị thường, quần áo nửa cởi, bộ dáng mời nhảm nhấp mê hoặc, cổ họng Ngôn Mộc khẽ nhúc nhích, không nhìn được nữa, kéo cô lại, hôn cô, loại cảm giác mềm mại ấm áp đó vừa làm người ta động tâm vừa hưng phấn.

Ngôn Mộc muốn ôn nhu một chút, nhưng ở trước mặt Cố Duy Nhất điều khiển tự động đột nhiên bắt mắt không còn bóng dáng, trở nên vội vàng cấp bách, muốn càng nhiều, muốn đem cô chiếm thành của riêng mình.

Ôm lấy cô trở mình, đặt cô trên sofa, bàn tay Ngôn Mộc trượt đến sau lưng bóng loáng, lưỡi mạnh mẽ đẩy cánh môi cô, thuận thế tiến vào, dây dưa trên người cô.

Cố Duy Nhất khó nhịn "um" một tiếng, có chút không thoải mái, vặn vẹo thân thể, bàn tay nhỏ đẩy anh ra, "Anh, em mệt, em muốn ngủ..."

Một đầu Ngôn Mộc đầy hắc tuyến, bàn tay vòng qua eo mảnh khảnh ôm cô lên, để cho hai chân cô vòng qua hông mình, ôm cô về phòng ngủ, "Cố Duy Nhất, đốt lửa rồi còn muốn ngủ, em dám ngủ thử xem..."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Lúc Cố Duy Nhất tỉnh lại chỉ thấy đầu đau như muốn nứt ra, cổ họng khô khốc, khẽ xoa huyết thái dương, trở mình, nhìn thấy gương mặt quen thuộc ngủ say bên cạnh, Cố Duy Nhất thấy mình nhất định đã uống nhiều quá, xuất hiện ảo giác.

Dùng sức nhắm mắt lại rồi mở ra, gương mặt tuần tú vẫn ở đó không biến mất.

Vén chăn lên nhìn chính mình, toàn thân không một mảnh vải, trên người xanh tím, thất lưng đau nhức, lặng lẽ liếc mắt sang Ngôn Mộc, những chỗ lộ ra bên ngoài so với cô có khi còn thảm hơn, vết cào còn mang theo tia máu, môi mỏng khô gọi rõ ràng bị cắn rất nhiều.

Cố Duy Nhất hít một hơi khí lạnh, vẫn thấy không đủ tan đi sự khiếp sợ của mình. Không phải, không phải cô đã cưỡng gian anh của mình đấy chứ? Hơn nữa, bộ dáng của hai người, tối hôm trước có bao nhiêu thảm thiết vậy?

Cố Duy Nhất ngồi dậy, dùng sức gõ đầu nhớ tới chuyện phát sinh hôm qua, cô xem xong tin tức, nói dối cha mẹ về trường làm luận văn, sau đó chạy tới đây, dự định cùng anh sống chung một mái nhà, lâu ngày sinh tình, gần quan hưởng lộc, so với "ba mươi sáu kế" không đáng tin kia còn tốt hơn.

Sau khi đến, cô dọn dẹp đồ, ngồi trên sofa xem TV, thấy tình tiết người vợ mặc nội y kêu gọi mê hoặc người chồng, nghĩ rằng phương pháp này không tệ, về sau có thể thử. Tự mình yy nửa ngày, lại đổi sang kênh đang phát quảng cáo rượu đỏ. Trước nay cô không hiểu gì về rượu lập tức muốn thử một chút, lấy chai rượu trong tủ của Ngôn Mộc ra, sau đó, sau đó...

Cố Duy Nhất che mặt, xong rồi, sau đó, sau đó, cô không nhớ, không nhớ tối qua cô đến cùng đã làm gì? Làm cái gì???

Đúng là cô đối với Ngôn Mộc có ý đã lâu nhưng cũng không đến mức say rượu mất lý trí đi?

Cố Duy Nhất vò đầu bứt tai, làm sao bây giờ? Chờ anh tỉnh nên nói như thế nào? Nói cái gì? Không được, trước tiên phải tránh đi đã, hiện tại đầu óc cô không rõ ràng, khó tránh lại phát sinh chuyện gì không trong phạm vi khống chế.

Cố Duy Nhất lấy ga giường bọc quanh người, định chuẩn êm, sau lưng truyền đến giọng nói khàn khàn lười biếng, "Thế nào, ăn sạch sẽ rồi định phải mộng chạy lấy người?"

Toàn thân Cố Duy Nhất cứng đờ, lúng túng xoay người, Ngôn Mộc lười nhác nhìn cô, đầu tóc hơi loạn, vết cắn trên môi khiến người ta cảm thấy miệng lười đắng khô. Cố Duy Nhất theo bản năng liếm cánh môi, tối hôm qua nhất định hai người đã hôn môi nhưng cô lại không nhớ một chút tư vị nào, nghĩ lại cũng thật lố vồn.

Động tác vô thức của Cố Duy Nhất làm mắt Ngôn Mộc tối sầm lại, ho nhẹ một tiếng, "Cố - Duy - Nhất..."

Cô hoàn hồn, thấy ánh mắt không tốt của Ngôn Mộc theo bản năng lui về phía sau né tránh, "Anh, tối qua em uống say..."

Ngôn Mộc ngồi dậy, chân trên người rớt xuống bên hông, đưa tay lấy điều thuốc trên tủ đầu giường, đốt, hít một hơi, nghiêng đầu nhìn cô, "Tối qua anh cũng say, cho nên, Cố Duy Nhất, em nói cho anh biết rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì?"

Cố Duy Nhất há to miệng, "Anh cũng uống say? Em còn muốn anh nói cho em biết chuyện gì xảy ra?"

Ngôn Mộc không lên tiếng, lại hít một hơi khói, Cố Duy Nhất nhìn lồng ngực anh rồi lặng lẽ nhìn móng tay mình, cũng không dài lắm nha, thế nào lại biến anh thành bộ dạng này...

"Anh..." Cố Duy Nhất cẩn thận, "Dù sao cả hai cũng đều không nhớ được, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, được không?"

Ngôn Mộc lạnh lùng nghiêng qua chỗ cô, Cố Duy Nhất bỗng chốc đứng thẳng, ga giường rơi xuống. Ánh mắt Ngôn Mộc u ám, cô nhanh chóng kéo lên trở lại, lúng túng muốn tắt chính mình.

Ngôn Mộc hút thuốc xong, lại lấy ra một điều nữa, không nói chuyện, trong lòng Cố Duy Nhất bồn chồn, bình thường Ngôn Mộc không hút nhiều thuốc, thỉnh thoảng lắm mới hút một điều, hôm nay lại không như vậy, chẳng lẽ là kích thích lớn quá dọa anh ngốc luôn rồi?

Ánh mắt Cố Duy Nhất từ trên mặt anh dần chuyển xuống dưới, từ cái cổ chỉ chút vết hôn đến cơ bụng rồi đến nửa nào đó đang được che đậy. Mặt cô đỏ bừng, miệng lưỡi đắng khô, hai tay nắm chặt, mặc kệ, dù sao cũng đã xảy ra, anh đã là người của cô rồi, bình nứt không sợ vỡ.

Cố Duy Nhất bước lên một bước, quỳ trên giường, hai tay ôm lấy mặt Ngôn Mộc, hít một hơi thật sâu, "Ngôn Mộc, dù sao người cũng là người của bọn tiểu thư rồi, không bằng đi theo ta, ta sẽ đối xử với người thật tốt!"

"So với trước kia tốt hơn nhiều thật nhiều..." Cố Duy Nhất son sắt thề thốt.

Ngôn Mộc nhàn nhạt nhìn cô, ánh mắt không hề có chút rung động, thấy Cố Duy Nhất kinh hoàng lo sợ, một giây sau, môi mỏng khẽ mở, sương mù trước mắt cô tan ra, thanh âm ưu nhã vang lên, "Đề anh suy nghĩ chút.""

Suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút là cái cái quý gì???

"Cố Duy Nhất, ga giường lại rớt." Ngôn Mộc cúi đầu liếc cô một cái, "Phẳng?"

Cố Duy Nhất cúi đầu, "A" một tiếng chui vào chăn, Ngôn Mộc xoay người xuống giường, trần trụi đi tới phòng tắm, Cố Duy Nhất từ phía sau cầm gối đầu ném lên người anh, "Anh mới phẳng."

Ngôn Mộc vào phòng tắm, quay đầu nhìn cô, "Anh phẳng là thật, chẳng lẽ em không thấy?"

Cố Duy Nhất theo bản năng nhìn anh, con mắt không có tự chỗ rơi vào chỗ nào đó, gấp rút che mắt, cái kia, sẽ không dài như cái kim đi? Vụng trộm mở kế tay, cửa phòng tắm đã không có người.

Cố Duy Nhất bọc chăn ở trên giường lăn qua lộn lại, cô và Ngôn Mộc làm chuyện này xong xuôi, đêm tốt đẹp đầu tiên của cô cứ như vậy mà không còn, cô một chút kỷ ức cũng không có. Nhưng mà trong tiểu thuyết đều nói sau đêm đầu tiên, phụ nữ đều đau kinh khủng giống như bị xé rách, hơn nữa đi lại đều không thích hợp, nhưng cô lại cảm thấy chuyện gì cũng không có, trừ trên người có chút xanh tím, giữa hai chân lại không khó chịu, chẳng lẽ thể chất cô khác với người thường, còn tiểu thuyết đều là gạt người?

*

Cố Duy Nhất chậm rì rì rời khỏi giường, Ngôn Mộc đã đã làm xong đồ ăn, thấy Cố Duy Nhất bọc mình chặt chẽ đi ra, nhíu mày.

Cố Duy Nhất ngồi vào trước bàn ăn, nhìn trên bàn có cháo và bánh bao hấp, hít một hơi thật sâu, "Đói chết rồi." Sau đó bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Ngôn Mộc ngồi xuống, uống một ngụm cháo, đụng phải vết thương trên môi, "a" một tiếng, Cố Duy Nhất cắn bánh bao nhìn anh, Ngôn Mộc đưa tay sờ môi mỏng, thản nhiên nói, "Cố Duy Nhất, em xem môi anh có giống như chó gặm không?"

Cố Duy Nhất ghen bánh bao trong cổ, vắt và mới nuốt xuống, nghiêng răng nghiêng lợi, "Có lẽ là vì anh lớn lên giống chó."

Ngôn Mộc ngẩng đầu nhìn cô, Cố Duy Nhất vội cúi đầu toàn tâm toàn ý ăn cơm, Ngôn Mộc muốn nói điều gì đó, điện thoại di động vang lên, lập tức nghe điện thoại, Cố Duy Nhất thờ phào nhẹ nhõm.

"Trịnh Kinh muốn gặp tôi?" Ngôn Mộc cười lạnh.

Vừa nghe Trịnh Kinh, hai mắt Cố Duy Nhất tỏa sáng.

Ngôn Mộc dứt cô ăn một miếng bánh bao, thản nhiên nói, "Nói hấn ta biết, trong thời gian ba ngày phải khiến cho Hứa Trạch Dật công khai yêu đương với Khương Gia Kỳ trên blog của mình, nếu không tự gánh hậu quả."

Ngôn Mộc để điện thoại xuống, Cố Duy Nhất nhai bánh bao, mồm miệng không rõ ràng hỏi, "Không phải đã giải quyết xong rồi sao, sao lại muốn Hứa Trạch Dật thừa nhận nữa?"

Ngôn Mộc trừng cô, anh muốn Hứa Trạch Dật phải bỏ quan hệ với Cố Duy Nhất mà không qua miệng người khác.

Cố Duy Nhất thấy anh không đáp lời, chép miệng, "Anh, anh nghĩ xem em có nên đến Khôi Nguyên không?"

Ngôn Mộc cúi đầu tiếp tục ăn, "Em còn muốn đi không?"

Cố Duy Nhất nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Kỳ thật em nghĩ đến từ chức, nhưng nghĩ lại những ngày này tới đó ngày người không ra hồn cũng có chút không cam lòng."

Ngôn Mộc ăn xong một ngụm cháo, nhìn cô, "Muốn đến thì đến, không muốn đi thì không đi, Cố Duy Nhất, em nhớ kỹ, không ai có thể cưỡng bách em làm cái gì em không muốn, biết không?"

Cố Duy Nhất cắn môi cười đến ngọt ngào, "...Trước kia không biết, bây giờ thì biết rồi."

Ngôn Mộc đứng lên, "Anh đến công ti, thời tiết không tốt, em không nên ra ngoài."

Cố Duy Nhất "Ừ" gật đầu, chân chó đi cầm tây trang, đưa anh tới cửa, Ngôn Mộc đang định mở cửa, Cố Duy Nhất lại kéo lại, "Anh..."

Ngôn Mộc xoay người, Cố Duy Nhất kiễ chân trên cánh môi anh hôn lên, Ngôn Mộc khẽ lùi ra sau, tránh khuôn mặt cô, đuôi tay nắm lấy cầm cô, "Cố Duy Nhất, anh nói là suy nghĩ một chút, không phải đáp ứng em cái gì!"

Cố Duy Nhất nheo mắt nhìn anh, con mắt sáng long lanh, "Anh cũng nói anh không đáp ứng nha. Cho nên đáp án lập lòe nước đôi, em coi như anh đồng ý, anh, Ngôn Mộc, bây giờ là vật sở hữu của em, anh không có quyền cự tuyệt, cũng không thể chống cự."

Cố Duy Nhất cười đến vui vẻ, thơm một cái trên môi Ngôn Mộc, Ngôn Mộc à Ngôn Mộc, anh cho rằng em ngu à, anh bị em ăn sạch sành sanh lại phản ứng trấn định như thế sao? Lão hồ ly này, muốn giả trư ăn thịt hổ, không có cửa đâu, cả cửa sổ cũng không có!

*

Tiền Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất gọi Hề Tuyết, hỏi tình huống cô ấy, Hề Tuyết quay xong rồi, vài ngày nữa cũng sẽ trở lại.

Nói chuyện với Hề Tuyết xong, Cố Duy Nhất nghe điện thoại của chú Thai Linh, hỏi chuyện lần trước cô nói như nào, có muốn thay đổi gì không, Cố Duy Nhất mới nhớ tới đã lâu không có tin tức của Doãn Huyền Huyền, gần đây cô cũng quá hồ đồ, quên mất cả cô ấy.

Gọi cho Doãn Huyền Huyền, lần này rất nhanh đã nghe máy, hai người hẹn nhau trong quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sê Thành Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Cố Duy Nhất bọc mình chặt chẽ, đã là cuối tháng tư mà vẫn đội mũ đeo khẩu trang, còn mặc áo sơ mi cao cổ để che dấu vết.

Đề thấp vành nón vào quán cà phê, Cố Duy Nhất nhìn nhìn, mới hơn chín giờ, trong quán cà phê không có nhiều người, thờ phào nhẹ nhõm, Doãn Huyền Huyền trong một góc gọi cô, Cố Duy Nhất đi qua, Doãn Huyền Huyền cười, "Nhất Nhất, cậu đến rồi."

Cố Duy Nhất dùng tay quạt, "Nóng chết tớ rồi."

Doãn Huyền Huyền đưa ly cà phê đến trước mặt cô, "Tớ vừa gọi cho cậu đồ cậu thích này."

Cố Duy Nhất nói lời cảm ơn, lúc này mới có thời gian quan sát Doãn Huyền Huyền, nửa tháng không gặp, Huyền Huyền giống như đã thay đổi thành một người khác, cô cũng không biết khác chỗ nào nhưng khí chất, cảm giác đều có sự khác biệt lớn.

"Nhất Nhất, chuyện của cậu mấy ngày nay tớ cũng biết, cậu cùng Hứa Trạch Dật kia xảy ra chuyện gì?"

Không nhắc thì thôi chứ nhắc đến lại làm Cố Duy Nhất nóng giận, hận không thể lột da rút gân Hứa Trạch Dật, "Bị hấn đặt bẫy, nhưng mà bây giờ mọi chuyện ổn rồi, cậu không cần lo lắng."

Doãn Huyền Huyền cười cười, "Không có chuyện gì thì tốt, nhưng mà tớ nghĩ chuyện này không đơn giản, hơn nữa trong công ty cũng xôn xao một hồi, Trịnh Kinh không cho Hứa Trạch Dật đi đóng phim hay quảng cáo gì cả, ở trong phòng, mắng cả một buổi trưa."

Cố Duy Nhất nhướn mày, có chút hả hê, "Đáng đời, người như vậy nên xuống vạc dầu nỏ."

Doãn Huyền Huyền bùng lên cà phê uống một ngụm, cười cười, "Nhưng tớ không nghĩ chỗ dựa sau lưng cậu cứng rắn như vậy, nghe nói chuyện đó đều do đoàn quan hệ xã hội chuyên nghiệp giải quyết, ngay cả Trịnh Kinh cũng không thể động vào."

Tay Cố Duy Nhất cứng đờ, khẽ nhấp một ngụm cà phê, quyết định ngắt đầu, "Huyền Huyền, thật ra có một chuyện tớ chưa nói với cậu, tổng giám đốc Thiên Thịnh là anh tớ."

Doãn Huyền Huyền sững sờ một lúc rồi gật đầu, "Tớ cứ cho rằng cậu và Tô Lương Tần có quan hệ gì nhưng lại không nghĩ tới..."

"Xin lỗi, Huyền Huyền, tớ không cố ý gạt cậu..." Cố Duy Nhất nhăn mũi, "Gạt cũng gạt rồi, thế nào cũng là tớ sai, nếu cậu thấy không thoải mái trong lòng thì cứ mắng tớ đi."

Doãn Huyền Huyền lắc đầu, "Cậu cũng không có nghĩa vụ nói với tớ hết mọi chuyện, hôm nay tớ đến là muốn cậu giúp một việc."

"Giúp? Việc gì?" Cố Duy Nhất kinh ngạc, lòng tự trọng của Doãn Huyền Huyền rất cao, chưa bao giờ nhờ người khác làm việc gì, đây cũng là nguyên nhân tại sao những năm nay cô chưa bao giờ quang minh chính đại giúp cô ấy.

Tay Doãn Huyền Huyền có chút khàn trương, "Nhất Nhất, cậu chắc là biết Hàng Dương?"

Cố Duy Nhất cảm thấy hơi quái dị nhưng vẫn gật đầu, Hàng Dương là một đạo diễn mới những năm gần đây, chủ yếu là quay phim cổ trang, phim của hắn có một đặc điểm chính là hình ảnh vô cùng đẹp mắt, diễn viên đều là tuấn nam mỹ nữ trẻ tuổi, một bộ phim dù nội dung không ra gì nhưng chỉ cần dựa vào khuôn mặt cũng có một nhóm fan trung thành lớn, tình hình hai năm qua là thế.

"Anh ấy nói muốn ký hợp đồng với tớ, phát ngôn gì đó cũng đồng ý, chỉ là..."

Cố Duy Nhất hiểu, "Cậu muốn hủy hợp đồng với Khởi Nguyên, sau đó đến studio của hắn?"

Doãn Huyền Huyền nhìn cô một cái, gật đầu.

Cố Duy Nhất nhíu mày, "Huyền Huyền, đoạn phim và phát ngôn gần đây của cậu truyền ra đúng là không tồi, độ nổi tiếng cũng tăng dần, tớ thấy từng bước phát triển như vậy cũng không tồi, sao lại..."

Doãn Huyền Huyền lắc đầu, "Nhất Nhất, nếu theo tiến độ này, sợ rằng phải bốn năm năm sau mới có thể lên, đến lúc đó, tớ còn cái gì? Thanh xuân cũng không còn, cậu cũng biết tình huống của tớ rồi, hiện tại cần rất nhiều tiền, không làm việc thì cũng vô dụng. Tớ biết cậu xem thường tớ nhưng nói trắng ra, tớ muốn đi đường tắt, tớ không muốn mãi ở con đường nhỏ mà mặc kệ đường lớn phía trước được, cậu có hiểu không?"

Cố Duy Nhất nhìn cô ấy, đột nhiên cảm thấy Doãn Huyền Huyền vừa gần gũi lại vừa xa lạ, thật sự cho tới nay cô cũng không biết Huyền Huyền là người như vậy, chỉ là cô ấy chưa từng biểu đạt ra ý muốn của mình, cô cũng làm như không biết. Nghĩ lại, chính cô làm trễ nãi Huyền Huyền, một đại diện gà mờ, cái gì cũng không tốt, để Huyền Huyền đi theo cô, sợ là không tốt.

Trầm mặc trong chốc lát, Cố Duy Nhất ngẩng đầu, "Cậu muốn tớ làm thế nào?"

"Tớ muốn cùng Khởi Nguyên hợp đồng nhưng cậu cũng biết cần bồi thường một khoản lớn, tớ không có tiền, cậu có thể nghĩ biện pháp hay không..." Doãn Huyền Huyền kỳ vọng nhìn cô, "Nhớ lại lúc trước Khởi Nguyên kí hợp đồng với tớ là vì quan hệ của cậu, bọn họ muốn cậu, đem theo tớ là bắt buộc, Nhất Nhất, cảm ơn cậu vì tất cả, tớ có lỗi với cậu..."

Cố Duy Nhất khoát tay, cười khỏ, "Còn nói chuyện này để làm gì."

Nhớ lúc vừa lên đại học, có một ngày cô bị viêm ruột thừa cấp tính, Doãn Huyền Huyền không nói lời nào cũng cô đến phòng y tế trường, chẳng may ở đó không có ai, Doãn Huyền Huyền lại cũng cô ra đến cổng trường mới gọi xe đưa cô đi viện. Trường cô rất lớn, từ ký túc xá đến cổng trường đi xe đạp cũng phải mất hơn hai mươi phút mà Doãn Huyền Huyền cũng cô phải chạy hơn nửa tiếng.

Cố Duy Nhất từ nhỏ đã có rất nhiều người đau, yêu, nhưng cho tới cô chưa từng nghĩ đến sẽ có một người không phải là người nhà đối tốt với cô như vậy.

"Huyền Huyền, thời gian trước cậu nói đi cùng một người bạn hẳn là Hàng Dương phải không?" Cố Duy Nhất nhìn cô.

Doãn Huyền Huyền nhìn cô một hồi lâu, mới chậm rãi gật đầu, "Phải, bây giờ anh ấy là bạn trai tớ."

Cố Duy Nhất sờ tách trà đã lạnh, cười nhẹ, "Vậy Thai Tử Vũ đâu? Cậu xem Thai Tử Vũ là cái gì?"

Doãn Huyền Huyền cúi đầu, cầm lấy cái muỗng vô ý thức khuấy coffee, trong nháy mắt trầm mặc lại.

Mất nửa ngày, Doãn Huyền Huyền mới chậm rãi mở miệng, thanh âm mang theo cô đơn, "Nhất Nhất, tớ kể cho cậu nghe một câu chuyện hài nhé!"

"Một đôi tình nhân đi trên đường gần tiệm Internet, vòng tay của cô bé bị ăn trộm lấy đi, người con trai ngồi xổm hơn mười ngày ở tiệm Internet mới bắt được ăn trộm, cô bé cảm động. Có phải cậu sẽ nghĩ, hai người đó sẽ vẫn hạnh phúc phải không..."

Doãn Huyền Huyền cười tự giễu, "Đó là kết cục của truyện cổ tích, thực ra, cuối cùng cô bé đó chọn yêu người khác, người mua cho cô bé vòng tay mới!"

"Nhất Nhất, đây là thực tế! Những thứ tớ muốn, Thai Tử Vũ không cho được!" Doãn Huyền Huyền ngược mắt nhìn Cố Duy Nhất, trong mắt mang theo hơi nước, "Nhất Nhất, có phải bây giờ cậu hết sức thất vọng với tớ, phải không?"

Cố Duy Nhất cảm thấy trong lòng có chút đè nén, thở một hơi thật dài, "Không nói tới mất hay được, mỗi người có một cuộc sống, mỗi người có một nỗi đau, tớ không trải qua cảm giác của cậu thì không có lập trường chỉ trích cậu!"

Doãn Huyền Huyền cúi đầu không nói lời nào, hai tay nắm chặt, móng tay găm vào da thịt.

"Nhưng mà, Huyền Huyền, dù làm bất cứ chuyện gì cũng phải hiểu rõ xem có đáng giá hay không, có nhiều thứ nếu qua rồi sẽ không bao giờ trở lại được nữa!"

Doãn Huyền Huyền trầm mặc một hồi lâu, ngẩng đầu lên cười khỏ, "Nhất Nhất, tớ không có quyền làm thế, một người ngay cả cơm cũng không kịp ăn, cậu cho rằng cô ấy làm thế nào có thể tỉ mỉ mà chọn xem mình sẽ ăn những gì?"

Cố Duy Nhất nhìn cô, cuối cùng thở dài, "Huyền Huyền, cậu là bạn của tớ, Thai Tử Vũ cũng là bạn của tớ, từ nhỏ Thai Tử Vũ là cùng tớ lớn lên, dù cậu ấy là con trai nhưng tâm tư đơn thuần, nhận thức cái gì rồi thì chín chắn cũng không kéo trở lại được. Trước đây tớ hết sức hi vọng hai người có thể ở cùng một chỗ, nhưng bây giờ tớ mong cậu cách cậu ấy xa một chút, đừng cùng cậu ấy dây dưa không rõ, không cần reo rắc cho cậu ấy hi vọng, cậu hiểu không?"

Doãn Huyền Huyền gật đầu, "Là tớ không xứng với cậu ấy, tớ sẽ đi giải thích."

"Vậy, còn chuyện hợp đồng?"

Cố Duy Nhất thở dài, "Tớ phải suy nghĩ biện pháp một chút, khi nào được sẽ báo cho cậu."

Doãn Huyền Huyền gật đầu, "Được, tớ chờ tin tức của cậu."

*

Trên đường về nhà, Cố Duy Nhất ngồi trên xe bus nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng cảm thấy buồn vô cùng. Thật ra, những chuyện này ở giới giải trí chỉ là chuyện thường tình, Doãn Huyền Huyền cũng không làm gì quá đáng, nhưng trong lòng cô hết sức khó chịu.

Những thời điểm xưa hiện lên trước mắt, khi đó Thai Tử Vũ suốt ngày gây gổ với cô đi theo cậu ấy và Doãn Huyền Huyền làm bóng đèn, hận không thể

đóng gói vứt cô đi thật xa. Doãn Huyền Huyền nói nếu như không mang cô theo, cô ấy sẽ không đồng ý đi chơi với cậu, về mặt Thai Tử Vũ liền ghen khuất, lúc đó, cô sẽ hướng cậu làm mặt quỷ.

Khỏe miệng Cố Duy Nhất thoáng cười khỏ, Thai Tử Vũ yêu một người như vậy lâu năm, quả nhiên rất cực khổ.

Tiếng chuông cắt đứt suy nghĩ của Cố Duy Nhất, là Trịnh Kinh, Cố Duy Nhất nhú mày.

"Cố Duy Nhất, cô lập tức tới công ty, một người xưng là bạn cô đánh Hứa Trạch Dật..."

Cố Duy Nhất ngăn ra, vội vàng xuống xe ở trạm kế sau đó bắt xe về Khôi Nguyên.

Vào phòng làm việc của Trịnh Kinh, hai cái mặt mũi bầm dập ngay đó, Cố Duy Nhất đau đầu đè lên mi tâm, quả nhiên là Thai Tử Vũ.

Vừa nhìn thấy Cố Duy Nhất vào, Thai Tử Vũ đắc ý nhướng mày, "Nhất Nhất, thế nào, tôi thay cậu đánh tên khốn khiếp này một trận, hà giận không?"

Cố Duy Nhất tiến lên bóp cằm cậu một cái, nhìn nhìn rồi dùng sức đè lên chỗ tím xanh trên gò má, "Đau không?"

Thai Tử Vũ "a" một tiếng tay cô ra, trừng mắt, "Cậu không biết nhẹ tay chút à?"

Cố Duy Nhất chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Biết rõ đau còn đánh người?"

"Chắc chắn, Cố Duy Nhất, tôi thật đúng là đã xem thường cô, thì ra đàn ông không chỉ có một, vị này dưới váy cô xếp hàng thứ mấy?" Hứa Trạch Dật sờ vết thương trên miệng cười nhạt, khôi phục bộ dáng ngạo mạn.

"Con mẹ nó, đem miệng lau sạch sẽ chút cho tao..." Thai Tử Vũ đứng lên, muốn đánh lên mặt Hứa Trạch Dật, Hứa Trạch Dật sao lại có thể ngồi yên, hai người lao lên chuẩn bị đánh nhau.

"Đều ngồi xuống cho tôi." Trịnh Kinh hét lớn một tiếng.

"Cố Duy Nhất, nơi này là công ty, không phải là nhà cô, đừng có dung túng bạn của cô đến gây chuyện, dẫn hấn đi."

"Đi? Ai cho hấn đi, mời luật sư đến đây, tôi muốn kiện hấn cố ý đã thương người khác." Hứa Trạch Dật trừng mắt.

"Kiện, có bản lĩnh kiện đi, tao lại sợ mày à?" Bộ dáng Thai Tử Vũ không sợ trời không sợ đất.

Cố Duy Nhất cảm thấy đầu muốn nổ tung, nhỏ giọng nói với Thai Tử Vũ, "Cậu có thể yên tĩnh chút không, hấn có thể kiện cậu, chẳng lẽ cậu muốn ngồi chỗ nào đi ngây ngốc mấy ngày à? Người cũng đánh rồi, trút giận cũng xong, chúng ta đi được không?"

Thai Tử Vũ lắc đầu, "Không đi, nếu đi như vậy chúng tôi không phải là người có khí thế!"

Cố Duy Nhất, "..."

Hiện tại cô thật muốn cạy đầu cậu ra xem bên trong đựng những thứ gì.

Một trợ lý tới bên Trịnh Kinh nói nhỏ, Trịnh Kinh sững sờ, "Cậu nói Ngôn tổng là Ngôn Mộc?" Người trợ lý gật đầu.

Nghe được tên Ngôn Mộc, Thai Tử Vũ bỗng chốc ỉu xiu, kéo Cố Duy Nhất muốn đi, hỏn hển, "Sao cậu lại nói với lão đại?"

Cố Duy Nhất cũng không hiểu sao, "Chưa nói nha, tôi cũng không biết vì sao anh ấy đến."

Không đợi Trịnh Kinh ra ngoài, Ngôn Mộc đã vào, nhìn hai người đứng bên tường, thân nhiên nói, "Hai người các em tính toán thế nào rồi?"

Thai Tử Vũ cùng Cố Duy Nhất ngẩng đầu, liền thấy Ngôn Mộc và Vương trợ lý đi đến, đồng thời nuốt nước miếng một cái.

Trịnh Kinh vội chào đón, "Ngôn tổng, cậu đến cũng không nói trước để tôi chuẩn bị đón tiếp."

Con mắt ở trong phòng quét một lượt, dừng trên mặt Hứa Trạch Dật hai giây, hấn theo bản năng đứng thẳng, tay giữ vạt áo, ánh mắt Ngôn Mộc quay đi, nhìn Trịnh Kinh, khẽ vuốt cằm, "Nghe nói em trai tôi ở chỗ này gây họa, nên muốn đến dẫn người đi, ngại quá, làm phiền Trịnh tiên sinh rồi."

Trịnh Kinh sững sờ nhưng lại hiểu rõ, bởi vì chuyện Cố Duy Nhất và Hứa Trạch Dật, hấn vừa mới tìm thám tử tư đem gia thế Ngôn Mộc điều tra rõ ràng, hôm nay mới ra kết quả, Thai Tử Vũ cùng Cố gia quan hệ cũng đáng được gọi là em của Ngôn Mộc, Trịnh Kinh cười, "Trẻ nhỏ đánh nhau không xem là phiền toái, Ngôn tổng quá lời rồi."

Hứa Trạch Dật nghe lời nói của Ngôn Mộc, con mắt phút chốc trở nên lóe sáng, nhìn Ngôn Mộc với con mắt mang theo chờ mong.

"Nếu không còn chuyện khác, vậy tôi đưa người đi."

"Ngôn tổng nếu đã đến, không bằng cùng nhau ăn một bữa cơm đi, để cho cậu chọn chỗ."

Trịnh Kinh vừa gọi người, Ngôn Mộc đã khoát tay, "Không cần, buổi trưa tôi còn có chuyện, hôm khác đi."

"Theo anh về nhà!" Ngôn Mộc vẫy tay với Cố Duy Nhất và Thai Từ Vũ, trông rất ôn hòa nhưng trên mặt lại không nhìn ra gì cả làm cho Thai Từ Vũ và Cố Duy Nhất phát run trong lòng lại chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau lưng.

Hứa Trạch Dật thấy Ngôn Mộc ra ngoài, đầu bồng chốc cúi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sê Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Ra khỏi Khôi Nguyên, Thai Từ Vũ xoay người chạy, Cố Duy Nhất kéo ống tay áo cậu, nhỏ giọng cảnh cáo, "Cậu thử chạy xem."

Ngôn Mộc xoay người nhìn Thai Từ Vũ, "Có cần đi bệnh viện không?"

Thai Từ Vũ vội khoát tay, "Không cần đâu, không nghiêm trọng đến mức đó."

Ngôn Mộc gật đầu, "Tốt lắm, trưa rồi, mời hai đứa đi ăn cơm."

Thai Từ Vũ theo bản năng nuốt nước miếng một cái, "...Hồng Môn yến sao?"

Ngôn Mộc lại cười, "Vậy cậu có dám hay không?"

Thai Từ Vũ thấy bộ dáng tươi cười của Ngôn Mộc, chỉ cảm thấy mặt trời mọc từ đằng tây, bằng không chính cậu bị Hứa Trạch Dật đánh cho phát ngốc rồi xuất hiện ảo giác.

Đến nhà hàng, gọi thức ăn, Vương trợ lý cầm nước sát trùng đến, Cố Duy Nhất cẩn thận giúp Thai Từ Vũ, cậu suy tư một lúc, cuối cùng quyết định thẳng thắn được khoan hồng, "Đại ca, em sai rồi, em không nên đánh nhau."

Cố Duy Nhất lặng lẽ liếc cậu một cái, thái độ nhận sai, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Ngôn Mộc cúi đầu nhìn thực đơn, không ngẩng đầu, "Sai? Chuyện gì sai? Anh lại thấy cậu được việc đấy." Hứa Trạch Dật này thực sự cần đánh.

Thai Từ Vũ khiếp sợ trao đổi ánh mắt với Cố Duy Nhất mắt, cô lắc đầu ý bảo cũng không biết tại sao.

"Nhìn một chút, ăn cái gì?" Ngôn Mộc đem thực đơn đưa cho Thai Từ Vũ, Thai Từ Vũ vội nhận, cảm thấy cái gì đó không thích hợp.

Thai Từ Vũ gọi món, Vương trợ lý tự nhiên nói với phục vụ một câu, "Tất cả món ăn không cho hành lá và rau thơm, đừng quên."

Nhân viên phục vụ gạt đầu đi ra, Cố Duy Nhất nhìn không được cười ra tiếng, Ngôn Mộc ngồi ở cạnh Cố Duy Nhất, bàn tay lạnh nắm lấy tay cô mang theo ý tứ cảnh cáo, Cố Duy Nhất ngưng cười nhưng không được, gục xuống bàn cười không ngừng, sợ là anh cả đời này cũng không dám ăn hành lá và rau thơm nữa.

Vương trợ lý bị Cố Duy Nhất dọa sợ, nhìn sắc mặt đen kịt của Ngôn Mộc, thông minh cúi thấp đầu xuống.

Thai Từ Vũ không biết rõ chuyện này, chỉ nhìn Cố Duy Nhất cười, đột nhiên nói một câu, "Cố Duy Nhất, dạo này nóng như vậy cậu còn bọc kín thế, xem xem, trên đường người ta ăn mặc mát mẻ như vậy, khó trách đến tuổi này còn chưa có ai ngó tới. Cậu nhìn cậu đi, áo sơ mi bị mặc thành như vậy, thật muốn cởi hết ra vì nóng."

Cố Duy Nhất ngưng cười, lau nước mắt, nhìn về phía Thai Từ Vũ, "Tôi thích đấy, cậu quản được sao?"

Thai Từ Vũ mím môi, "Cố Duy Nhất, đời này trừ khi có người không có mắt, nếu không chắc chắn sẽ không vừa ý cậu."

Cố Duy Nhất nghe vậy, nhìn Thai Từ Vũ rồi quay đầu nhìn Ngôn Mộc, trông thấy mặt anh càng đen, ngăn không được nụ cười, Thai Từ Vũ thở dài, "Có phải đầu óc cậu hôm nay không tốt không, bị nóng thành kẻ ngốc rồi." Nói xong, đứng dậy, cách bàn ăn chạm vào cổ áo Cố Duy Nhất, muốn cởi ra.

Cố Duy Nhất theo bản năng ngửa ra sau, một tay Ngôn Mộc nắm ở eo cô, một tay ngăn Thai Từ Vũ, cảnh cáo nói, "Thai Từ Vũ, chú ý chừng mực."

Thai Từ Vũ gãi gãi đầu, đúng là có chút không phải, nhưng phản ứng của lão đại có vẻ lớn quá, bởi vì Thai Từ Vũ đứng lên, thấy rõ vết cào trong cổ Ngôn Mộc, thuận miệng trêu chọc, "Lão đại, nói mau, tối qua anh chui vào chuồng gà bị gà mổ phải không?"

Cố Duy Nhất phút chốc ngừng cười, một ngụm khí chặt trên cổ họng, không tốt cũng chẳng xấu, Ngôn Mộc néo mi tâm, hiện tại anh vô cùng hối hận vì đã mang theo Thai Từ Vũ đi ăn cơm.

Vương trợ lý lặng lẽ nhìn thoáng qua cổ Ngôn Mộc rồi lại liếc nhìn Cố Duy Nhất đang che kín, cúi đầu thấp hơn.

Cơm nước xong, Ngôn Mộc hỏi Thai Từ Vũ, "Có phải gần đây em đang làm thiết kế công trình đúng không?"

Vốn Cố Duy Nhất đang uống nước trái cây, nghe được lời nói của Ngôn Mộc giật mình nhìn Thai Từ Vũ, hẳn đang làm thiết kế sao? Thế mà cô lại không biết rõ?

Thai Từ Vũ gật đầu, "Làm sao anh biết?"

"Anh có xem qua thiết kế vài cửa hàng của cậu, cũng không tệ lắm, anh hiện có một hạng mục, muốn làm không?"

Thai Từ Vũ khiếp sợ đứng lên, "Anh nói thật?"

Ngôn Mộc nhìn cậu, gật đầu, "Anh đã gạt cậu bao giờ chưa."

Nghe được câu này, không hiểu sao Thai Từ Vũ lại cảm thấy một cổ ác ý. Sao anh có thể nói như vậy, thời điểm lúc 5 tuổi, anh đưa một cái bánh quy có nhân cho cậu, nói ăn rất ngon, cậu cắn một cái lập tức nôn hết ra, bên trong toàn là kem đánh răng của Cố Duy Nhất.

Lúc mười hai tuổi, cậu hẹn một nữ sinh gặp mặt ở cửa sau trường, anh nói cậu biết nữ sinh kia đổi địa điểm, cậu liền đến đó, chờ cậu là cha và thư tình cậu viết cho nữ sinh kia, kết quả là, mộng nở hoa.

Nhiều việc ác như thế không đếm hết được, anh còn mặt không đổi nói chưa từng lừa gạt cậu?

Nhưng cậu cũng biết những chuyện nghiêm túc thế này, lão đại sẽ không lừa cậu, nhưng vẫn có chút không yên lòng, "Lão đại, anh không phải là lấy tình cảm của chúng ta mới giúp em đấy chứ?"

Ngôn Mộc thân nhiên lấy cốc nước trong tay Cố Duy Nhất ra, đẩy qua một cốc nước ấm, "Cậu cảm thấy anh sẽ công tư bất phân? Anh thay cậu hẹn trước người bên hạng mục đó chiều nay gặp mặt."

Thai Từ Vũ hưng phấn nắm chặt tay, vội gọi điện thoại cho cộng sự của mình.

Ngôn Mộc xoay mặt nhìn về phía Cố Duy Nhất, "Em thì sao? Về nhà hay đến công ty chờ anh tan tầm?"

Cố Duy Nhất suy nghĩ một chút, "Em muốn về trường học dọn chút đồ, Huyền Huyền dọn khỏi ký túc xá rồi em cũng không muốn ở đó."

"Cần anh đi cùng không?" Ngôn Mộc cúi đầu nhìn cô.

Cố Duy Nhất lắc đầu, "Không cần, đồ không nhiều lắm."

Ngôn Mộc gật đầu, "Được, thu xếp xong gọi cho anh, anh đi đón em."

Cố Duy Nhất gật đầu, một giây sau, Ngôn Mộc cúi đầu, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi cô.

Thai Từ Vũ vừa nói chuyện điện thoại xong quay lại vừa vặn thấy một màn như vậy, cả kinh đến độ suýt rớt cằm xuống. Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng trợn trừng hai mắt của Thai Từ Vũ, mặt đỏ lên, dù cô chủ động theo đuôi nhưng vẫn là con gái, ngại ngùng chưa hết nói chỉ đến việc bị người khác bắt gặp.

Ngôn Mộc thân nhiên nhìn Thai Từ Vũ một cái, trực tiếp dắt tay Cố Duy Nhất ra ngoài, Thai Từ Vũ cảm thấy hôm nay mình gặp kích thích quá nhiều, bắt lấy tay người bên cạnh, "Vương trợ lý, vừa rồi anh thấy không? Nhìn thấy không? Có phải mắt tôi xây ra vấn đề không? Anh nói chuyện đi..."

Vương trợ lý tỉnh táo bỏ tay cậu ra, "Tôi mà như cậu, sớm đã bị sa thải rồi."

Thai Từ Vũ, "..."

*

Ngôn Mộc để cho Vương trợ lý lái xe đưa Cố Duy Nhất về trường học, sau đó lại cùng Thai Từ Vũ trở về công ty nói chuyện hạng mục.

Ngôn Mộc vừa về tới công ty không lâu, Vương trợ lý cầm một túi văn kiện màu vàng đến, "Tổng giám đốc, đây là kết quả thám tử tư tra được."

Ngôn Mộc thân nhiên nói, "Đề xuống đi."

Vương trợ lý đem túi văn kiện đề xuống, sau đó đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Ngôn Mộc trấn tĩnh lật văn kiện khác trên bàn, toàn bộ, nhưng một chữ cũng không ký, bởi vì một chữ anh cũng không nhìn vào nữa, đem văn kiện trên

bàn đầy ra, ngửa vào lưng ghế, hai tay áo vén lên, trông mắt lạnh như băng nhìn về túi văn kiện màu vàng.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa sổ vốn là bầu trời xanh thẳm trở nên mờ mịt, sợ rằng sắp có một trận mưa to.

Ngôn Mộc đưa tay cầm lấy túi, mở ra, đập vào mắt là tấm ảnh Hứa Trạch Dật ôm một người phụ nữ trung niên cười vui vẻ, đôi mắt anh bỗng trở nên thâm trầm, tay cũng khấn trương.

Cứng ngắt tay đem tất cả đồ bên trong lấy ra nhìn một lần, sắc mặt Ngôn Mộc càng khó coi, ngón tay khẽ cuộn lên, từ trong ngăn kéo lấy ra một điều thuốc, trông mắt sắc bén không rõ tâm tình.

Bên ngoài sắc trời tối dần, đồ mưa tí ta tí tách, trong gạt tàn dần chất đầy tàn thuốc lá, Ngôn Mộc đứng lên, lấy áo khoác mặc vào, cầm chìa khóa xe ra khỏi phòng làm việc.

*

Cố Duy Nhất ở ký túc xá thu dọn đồ đạc, kỳ thật cũng không có nhiều đồ, đều là sách vở và một quyển album, tất cả đều cho vào một túi, gọi cho Ngôn Mộc lại nghe anh nói đã ở dưới.

Cố Duy Nhất nhìn thời tiết bên ngoài, vội cầm lấy đồ, khóa cửa ký túc xá đi xuống, đến dưới lầu, thấy Ngôn Mộc đứng ở trước cửa ký túc xá, bên ngoài mưa, Ngôn Mộc cũng không có ô che, đứng ở đó, toàn thân ướt đẫm, mưa cũng không lớn, có thể thấy được anh đã đứng rất lâu.

Cố Duy Nhất nhú mày, mở ô chạy tới, che cho anh, "Sao lại đứng ở chỗ này? Cũng không mang ô, anh bị ướt à?" Nói xong, đau lòng từ trong túi lấy khăn giấy lau nước mưa trên mặt anh.

Ngôn Mộc cười nhạt một tiếng, cầm lấy túi đồ và chiếc ô trong tay cô, che cho cô, hỏi hột, "Dừng xe trước cổng trường, xuống mới nhớ quên mang ô."

Cố Duy Nhất trừng anh, "Vậy sao không ở trong xe chờ em?"

Ngôn Mộc cười nhạt, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Sợ em nhiều đồ, không cầm được."

Cố Duy Nhất lau sạch sẽ nước mưa trên mặt anh, thanh âm nhẹ nhàng, "Vậy mau đi thôi, trở về thay quần áo, đừng để bị cảm." Anh như vậy làm cho cô cảm thấy xa lạ.

Ngôn Mộc gạt đầu, Cố Duy Nhất khoác tay anh, hai người chậm rãi ra đến cổng, thỉnh thoảng, Cố Duy Nhất liếc anh một cái, mỗi lần Ngôn Mộc bắt gặp ánh mắt cô cũng ôn hòa cười, Cố Duy Nhất có ảo giác, cảm thấy Ngôn Mộc ở đâu đó có điểm không đúng.

Đi ước chừng gần 30 phút mới tới cổng, Ngôn Mộc mở cửa xe cho Cố Duy Nhất vào trước, lại để đồ ra sau mới lên xe, đưa tay buộc dây an toàn cho cô rồi khởi động định lái xe, Cố Duy Nhất bỗng nắm chặt tay anh.

Ngôn Mộc nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt mang theo nghi hoặc, Cố Duy Nhất cầm tay anh tỉ mỉ nhìn, giữa ngón trỏ và ngón giữa có vết bong lớn, giống như bị thuốc lá đốt nhưng anh cũng không hút thuốc thường xuyên mà có hút cũng không thể nào bắt cần như thế được.

Cố Duy Nhất cẩn thận chạm nhẹ một cái, tay Ngôn Mộc run lên, Cố Duy Nhất ngừng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn cô, Cố Duy Nhất đưa tay gạt giọt nước trên tóc anh, mỉm cười, "Anh Ngôn, lái xe đi."

Ngôn Mộc ngẩn người, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, cười cười, sau đó giẫm chân ga, lái xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Về đến nhà đã là bây giờ, Cố Duy Nhất đến phòng tắm lấy khăn lông lớn lau tóc và nước mưa trên đầu Ngôn Mộc, sau đó lại tìm hòm thuốc, lấy băng keo cá nhân cẩn thận dán lên vết thương ở tay anh. Đợi đến lúc cô ngừng đầu lên, Ngôn Mộc đột nhiên ôm cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Anh hôn rất dịu dàng, chỉ nhẹ nhàng chạm vào môi cô, chậm rãi, cẩn thận mút vào mang theo thương tiếc và trân trọng, giống như chỉ cần dùng chút sức lực thì cô sẽ biến mất vậy.

Cố Duy Nhất nhẹ nhàng ôm lấy eo anh, mưa phùn bay trên cửa sổ tạo thành chuỗi trân châu trong suốt, có chỗ có ánh sáng lấp lánh, năm sắc màu ánh sáng lung linh. Hai người cứ như vậy ôm hôn, cảm thụ được cả nhịp đập của đôi phương.

Cho đến khi Cố Duy Nhất đẩy anh ra, nhẹ nhàng nói, "Anh mắc mưa, đi tắm nước nóng đi, em nấu cho anh chút canh gừng, đừng để bị cảm."

Ngôn Mộc nhìn cô một lúc lâu, trong mắt mang theo sự thâm tình mà Cố Duy Nhất chưa từng thấy, cúi đầu hôn lên môi cô, Ngôn Mộc xoa đầu cô, "Em tắm trước đi, để anh đi nấu canh gừng."

Cố Duy Nhất lắc đầu, giọng nói mang theo kiên quyết, "Không, anh mau tắm trước đi." Ngôn Mộc cảm ô nhưng lại che hết cho cô, mưa cũng không lớn, cô không hề ướt một chút nào.

Cố Duy Nhất đẩy Ngôn Mộc vào phòng tắm, tìm đồ ngủ đặt ở cửa, sau đó vào bếp nấu canh gừng cho anh, Cố Duy Nhất thả gừng vào trong nồi, dùng cái thìa khuấy khuấy, ánh mắt liếc qua phòng ngủ Ngôn Mộc, cô biết anh có tâm sự, chỉ là không biết chuyện gì khiến anh để lộ tâm tình ra ngoài như vậy.

Cố Duy Nhất mang canh gừng đã nấu ra, Ngôn Mộc đứng lúc tắm xong, nhìn anh uống xong canh gừng, Cố Duy Nhất lại vào bếp làm cơm tối, Ngôn Mộc tựa ở cửa phòng bếp nhìn cô, trêu chọc, "Sợ là tối nay lại không kịp ăn cơm tối rồi."

Cố Duy Nhất lườm anh một cái, tư thế như một trang hảo hán, "Ngần vạ lần không nên xem thường em, cẩn thận mất mặt đó."

Ngôn Mộc nhướn mày, "Mỗi mắt mong chờ." Bộ dáng như sớm biết kết quả.

Cuối cùng, Cố Duy Nhất nhìn canh trong nồi cháy thành một đồng đen thui lụi, cười xấu hổ, "Anh Ngôn này, thật ra em thấy chúng ta có vẻ thích hợp ăn..."

Ngôn Mộc châm biếm đi qua, "Cố Duy Nhất, em hôn anh một cái, anh nấu cơm cho em."

Cố Duy Nhất đỏ mặt, cảm thấy sao người này tự nhiên không biết xấu hổ như vậy, mặc dù trong lòng cô rất thích, nhưng con gái là phải dè dặt, ngắc đầu, "Bồn tiểu thư có cốt khí, sao có thể vì ăn mà bỏ đi tôn nghiêm của mình được."

Sau đó lại cười, "Nhưng mà, người xưa có nói dân dĩ thực vi thiên*..." Hôn một cái lên môi Ngôn Mộc, "Cho nên, Ngôn tiên sinh, anh có thể đi nấu cơm được rồi." E thẹn xấu hổ đáng mấy đồng, có thể ăn đậu hũ một chút thì ăn, Mạnh Tử cũng nói "Thực sắc tính dã".

*Dân dĩ thực vi thiên: thức ăn là cái quan trọng nhất.

Ngôn Mộc bị cô chọc cười, xoa đầu cô, "Đi tắm rửa đi, tắm xong ra ăn cơm."

Cố Duy Nhất ra khỏi bếp, quay đầu lại nhìn thoáng qua Ngôn Mộc, từ nhỏ cô lớn lên cạnh anh, tâm tình anh biến hóa thế nào cô cũng biết, vừa nãy anh giống như là gượng cười.

Tắm xong, Ngôn Mộc đã nấu chín, hai người ăn cơm, Cố Duy Nhất rửa bát xong cũng đã hơn chín giờ, cô định ngủ ở phòng khách, cũng không mặt dày đến nỗi ngủ chung một phòng với Ngôn Mộc.

Ngôn Mộc từ thư phòng đi ra, ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng nói, "Ngủ cùng anh được không."

Toàn thân Cố Duy Nhất cứng đờ, Ngôn Mộc có lẽ là cảm nhận được, bàn tay xoa lên vành tai cô, bên tai nhẹ nhàng cười, "Chỉ là ngủ cùng, đừng nghĩ nhiều."

Cố Duy Nhất đỏ mặt, nếu đã "Chỉ là cùng nhau ngủ", lại còn trêu chọc cô, tránh cánh tay của anh, Cố Duy Nhất chẳng thềm để ý, "Ai muốn ngủ cùng anh, danh bất chính ngôn bất thuận, em mới không thềm."

Ngôn Mộc kéo cô lại, một tay ngăn chặn sau đó bế cô về phòng, "Cố Duy Nhất, em nói chỗ nào danh bất chính ngôn bất thuận?" Trên người anh bị cô cào nhiều như thế mà vẫn chưa đủ danh chính ngôn thuận?

Ngôn Mộc ném Cố Duy Nhất lên giường, không đợi cô đứng dậy lập tức nằm xuống, cánh tay dài nhấc lên ôm chặt cô vào lòng, bên tai cô thấp giọng nói, "Đừng động, ngủ ngoan cho anh." Sau đó kéo chăn qua đắp, tắt đèn lập tức ngủ.

Trong bóng tối, Cố Duy Nhất mở to hai mắt nhìn trần nhà, bên tai là hô hấp của Ngôn Mộc, Cố Duy Nhất liếc mắt, thật đúng là chỉ ngủ thôi à.

Giống như biết rõ cô nghĩ gì, môi Ngôn Mộc khẽ chạm vào trán cô, thanh âm mang theo chút vui vẻ, "Cố Duy Nhất, đừng nghĩ nhiều nữa."

Cố Duy Nhất vừa nhắm mắt bỗng chốc mở ra, đầu gối di chuyển lên trên bị một bàn tay nắm lấy, thanh âm khàn khàn cảnh cáo bên tai, "Cố Duy Nhất, em mà còn chuyển chân lần nữa, đời này đừng hòng tính phúc."

Cố Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi, giận dữ hừ một tiếng, bình nứt không sợ vỡ, hai tay tìm vị trí thoải mái nhất ôm lấy anh.

Lúc này hai người cũng không náo nữa, chốc lát sau phòng ngủ yên tĩnh trở lại, rèm cửa sổ lộ một khe hở nhỏ, có thể thấy mưa bên ngoài ngày càng lớn, không có xu hướng ngừng lại.

Trong bóng tối, ánh mắt Ngôn Mộc không có một tia buồn ngủ, những chuyện nhiều năm chưa từng nghĩ đến giống như một thước phim hiện lên trước mắt một cách rõ ràng, đứa bé trai đứng bên kia đường nhìn anh, nhắc nhở anh, anh là đứa trẻ không ai muốn, là đứa trẻ bị mẹ vứt bỏ, u ám trong con người ngày càng không che dấu được sự lạnh lùng xa cách.

Một bàn tay mềm mại nắm lấy tay anh, Cố Duy Nhất ở trong lòng anh nhẹ hỏi, "Tay còn đau không?"

Ngôn Mộc ngán ra, giống như chưa thoát ra khỏi đoạn hồi ức kia, Cố Duy Nhất cầm tay anh xoa lên miệng vết thương, giọng nói trong đêm tối mang theo dịu dàng ấm áp, "Sau này đừng bắt cần như thế, em sẽ đau lòng."

Tay cô ấm áp, giọng nói cũng ấm áp khiến cho thân thể đã lạnh như băng của anh ngày càng nóng lên, dùng sức ôm chặt cô, nhẹ nhàng nói, "Được."

*

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Cố Duy Nhất bị nóng đến tỉnh giấc, cảm giác như mình đang ôm một cái lò sưởi, như tỉnh như không đưa tay đẩy Ngôn Mộc, một cái, nóng quá, cách xa em một chút.

Đẩy một cái không được, Cố Duy Nhất mở mắt mờ mịt, "Ngôn Mộc, Ngôn Mộc..."

Không có lời đáp, Cố Duy Nhất dần thanh tỉnh, ngồi dậy, bật đèn đầu giường, chỉ thấy sắc mặt Ngôn Mộc có cái gì đó không đúng, cô đưa tay sờ trán anh, nóng đến vô cùng, lòng mày cô nhíu lại.

Cố Duy Nhất vội lay anh, "Ngôn Mộc, Ngôn Mộc..."

Ngôn Mộc ưm một tiếng, cau mày, vẫn không tỉnh dậy, Cố Duy Nhất thấy anh bất tỉnh, vội xuống giường tìm hòm thuốc, lấy nhiệt kế đo cho anh, 38,5 độ nhiệt độ cao như thế khó trách nóng như vậy.

Cần đi bệnh viện, đi gấp, Cố Duy Nhất vội tìm thuốc hạ sốt dứt cho anh uống, Ngôn Mộc bị lăn qua lăn lại đến tỉnh, "Nhất Nhất, sao vậy?"

"Người anh nóng..." Cố Duy Nhất gấp đến mức sắp khóc, "38,5 độ, anh mau uống thuốc hạ sốt rồi chúng ta đi bệnh viện."

Ngôn Mộc ngồi dậy, vỗ vỗ mặt cô, cười trấn an, "Chỉ sốt một chút không sao cả, uống xong sáng mai đến viện cũng không muộn."

Nói xong lấy viên thuốc trong tay Cố Duy Nhất bỏ vào miệng, cô vội đưa nước cho anh, uống xong, vuốt tóc đã rối, ôm lấy Cố Duy Nhất, "Được rồi, ngủ đi không cần lo cho anh."

Cố Duy Nhất để cho anh nằm xuống, "Anh ngủ trước đi, em đi lấy cái khăn giúp anh giảm nhiệt."

Ngôn Mộc cảm thấy đau đầu nhức óc, không có sức nói chuyện, gật đầu rồi mê man.

Cố Duy Nhất vắt khăn lông đắp lên trán anh, lại dùng một cái khác lau người giúp anh hạ nhiệt, thấy không có gì thay đổi, mặt Ngôn Mộc ngày càng đỏ, Cố Duy Nhất đo lại nhiệt độ vài lần, một lần 38,7 độ lần tiếp 38,9 độ khiến cô lo muốn chết, đã 4h sáng còn không hạ nhiệt phải đi bệnh viện.

Lần này cô gọi anh thế nào cũng không tỉnh, không nghĩ ra cách khác, Cố Duy Nhất gọi cho Vương trợ lý, hẳn ở gần đây rất nhanh sẽ đến.

Chờ Vương trợ lý tới, Cố Duy Nhất tìm quần áo mặc giúp Ngôn Mộc, lúc này anh rung mình kêu lạnh, Cố Duy Nhất vội lấy chăn trùm lên người anh.

Ngôn Mộc bắt đầu nói mê sảng, "Cha...cha..."

"Anh, Ngôn Mộc, anh tỉnh lại chúng ta đến bệnh viện được không?" Cố Duy Nhất đau lòng phát khóc.

"Cha, cha..." Ngôn Mộc không ngừng nói mê, khóe mắt không ngừng chảy nước mắt, hai tay quơ lung tung, giống như đang tìm cái gì.

Cố Duy Nhất vội chạy đi tìm con gấu bông husky nhét vào trong ngực anh, có lần cũng từng như thế này, lúc Ngôn Mộc lên sơ trung cũng bị ốm nặng một lần, trong mơ không tìm được đồ, thì ra là đang tìm con gấu này.

Quả nhiên, Ngôn Mộc ôm lấy nó rồi không ảm ỉ nữa, như tỉnh như không mở mắt, khóe miệng nhếch lên, ôm chặt con gấu bông, "Cha..."

Đó là lần Cố Duy Nhất từng nhìn thấy bộ dáng tươi cười chân thực nhất của Ngôn Mộc, khiến cô vừa giật mình cũng vừa đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Lúc Ngôn Mộc tỉnh lại thấy xung quanh đều trắng xóa, mờ mịt nhìn trần nhà một lúc rồi dần hồi phục tinh thần, biết mình ở trong bệnh viện, đưa mắt nhìn sang thấy Cố Duy Nhất đang tròng mắt ngồi cạnh, cái miệng nhỏ vênh lên, bộ dáng như có thâm cừu đại hận với anh.

"Cố Duy Nhất..." Ngôn Mộc nhẹ gọi tên cô, không biết có phải anh bị bệnh đến mức hồ đồ không, có điều gì đó không đúng lắm? Lúc nam chính tỉnh lại

không phải nữ chính nên nhào vào lòng ôm khóc lóc nói "Cuối cùng anh cũng tỉnh lại, làm em sợ muốn chết" sao?

Cố Duy Nhất hừ một tiếng, đưa tay lên sờ trán anh, không còn nóng như trước, y tá vừa đo nhiệt độ cho anh, đã giảm xuống 38 độ.

Ngôn Mộc đưa tay nắm lấy tay cô, con mắt khế cong, "Thế nào, lo lắng?"

Cố Duy Nhất cúi đầu nhìn anh, sắc mặt anh vẫn có vẻ tái nhợt, đôi môi mỏng không có chút huyết sắc khiến cô cảm thấy đau lòng, ôm lấy anh cẩn lên cổ, "Ngôn Mộc, về sau anh còn làm em sợ như thế, em sẽ không khách khí nữa."

Khóe miệng Ngôn Mộc thoáng cười, bàn tay vén tóc cho cô, "Cố Duy Nhất, em lưu lại dấu vết trên cổ anh để cho người khác nhìn thấy sẽ cho rằng em không bằng cảm thú, làm chuyện như vậy với người bệnh."

Giọng nói anh trầm thấp mang theo khăn khăn do cảm mạo, giống như một loại độc dược trí mạng, mặt Cố Duy Nhất đỏ bừng, vội lui ra sau, nói thầm, "Lưu manh..."

Ngôn Mộc chau mày, ho khan vài tiếng, Cố Duy Nhất vội rót một chén nước ấm, nâng anh lên, "Anh*, uống nước."

(*Anh ở đây là ca ca nha)

Đội uống xong, Ngôn Mộc nắm tay cô, "Cố Duy Nhất, về sau đừng gọi anh là anh nữa..."

Khóe miệng Cố Duy Nhất không nhịn nổi nhếch lên, giả vờ làm bộ đáng ngu ngốc nhìn anh, "Vì sao, anh không thích em gọi anh là anh sao? Nhưng mà em gọi hơn hai mươi năm rồi..."

Ngôn Mộc không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng, trên mặt lúng túng, "Sau này trực tiếp gọi tên, không được phép gọi là anh nữa." Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, quan hệ không giống nhau, mỗi lần cô ngọt ngào gọi "anh" khiến anh cảm thấy mình là cảm thú, sợ sau này thời sắc mầu chột không thể làm gì được.

Cố Duy Nhất kéo gối kê sau lưng anh, chính mình nằm úp sấp trước người anh, nháy mắt nhìn, "Vậy em gọi anh là gì thì tốt nhỉ? Gọi Ngôn Mộc?" Cố Duy Nhất lộ bộ dáng tiểu hồ ly giảo hoạt, "Đương nhiên không được, sao em có thể gọi anh mình bằng tên được, không bằng gọi là Ngôn tiên sinh đi?"

Ngôn Mộc nhíu mày, còn chưa trả lời, khuôn mặt Cố Duy Nhất đã áp vào cạnh mặt anh, bên tai thổi một hơi, âm thanh mềm mại như chảy nước, "Anh không biết là ba chữ Ngôn tiên sinh có vẻ nhã nhặn lại bại hoại cảm thú sao? Ngôn tiên sinh..."

Thanh âm vừa mềm mại vừa quyến rũ, thân thể cô áp ngay trên người anh, khí thổi bên tai ngứa ngáy khiến thân thể anh cứng đờ, giống như có chút phản ứng.

Ngôn Mộc bắt đầu dĩ nhiên mắt, thật sự là tự làm tự chịu, giọng nói vô lực, "Cố Duy Nhất, em có biết khiêu khích một người đang nóng sẽ làm người đó nóng còn nghiêm trọng hơn không?"

Cố Duy Nhất sợ hết hồn, tin là thật, vội đứng dậy sờ trán anh, thấy giống như nóng hơn vừa nãy, mặt cũng đỏ lên, lấy nhiệt kế bên cạnh đo cho anh 38,2 độ, tăng lên so với lúc nãy.

Cố Duy Nhất ảo não, "Anh có chỗ nào không thoải mái, để em gọi bác sĩ đến xem xem thế nào..." Nói xong chạy vội ra ngoài.

Ngôn Mộc cũng không gọi cô quay lại, nhìn thoáng qua nhiệt kế đặt trên bàn, tay đè lên mi tâm, bây giờ chỗ nào cũng không thoải mái, chỉ cần cô không đứng trước mặt lắc qua lắc lại, lát nữa nhiệt độ sẽ tự động hạ thôi.

*

Ngôn Mộc lần này ốm ở viện hai ngày cũng chưa khỏi hẳn, anh muốn xuất viện nhưng Cố Duy Nhất không cho, không có biện pháp khác Ngôn Mộc đành tạm thời ở trong viện, bảo Vương trợ lý đem văn kiện của công ty qua xử lý.

Mấy ngày này Ngôn Mộc đều phải ăn đồ ăn thanh đạm, thức ăn bên ngoài quá nhiều gia vị khiến Cố Duy Nhất không yên tâm nhưng cô cũng không thể làm được đành phải về nói dối mẹ rằng có một người bạn tốt bị bệnh nhập viện, người nhà không ở cạnh, cần ăn đồ ăn thanh đạm, mẹ Cố tâm tư lương thiện đương nhiên cũng không hoài nghi, mỗi ngày đều làm cơm đưa cô mang đi.

Ngôn Mộc ngồi trên giường bệnh xử lý văn kiện, dặn dò Vương trợ lý mọi chuyện, Vương trợ lý thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ, "Đến giờ rồi Ngôn tổng, Có tiêu thư sắp đến."

Ngôn Mộc giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, gạt đầu, "Đem văn kiện thu lại đi."

Vương trợ lý vừa mới đem văn kiện cất kỹ, Cố Duy Nhất mở cửa phòng bệnh, thấy Vương trợ lý đứng ở đầu giường bệnh, vẻ mặt tươi cười xán lạn, "Hai người sao thế?"

Vương trợ lý theo bản năng nuốt nước miếng, "...Tôi xem Ngôn tổng một chút."

Cố Duy Nhất gạt đầu, bày thức ăn lên trên bàn, nhìn quanh phòng bệnh, vẻ mặt buồn bực, "Đến thăm bệnh sao không mang quà? Vương trợ lý, đây

không phải ở nước ngoài, cần phải chú trọng đến lễ tiết Trung Quốc một chút, đúng rồi, ở nước ngoài chẳng lẽ cũng không cần mang đồ đến thăm à? Tôi tưởng đây là đạo lý thế giới đều làm chứ?"

Vương trợ lý, "..."

Cố Duy Nhất múc cháo ra bát đưa cho Ngôn Mộc, nhìn thoáng qua Vương trợ lý còn đứng tại chỗ, "Thật ra, anh đến thăm bệnh thì thăm, không nhất thiết phải đứng gần vậy đâu, ai không biết rõ lại tưởng hai người có quan hệ gì đó."

"Khụ khụ..." Ngôn Mộc bị sặc cháo ở trong cổ, Cố Duy Nhất vội vuốt lưng cho anh, "Anh ăn chậm một chút, bộ dáng này khiến cho em hiểu lầm là nói đúng."

Ngôn Mộc, "..."

Vương trợ lý cảm thấy mình vẫn là nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Chờ Ngôn Mộc com nước xong, Cố Duy Nhất sờ trán anh, vẫn hơi nóng, "Ngủ trước đi, buổi chiều vẫn cần truyền nước."

Ngôn Mộc cảm thấy đầu hơi choáng liền nằm xuống, nắm lấy tay cô, "Em muốn lên ngủ một chút không?"

Cố Duy Nhất trừng mắt, "Anh ngủ trước đi, em đi rửa bát đĩa xong sẽ quay lại."

Ngôn Mộc không nghi ngờ gì, gật đầu, nhắm mắt lại.

Chỉ chốc lát sau khi Ngôn Mộc ngủ say, Cố Duy Nhất hướng tới đầu giường bừa bộn, dám giấu cô xử lý công việc, nghĩ cô không biết gì à.

Cố Duy Nhất nhìn khắp nơi, bước nhẹ chân, tìm mọi góc, phòng bệnh lớn như vậy, thấy một hộp chồng chất văn kiện dưới gầm giường, chẳng trách Vương trợ lý đứng gần giường như vậy, thì ra giấu dưới mí mắt mình.

Lướt qua những văn kiện kia, Cố Duy Nhất cũng không hiểu, đợi Ngôn Mộc tỉnh lại rồi cãi lý với anh, sau đó buộc anh đổ hết đồng này lên đầu anh Lương Tần, cho hắn xử lý. Cố Duy Nhất nghĩ nghĩ, trên mặt tươi cười, chính ra anh Lương Tần vẫn còn có tác dụng.

Cố Duy Nhất sắp xếp văn kiện lại cẩn thận rồi để vào trong hộp, bên trong rơi ra một chiếc túi vàng, cô phát hiện chữ ký của anh Lương Tần, chắc cái này do hắn đưa tới. Không khỏi nghĩ tới lần hắn gửi video kia cho Ngôn Mộc, nhìn lại túi văn kiện, cảm giác không phải thứ gì tốt, lập tức mò ra. Quả nhiên, bên trong toàn là ảnh chụp. Trong lòng Cố Duy Nhất thầm mắng Tô Lương Tần, nhìn đồng ảnh, lông mày nhíu lại, tại sao toàn là ảnh Hứa Trạch Dật, còn có một người phụ nữ trung niên rất đẹp, có vẻ là mẹ hắn. Cô thấy người phụ nữ này rất quen mặt, như đã gặp ở nơi nào đó.

Anh cô tại sao lại có ảnh Hứa Trạch Dật? Lật văn kiện ra xem, trên mặt Cố Duy Nhất toàn vẻ khiếp sợ, bên trong còn có một tờ giám định ADN, trên đó viết tên Hứa Trạch Dật và người phụ nữ tên Lâm Tây, là quan hệ mẹ con.

Cố Duy Nhất cũng nhìn ra, đây là một phần báo cáo của thám tử tư, nếu vì chuyện của cô còn có thể hiểu được nhưng tại sao phải điều tra quan hệ của Hứa Trạch Dật với người phụ nữ này?

Cố Duy Nhất nhìn chằm chằm ảnh chụp, cảm giác là lạ ở chỗ nào, Cố Duy Nhất nghĩ không thông, nhìn về phía Ngôn Mộc đang ngủ say, ánh nắng chiếu trên mặt anh khiến khuôn mặt tuấn lãng tinh xảo có thêm phần nhu hòa, Cố Duy Nhất thấy gương mặt này nhìn mãi không chán, thậm chí càng nhìn càng thích, nhất là đôi môi mỏng kia khiến cho sức chống cự của cô càng ngày càng thấp.

Nhìn một chút, trong lòng Cố Duy Nhất đột nhiên cá kình, cô đã hiểu cảm giác lạ kia từ đâu ra, Ngôn Mộc với người phụ nữ trong hình kia, càng nhìn càng giống, chẳng lẽ anh cô và người phụ nữ này...

Cố Duy Nhất bị cái ý nghĩ này làm cho sợ hết hồn, thật ra cô cũng không hiểu rõ thân thể Ngôn Mộc, trước đây từng nghe nói vài câu, nhưng chỉ nói về cha ruột anh, cũng chưa có ai đề cập đến mẹ anh. Cố Duy Nhất cũng chưa từng gặp mặt mẹ Ngôn Mộc, cô còn tưởng rằng mẹ anh sớm đã không còn, nhưng bây giờ xem ra chuyện không phải như vậy.

Nghĩ tới hành vi không bình thường của Hứa Trạch Dật khi nhìn thấy Ngôn Mộc cùng với những chuyện hắn làm với mình, Cố Duy Nhất ngày càng cảm thấy suy nghĩ của cô có độ tin cậy rất lớn.

*

Lúc Ngôn Mộc tỉnh lại, thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ phóng đại trước mặt khiến anh phát sợ, tức giận trừng mắt, "Cậu làm cái gì ở đây?"

Tô Lương Tần cười tủm tỉm, "Nhất Nhất nhà cậu có chuyện cần ra ngoài, gọi tôi đến đây trông chừng một tác cũng không được rồi."

"Đi ra ngoài? Đi đâu?" Ngôn Mộc nhíu mày, Cố Duy Nhất hận không thể một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ ở trong bệnh viện, thế nào lại ra ngoài rồi.

Tô Lương Tần nhún vai, "Tớ biết sao được? Nhưng mà tớ nghe thấy cô ấy gọi điện thoại cho Thái Tử Vũ, nói muốn tìm chú Thái, nghe nói chú Thái gần đây muốn làm tuyên truyền quảng cáo game, sợ là vì thế."

Ngôn Mộc gật đầu, vẫn cảm thấy ở đầu không đúng, hôm qua, cô còn nói với anh chuyện Doãn Huyền Huyền muốn hủy hợp đồng với Khởi Nguyên, sao hôm nay lại đi giúp cô ta nhận kịch bản rồi?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sê Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Từ trong nhà hàng ra ngoài đã hơn chín giờ tối, Cố Duy Nhất cùng lái xe nhà họ Thai đỡ Thai Tử Vũ và cha cậu ra ngoài, nhét họ vào trong xe.

"Cố tiểu thư, để tôi đưa cô về." Lái xe nói với Cố Duy Nhất.

"Không cần, tôi gọi xe đến bệnh viện được rồi." Cố Duy Nhất miễn cưỡng cười.

Tiền chú Thai và Thai Tử Vũ đi, Cố Duy Nhất cảm thấy khí lực xung quanh như được buông lỏng. Cuối tháng tư mang theo chút gió và hương hoa còn sót lại của mùa xuân, đường phố đông đúc người qua kẻ lại. Cố Duy Nhất đứng đó, giống như xem một bộ phim điện ảnh, thấy vô cùng hối hoàng.

Hiểu rõ thân thế Ngôn Mộc, trừ cha mẹ, cô chỉ nghĩ đến chú Thai. Cô không dám hỏi cha mẹ, không muốn họ lo lắng, vậy nên cô tìm chú Thai, làm chú ấy uống quá chén, quả nhiên, chú đã nói.

Thì ra Ngôn Mộc là bị chính mẹ anh vứt bỏ, sau khi cha đi, mẹ muốn tái hôn lập tức bỏ rơi anh.

Bỏ rơi, Cố Duy Nhất cảm thấy trong lòng như nổi lửa, anh của cô là bị vứt bỏ, người cô yêu thương che chở như vậy lại bị vứt bỏ, trên đời này sao lại có người có thể vứt bỏ chính con của mình chứ.

Cố Duy Nhất không biết mình trở về bệnh viện thế nào, đứng bên dưới, cô vẫn còn cảm giác không thể tiếp thu được, buổi tối hôm trước, giọng nói Ngôn Mộc gọi "cha" yếu ớt bên tai giống như một cây đao cắt từng vết vào tim cô, khiến toàn thân run rẩy.

Khó trách mấy ngày này cảm xúc của anh không đúng, dù ở trước mặt cô che giấu rất tốt, nhưng cô hiểu anh, trong mắt anh thỉnh thoảng lộ vẻ cô đơn, cô không nói không phải không biết.

Từ nhỏ, cô biết anh và những đứa trẻ khác không giống nhau, anh không có mẹ, lại không cùng họ với cha cô, tính cách anh cao ngạo, khinh thường làm bạn với người khác. Nhưng anh xuất sắc như vậy, tới đâu cũng có người chú ý nên bị người ta ghen ghét, mỗi lần có người gọi anh là "đứa con hoang không ai cần", "có cha sinh không có cha dưỡng", cô đều nhìn thấy trong mắt anh cái lạnh lùng, lạnh đến mức làm cô đau lòng.

Ngôn Mộc giống như một con nhím, đem mình bọc sắt sao, không cho phép người khác lại gần, cũng không đến gần người khác. Nhưng anh lại cho cô gần mình, trước đây cô muốn nhổ hết những cây gai ở vò ngoài của anh, cho nên lúc nào cô cũng bảo vệ anh ở sau, mặc dù một chút tác dụng cũng không có.

Cô cho rằng đó đều là những chuyện cũ sớm đã qua, nhưng hiện tại lại phát hiện, tổn thương giống như cây cỏ dại, ta tin rằng mình đã nhổ sạch nó nhưng vào thời điểm ta không nhìn thấy, chỉ là một con gió xuân nhỏ, nó lại không kiêng nể mọc lên.

Cố Duy Nhất cố gắng làm cho mình trấn tĩnh lại, không ngừng đi lại ở dưới, mượn gió đêm thổi tan suy nghĩ trong đầu, không thể để cho Ngôn Mộc phát hiện mình không thích hợp.

Cô hít sâu, muốn đem lửa giận trong lòng chìm xuống lại nhìn thấy một người làm mình nổi trận lôi đình. Hé mắt, Cố Duy Nhất cho rằng nhìn nhầm, người nọ đội mũ đeo khẩu trang từ trong bệnh viện đi ra, dù không rõ lắm nhưng cặp mắt kia, Cố Duy Nhất nhận ra, không phải Hứa Trạch Dật thì là ai.

Hứa Trạch Dật cũng thấy cô, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, định chạy, Cố Duy Nhất bước nhanh vài bước, chặn trước người hắn, chặn đường.

"Anh ở đây làm gì?" Cố Duy Nhất mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Hứa Trạch Dật không được tự nhiên, "Bệnh viện không phải nhà cô mở, dựa vào cái gì mà tôi không thể ở đây?"

"Phải không?" Cố Duy Nhất cười lạnh, "Xin hỏi đại thiếu gia ngài bị bệnh gì? Bên cạnh một trợ lý cũng không có đến đây xem bệnh? Chẳng lẽ mắc bệnh khó nói? Hay là bệnh lương tâm bị chó cắn?"

Sắc mặt Hứa Trạch Dật khó coi, "Cố Duy Nhất, nể mặt cô là nữ, tôi không so đo với cô, đừng được nước lấn tới, nhẫn nại của tôi có hạn."

"Được nước lấn tới?" Cố Duy Nhất khinh thường cười lạnh. "Tôi được nước lấn tới? Tôi còn có thể hơn thế cơ, anh nghĩ xem?" Cố Duy Nhất thấy không thể nuốt trôi con tức, anh cô dạo này đột nhiên bất thường là vì cái gì, đêm nào cũng mất ngủ đến sáng là vì cái gì, mắc mưa đến phát sốt là vì cái gì? Còn không phải do Hứa Trạch Dật hắt hủi sao, hắt hủi mọi thủ đoạn để tiếp cận cô, muốn đến gần Ngôn Mộc, mẹ hắt hủi làm hại Ngôn Mộc một lần còn chưa đủ sao? Nhiều năm như vậy sao vẫn không buông tha lại còn vạch trần vết sẹo của anh?

"Cô có ý gì? Cố Duy Nhất, tôi hôm nay không muốn gây gổ với cô, đừng cố tình gây sự." Hứa Trạch Dật thấy Cố Duy Nhất chắc là điên rồi.

"Không muốn gây gổ?" Cố Duy Nhất nhếch miệng cười, tay để thái dương, cô cảm thấy đầu mình đau đến chết mất, "Anh không gây gổ với tôi, Hứa Trạch Dật, tôi đã cảnh cáo anh không được lại gần anh của tôi, anh dám làm tổn thương đến anh ấy tôi sẽ không tha cho anh, anh coi lời nói của tôi như gió thoảng bên tai sao? Anh có tư cách gì mà làm loạn cuộc sống của tôi, mẹ anh làm tổn thương anh tôi một lần là quá đủ rồi, có phải chê anh tôi sống quá tốt nên muốn đâm một dao nữa phải không?"

Hứa Trạch Dật sững sờ, trong mắt không thể tin, "Cô, cô có ý gì?"

"Tôi có ý gì?" Hai tay Cố Duy Nhất nắm chặt, con mắt hùng hục lửa giận, thanh âm dâng cao, "Tôi có ý gì chẳng lẽ anh không biết, anh tỏ vẻ ngây thơ làm gì, còn hỏi tôi có ý gì, đồ hèn nhất dám làm không dám nhận."

"Cô, cô cũng biết?" Giọng nói Hứa Trạch Dật thấp xuống, bên nhon xung quanh hạ bớt.

"Thế nào, chẳng lẽ chuyện anh không biết, còn không muốn người khác biết?" Cố Duy Nhất hít một hơi, "Hứa Trạch Dật, tôi cảnh cáo anh lần nữa, cách xa anh tôi một chút..."

"Đó là anh tôi, tôi muốn gặp thì gặp, dựa vào cái gì cô cấm tôi?" Hứa Trạch Dật dứt khoát.

"Anh của anh?" Cố Duy Nhất đang kiểm chế lửa giận nhưng vì câu nói này mà bùng cháy, ai cũng không ngăn được, "Đó không phải anh của anh, từ ngày mẹ anh bán anh ấy, anh ấy cùng với nhà anh, cùng người mẹ đó không có quan hệ, Hứa Trạch Dật, anh nghe cho rõ, là mẹ anh bán anh ấy, bán, năm mười vạn lập tức bán..."

Nước mắt Cố Duy Nhất chảy xuống, khàn cả giọng, "Cả một nhà các người đều vì tư lợi, nếu đã không cần anh ấy, vì sao lại đến làm tổn thương anh ấy? Anh ấy bây giờ rất tốt, không cần mẹ, không cần em trai, anh đến chỉ khiến anh ấy thương tâm, khiến anh ấy khổ sở, thống khổ..."

"Người tôi thích, người tôi che chở bảo vệ, dựa vào cái gì mà mấy người dám đối xử như vậy, dựa vào cái gì..." Cố Duy Nhất như hét lên, cả người run rẩy, khóc đến mức không thể thở nổi.

Hứa Trạch Dật bị Cố Duy Nhất hù dọa, không dám nói lời nào, người xung quanh khuyên bảo, "Cậu trai trẻ, đừng chọc bạn gái cậu tức giận..."

"Đúng vậy, có chuyện gì trở về nói, đừng có làm náo loạn ở đây..."

"Này cậu, tiểu cô nương nói một chút là tốt rồi..."

Hứa Trạch Dật đứng ở đó không nhúc nhích, trong đầu đều là câu nói của Cố Duy Nhất, "Là mẹ anh bán anh ấy...năm mười vạn..."

Cố Duy Nhất lui về phía sau một bước, đôi mắt đầm lệ mông lung trùng mắt hấn, hàm răng cắn chặt môi dưới, tay giơ lên, giơ đến giữa không trung, không chế không nổi xúc động muốn đánh hấn, cả đời này, lần đầu tiên cô không khống chế nổi mình, không kịp suy nghĩ, chỉ biết trước mắt là người xúc phạm người mình yêu nhất.

Mắt thấy cái tát kia rơi xuống, Hứa Trạch Dật đứng yên, sững sờ nhìn cô.

Sau một giây, tay Cố Duy Nhất được một bàn tay lạnh nhẹ nhàng nắm lấy, sau đó rơi vào cái ôm ấm áp quen thuộc. Cố Duy Nhất ngẩng đầu, gò má tuần lẳng quen thuộc, bàn tay chạm lên mặt cô, thay cô lau hết nước mắt, thế nào mãi cũng không sạch.

"...Anh, sao anh lại xuống đây?" Cố Duy Nhất nghẹn ngào hỏi anh, trong mắt sợ hãi, sợ anh nghe được những lời nói vừa rồi sẽ khiến anh nhớ lại những chuyện không vui.

Ngôn Mộc dịu dàng nhìn cô, "Em chưa về, gọi điện thì tắt máy, anh không yên tâm muốn ra ngoài đón em."

Cố Duy Nhất thút thít, bởi vì khóc một lúc lâu trong người thiếu dưỡng khí có chút choáng váng, ôm lấy eo anh.

"Chúng ta lên đi." Ngôn Mộc cho rằng cô lau nước mắt, bắt đầu đi thờ dài, "Có thể nín khóc không, mắt sẽ đau."

Cố Duy Nhất lại nức một cái, lắc lắc đầu, "Không, không nín được."

Ngôn Mộc thương yêu xoa đầu cô, ôm lấy vai quay vào trong viện, cũng không nhìn Hứa Trạch Dật một cái, hấn hoàn hồn, bước lên một bước, "Nói..."

Một đôi tay vỗ vai hấn, "Đừng gọi nữa, cậu ấy sẽ không để ý đâu."

Hứa Trạch Dật xoay người lại, Tô Lương Tần cười tà, chặc chặc lắc đầu, "Bảo cậu đừng tìm đường chết lại không nghe, cứ muốn lật thuyền."

*

Trở lại phòng bệnh, Cố Duy Nhất ngồi trên giường bệnh nước mắt nước mũi rơi xuống, thỉnh thoảng dùng giấy khăn lau, Ngôn Mộc bắt lấy tay cô không để cho cô lau, dùng khăn tay thấm qua nước ấm cẩn thận lau làn da non mịn. Bởi vì khóc quá nhiều, khóe mắt đỏ hết lên, nhân trung dưới mũi cũng có

tình trạng sắp rách da."

Sao lại ngừng cũng không được thế này. Ngón Mộc bắt đầu đi, ngồi bên cạnh cô, cúi đầu đối mặt, "Cố Duy Nhất, đừng khóc, nhìn em thế này, anh..."
Rất đau lòng.

Cố Duy Nhất nức nở, đứt quãng nói ra, "Em cũng vậy, không, không muốn khóc, chỉ là, vừa nãy, khóc, khóc quá nhiều, nhất thời, không ngăn được, anh đừng, đừng quản em, một lát nữa, lát nữa là tốt rồi." Nói xong lại cầm giấy lau nước mũi.

Trong mắt Ngón Mộc mang theo nhu tình, hai tay ôm lấy mặt cô, giọng nói khàn khàn, "Cố Duy Nhất, có muốn hôn anh không?"

Cố Duy Nhất thút thít, đôi mắt đầm lệ mờ mờ, "Muốn, nhưng mà, em còn đang khóc..."

Ngón Mộc nhìn không được cúi đầu cười, môi mỏng hôn lên mắt cô, nhẹ nhàng thương tiếc hôn khô nước mắt, sau đó đến gò má, cho đến khi dán lên đôi môi mềm của cô, Cố Duy Nhất vẫn trong trạng thái cứng ngắc, quên mất đang khóc, chỉ thấy anh hôm nay thật dịu dàng, dịu dàng khiến tim cô tan chảy.

Lưỡi nhẹ nhàng đẩy cánh môi cô, thuận theo hàm răng đi vào bên trong dây dưa, lưỡi cô truyền đến cảm giác nhàn nhạt, đó là nước mắt của cô, hô hấp đột nhiên gấp hơn, bàn tay ôm lấy lưng anh, đáp lại.

Ngón Mộc đột nhiên buông cô ra, trong mắt Cố Duy Nhất mờ mịt, đáy mắt Ngón Mộc tối sầm lại, Cố Duy Nhất bừng tỉnh nhìn anh, Ngón Mộc sờ mặt cô, "Lần sau lại tiếp tục, em khóc lợi hại như vậy, đầu có đau không?"

Vừa rồi Cố Duy Nhất bị sắc đẹp mê hoặc còn không biết, hiện tại anh vừa nói lập tức thấy đầu mình đau như bị mất đi một dây thần kinh, đau như muốn té xỉu.

Ngón Mộc ôm cô lên giường, đắp chăn, "Ngủ một giấc cho ngon, có chuyện gì, ngày mai chúng ta nói sau."

Cố Duy Nhất gật đầu, bàn tay nhỏ bé sờ lên trán anh, "Còn nóng không?"

Ngón Mộc lắc đầu, "Không nóng, bác sĩ nói ngày mai sẽ có thể xuất viện."

Lúc này Cố Duy Nhất mới an tâm nhắm mắt, Ngón Mộc cẩn thận dùng khăn lông giúp cô lau mặt và tay chân sạch sẽ mới cởi giày lên giường.

Trong phòng chỉ có một giường bệnh, anh cẩn thận ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, cảm nhận được hô hấp vững vàng của người trong ngực. Bàn tay vén tóc trên trán cô ra, vết sẹo nhỏ vẫn ở đó, vẫn giống như năm đó, không thay đổi, không nhỏ đi, sợ là cả đời cũng không xóa được.

Cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, Cố Duy Nhất "ừm" một tiếng nhưng không tỉnh, rất lâu rồi anh luôn tự hỏi có phải ông trời đối với anh rất công bằng hay không, ông mang đi người cha anh sùng bái nhất, nhưng lại mang đến cho anh một mái ấm gia đình. Rất nhiều đêm, nhìn lên bầu trời, anh cũng không tìm được đáp án.

Nhưng lúc này nhìn người trong ngực, anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Mặc kệ ông trời như thế nào, có công bằng hay không, người cũng đã mang Cố Duy Nhất đến bên cạnh anh, cô gái bé nhỏ thân thể gầy yếu từng che chắn trước mặt anh, mọi thứ đều không quan trọng, trong lòng anh chỉ có cô mà thôi.

Cô nói, người cô thích, người cô chờ bảo vệ như vậy, dựa vào cái gì mà người khác dám đối xử với anh không tốt.

Đúng vậy, nói cách khác, thân là vật sở hữu của Cố Duy Nhất, anh không có tư cách làm mình khổ sở, không có tư cách tự khiến mình thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Lâu Sẽ Thành Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.